

Κρίσιον τίνων δημοσιεύσεων...

5

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

1888#2

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΔΚΑΝΗ

(ΔΕΥΚΑΔΙΟΥ)

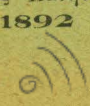
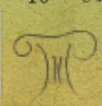
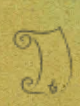
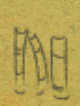
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Σ. ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ
10 Ὁδὸς Πατησίων—10

1892

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ 5 ΠΡΑΞΕΙΣ

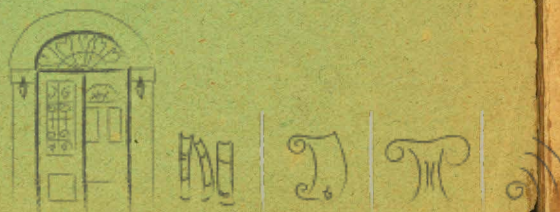
ΥΠΟ
ΑΓΓΕΛΛΟΥ ΚΑΛΚΑΝΗ
ΔΕΥΚΑΔΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΓΕΩΡ. ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΥ
6 - ΠΕΡΙΒΟΛΟΣ ΒΟΥΛΗΣ - 6

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

1891

ΠΡΟΣΦΑΤΟΤΑΤΟΝ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΤΗ ΣΤΑΣΙΣ

ΑΙΤΑΡΕΙΝ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΝ ΕΣΥΝΕΤΕΝ ΤΟΝ ΠΑΤΡΟΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

ΠΕΤΡΟΜΠΗ

ΚΑΙ

ΤΩΝ ΥΠΕΡ ΠΗΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ

ΑΠΟΓΟΝΩΝ ΑΥΤΟΥ

ΤΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΡΓΟΝ ΑΠΟ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ, μήτηρ τοῦ Πετρόμπεη.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ, σύζυγος τοῦ Πετρόμπεη.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ ΠΕΤΡΟΜΠΕΗΣ.

ΑΝΘΙΜΟΣ, γηραιὸς ἱερεὺς καὶ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τῶν Μαυρομιχάλων.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ, γηραιὸς ὑπηρέτης τῆς οἰκογενείας Μαυρομιχάλη.

ΑΝΔΡΕΑΣ, ἀρχηγὸς τῶν προεστῶν τῆς Μάνης.

ΣΙΟΥΚΟΥΡ-ΠΑΣΣΑΣ, ναύαρχος.

ΑΧΜΕΤ, ἐπιστήθιος φίλος καὶ ὑπασπιστὴς τοῦ ναυάρχου.

ΓΙΟΥΣΟΥΦ, πλοίαρχος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στόλου.

ΑΛΗΣ, ἀνθυποπλοίαρχος ἐν τῷ πλοίῳ τοῦ Γιουσοῦφ.

Χορὸς ὀπλιτῶν ἐντὸς τῆς Σκηνῆς.

Πρόσωπα ἄφωνα.

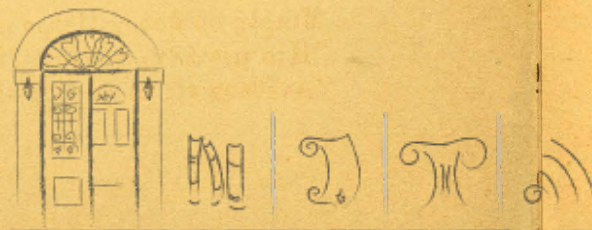
Προεστοὶ τῆς Μάνης.

Ἵππυρέται ὀθωμανοί.

Ἐποχὴ κατὰ τὸ 1804

Φόρεμα ἀνάλογον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἔλαι αἱ πράξεις ἐν τῷ Πύργῳ τῶν Μαυρομιχάλων ἐν Μάνη

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Αἴθουσα εἰς τὸν Πύργον τῶν Μαυρομιχάλων, — Θύρα κεντρικὴ καὶ ἄλλαι παράπλευροι. — Πέτρος, Αἰκατερίνη φέρουσα σελάχιον, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ πιστόλιον καὶ μάχαιραν — Ὁ Τζανέτος ὀπλισμένος φυλάττει πλησίον τῆς κεντρικῆς θύρας.)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΠΕΤΡΟΣ, ΤΖΑΝΕΤΟΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Λέγουν πῶς ἡ ἐκδίκησις μὲν' ἄσβεστη στή Μάνη·
Ἄλλὰ ποῦ μένει ἀπλήρωτο ἀθῶο χυμένο αἶμα;
Οἱ χρόνοι ἂν ἐπέρασαν βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν μου,
Ἄκόμη σκούζει ἐκδίκησι κατὰμαυρη ὡς τὸν Ἄδη,
Αἶμα ἐδῶ ἐχύσανε οἱ ἄπιστοι μὲν' ἡμέρα.
Στὸ αἶμα ἐκεῖνο ὠρκίσθηκα νὰ μὴ τὸ λησμονήσω.
Αἶμα; ! καὶ ποῦ δὲν ἔχυσαν οἱ ἄνδραιοὶ Μαυρομιχάλοι!
Κι' ἀκόμα θὰ νὰ χύσουνε εἰς τὰ πεδία τοῦ γένους!

ΠΕΤΡΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀναψε βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν μου,
Κατὰ τῶν Τούρκων ἄσπλαγχνον ἐκδίκησιν καὶ μῖσος.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μικρὸς σὺ ἦσουν Πέτρο μου, ἀλλ' ἡ ὀργή σου τότε
Ἦτο μεγάλη, φοβερά. Ἐκτοτε πᾶσα ἐλπίδα
Ἀνέθεσα εἰς τὸ θάρρος σου

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΠΕΤΡΟΣ

Πίστευσε πῶς ἀκόμη

Ἄσβεστη εἰς τὴν μνήμην μου ἔμειν' ἡ πάλη ἐκείνη.
 Ἀκόμα ἀκούω τὴν χλαλοὴ ξεφυχισμένου Κόσμου,
 Τὰ βόλια ποῦ ἐοῦριζαν γοργόφλογα, ἀναμμένα·
 Τὰ ξίφη βλέπω ποῦ ἔλαμπαν ὀστοῦ ἡλίου τὰς ἀκτῖνας,
 Ποῦ μέ τὸ φῶς του ἐστόλιζε τῆς νίκης τὸ πεδῖον.
 Ἀκόμα ἀκούω ὀστοῦ Πύργου μας τὰ τείχη τῆ φωνῆ σου,
 Παντοῦ μ' ὀργῆ ἀντήχασε, ἔσκουζε «Παλληγκάρια!»
 Φωτιά, μαχαίρι, χαλασμοὶ εἰς τ' ἄπιστα τ' ἀσκέρια!
 Τὸν Ἥλιον ἐσκέπασε τοῦ τουφεκιοῦ ἢ καπνοῦρα,
 Καὶ ὀστὴν καπνοῦρα ἔλαμπε τῶν ὄπλων μας ἢ φλόγα.
 Μπρὸς ὃ πατήρ μου διάβαινε μὲ ὀλόγυμνη τὴν σπάθη,
 Ὅστὸ βῆμά του ἐσωριάζοντο μύρια ὀπισα κουφάρια.
 Ἄναψ' ἢ Μάνη, ἐκάηκε, ἀντήχησαν ὀστὰ ὄρη,
 Ὅσαν κεραυνοὶ τ' ἀλάνθαστα τ' ἀρμούτια τὰ μυλιόνια.
 Μέσα ὀσ ἐκείνην τὴν φρικτὴ ἀντάρτα τοῦ πολέμου,
 Ἐκδίκησιν ὀρκίσθηκα ἐνόσω μοῦ ἀπομένει
 Ἢ τελευταῖα ὀστὴν καρδιά ρανίδα τ' αἱματός μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Θυμοῦμαι, σὺ, ἀργότερα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
 Τὰ πατρικά σου ἐτίμησες τὰ ὄπλα ὀστὸν ἀγῶνα.

ΠΕΤΡΟΣ

Καὶ ἄλλο ἀπίστων θὰ χυθῆ ὀσ αὐτὴν τὴν γῆν μας αἶμα,
 Ἄν τὴν ἐλευθερίαν μας θελήσουν ν' ἀποσβύσουν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅλο ὀδῶ μέσα ὀχύθηκε τοῦ θείου σου τὸ αἶμα . . .

ΠΕΤΡΟΣ

Λὲς καὶ τὸ βλέπω ζωντανὸ ὀποῦ ἀχνίζ' ἀκόμα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πρὶν ξεφυχήση, συμφορά! Τούρκου δειλὸ μαχαίρι,
 Ἐσφαξ' ἐδῶ τ' ἀθῶά του δύο ἀκριβά του τέκνα,
 Εἰς τὴν φρικτὴ ἀγωνία του τὰ εἶδε εἰς τὸ αἶμα

Τ' ἄτυχα ποῦ λαχτάριζαν. Τοῦ ἄφισαν ὀστὰ χεῖλη,
 Τὴν τελευταῖα τους πνοή, ἐκείνος, τὴν ψυχὴ του!

ΠΕΤΡΟΣ

Ὅς πότε ἀθῶων αἶματα θὰ ρέουν ἐδῶ μέσα ;!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἀρχαία πληγὴ ἄν ἀνοιχτῆ χύνει φαρμάκι κι' αἶμα!
 Αἰῶνες ἄν περάσουνε ἢ φρικτὴ ἢ μέρα ἐκείνη,
 Μαῦρη αἱματοστάλακτη θὰ μείνη ὀστὴν ψυχὴ μου.
 Πέτρο καὶ σὲ ἐπέμεναν οἱ ἄπιστοι νὰ πάρουν·
 Σὲ ἔσωσαν οἱ μόχθοι μου, οἱ ἀγῶνες, ἢ ἀνδρεία,
 Τ' ἀνίκητου πατέρα σου. Ὅ συμφορά, κ' ἐκείνον
 Ἢ ἀρπαγῆ τοῦ τέκνου του, τ' ἀθῶο χυμένο αἶμα,
 Μάρτυρα ἀνεκδίκητον τὸν ἔσυραν ὀστὸ μνήμα!
 Νοῦν . . . κρῖσιν τότε ἔχασα, γιατί εἶδα πῶς ὄσ ἐμένα
 Ἀπῶμεινε ἢ ἐκδίκησιν, τὸ βάρος τῆς πατρίδος,
 Τὰ τῆς οἰκογενείας μου! Μὲ ἤκουσεν ἢ Μάνη,
 Γενναῖως ἐκδικήθημεν τὸ πατρικόν σου μνήμα!

ΠΕΤΡΟΣ

Τώρα ὄσ ἐμὲ ἀπῶμεινε ἐκδίκησιν νὰ λάβω.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἢ εἶδης ποῦ ἔφθασεν στόλος εἰς τὸν λιμένα,
 Ἐπλήγωσε, ἐμάρανε τὴν ἄθλια μου καρδιά.
 Ὅλο μοῦ ὄπενθύμισε διὰ μιᾶς τὸ περασμένο,
 Σὺ δὲν μοὶ τὸ ἀνέφερες. Τί σκέπτεις; εἶπέ μου . . .
 Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὀστὴν Μάνη μας ἢ μόνη σύντροφός σου;
 Δὲν ἐπολέμησα κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ τὸ ἄγιο χῶμα,
 Ποῦ κλεῖ βαθεῖα ὀστὰ σπλάχνα του κόκκαλα δοξασμένα;

ΠΕΤΡΟΣ

Μῆτέρ μου πάλιν ἀπὸ σὲ θὰ δοξασθῆ ἢ πατρίδα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἶπέ μου . . .

ΠΕΤΡΟΣ

Εἰς τὸν Πύργον μας προσμένει ἀπεσταλμένος,
 Πρὶν τ' ἀπαντήσω ἢ λθῶ ὄδῶ νὰ λάβω συμβουλή σου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐκείνην πού τὰ πατριὰ τὰ ὄπλα μ' ἐπιβάλλουν.
Μὴ λησμονήσης π' ἔχασες εἰς τὴν Τουρκιὰ ἀδελφούς σου.
Σ' ἐκείνην, ἐὰν ἔζησες, ὦ συμφορά! ἀνετράφη
Μὲ Γιανιτζάρους, χριστιανῶν νὰ χύνη ἀθῶον αἷμα,
Νὰ καίη, νὰ ποδοπατῆ τ' ἅγια τοῦ Θεοῦ μας!
Τί πλέον περιμένομεν;

ΠΕΤΡΟΣ

Καθόλου δὲν γνωρίζω.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐμβαίνει ὁ λύκος στὸ μανδρὶ γιὰ νὰ ρουφίση αἷμα!
Κι' αὐτὸς γιὰ σκλάβους, χρήματα στὸν Πύργον μας θὰ ἤλθε.
Ἄπιστοι! δὲν ἀπέθανε ἡ Μάνη, ζῆ ἀκόμα.
Ἐδῶ θὰ μείνω, ἐπιθυμῶ κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἀκούσω.

ΠΕΤΡΟΣ

Μῆτερ μου . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐλθμονήσες Πέτρο ποιὰ ἔχεις μάνα;

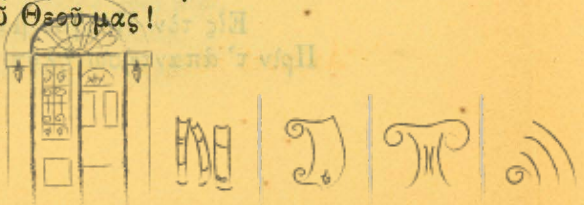
Ἐγήρασα ἐκούφωσα στῆς Μάνης τὰ ταμπούρια,
Σ' ἐκείνα ἐπάνω ὀρλιστήκα τὸ αἷμά μου νὰ χύσω.
Ἐεφύχησε καὶ ἡ μάνα μου στῆς νίκης τὰ πεδία,
Ἡ δύστυχη μ' ἀνέθρεψε Τούρκους νὰ μὴ φοβᾶμαι,
Ὅπως κι' ἐγὼ σ' ἀνάθρεφα ἀπ' τὰ μικρά σου νάσια,
Ψιλὰ νάχης τὸ μέτωπο. Ἡ νεότης σου εἶναι φλόγα,
Τ' ὀλόψυχο τὸ γῆράς μου ἄφες το νὰ τὴν σβένει.
Ἄν σοῦ ζητήσῃ ὄμηρον, τέκνον ἢ ἀδελφούς σου.
Ὅποιαν σὺ ἀπάντησιν τοῦ Τούρκου θὰ νὰ δώσης;

ΠΕΤΡΟΣ

Ἐκείνην πού τὰ πατριὰ τὰ ὄπλα μ' ἐπιβάλλουν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μὴ λησμονήσης π' ἔχασες εἰς τὴν Τουρκιὰ ἀδελφούς σου.
Σ' ἐκείνην, ἐὰν ἔζησες, ὦ συμφορά! ἀνετράφη
Μὲ Γιανιτζάρους, χριστιανῶν νὰ χύνη ἀθῶον αἷμα,
Νὰ καίη, νὰ ποδοπατῆ τ' ἅγια τοῦ Θεοῦ μας!
Τί πλέον περιμένομεν;

ΠΕΤΡΟΣ (πρὸς τὸν Τζανέτον)

Νὰ ἔλθῃ ὁ ἀπεσταλμένος.

(Ὁ Τζανέτος ἀπέρχεται.)

ΠΕΤΡΟΣ

Χίλιες φορές θὰ ἔδιδα ἐγὼ τὴν ὕπαρξίν μου,
Πρὶν εἰς τὸν νοῦν μου, στὴν ψυχὴ ἰδέα μοῦ περάσῃ,
Νὰ ἴδω ὄχι τέκνον μου, φίλτατον ἀδελφόν μου,
Ἄλλ' οὔτε μήτηρ μου ποτὲ τοῦ Πύργου μου λιθάρι.
Τὸν περιμένω, καὶ αὐτὸς ὁ πατρικὸς μου οἶκος,
Θὰ γίνῃ ἢ ὁ τάφος μου, ἢ τάφος τοῦ τυράννου!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μήπως σ' αὐτὰ τὰ τεῖχη μὲς ἡ Μάνη εἶναι κλεισμένη;
Σὲ περιμένει ἡ φιλὴ κορφὴ τοῦ Ταυγέτου,
Ὅπόθεν δύνασαι νὰ ἰδῆς ποῦ κινδυνεύει ἡ Μάνη.
Σὰν ἀετὸς νὰ πεταχτῆς καὶ σὲν θερῖο νὰ ὀρμήσῃς,
Ὅπου ἀγναντεύεις καὶ σταθῇ τούρκικο μπαϊράκι.
Ἄν ἀποθάνῃς ἥρωας στῆς μάχης τὰ πεδία,
Δὲν θὰ σὲ κλαύσω, ἢ δόξῃ σου τὸν πόνον μου θὰ σβένει.

ΠΕΤΡΟΣ

Τ' ἀδέλφια μου, τὰ τέκνα μου, σὺ μήτηρ ποῦ θὰ μείνεις;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Λησμονήσες τὸν οἶκον σου, τρέξε πρὸς τὴν πατρίδα!
Μιὰ στάλα αἷμα ἀπῶμεινε βραθεῖα μές' στὴν καρδιά μου,
Τὴν φύλαξα, θὰ νὰ χυθῇ, ἐδῶ θὰ κατεβῶμεν
Στὸν τάφο, ἐὰν πρόκειται ν' ἀπωλεσθῇ ἡ πατρίδα.

ΠΕΤΡΟΣ

Δι' ἐσὲ λυποῦμαι μήτηρ μου . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ὦ Πέτρο μου, παιδί μου
Λησμονά με, ἐγήρασα, ὁ τάφος μὲ προσμένει.
Φύλαξε τὴν πατρίδα μας τρισένδοξη νὰ ζήσῃ!

ΠΕΤΡΟΣ

Ἄν ποτὲ πέσῃ εἰς ἔνδοξον ἀγῶνα θὰ νὰ πέσῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Θά τὴν καλύψῃ τῆς Τουρκίας ἓνα ποτάμι αἷμα !
Ὁ ἀπεσταλμένος ἔρχεται

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καθ' ἑαυτήν)

Σῶσε Θεὲ τὴν Μάνην.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ὁ Ἀχμέτ συνοδευόμενος ὑπὸ δύο ἀξιωματικῶν τοῦ στόλου καὶ οἱ ἄνωθεν.)

ΑΧΜΕΤ

Ὁ σεβαστός μου ναύαρχος Σιουκιούρ-πασσᾶς μὲ στέλλει,
Νὰ σᾶς προσφέρω σεβαστὸ Πέτρο Μαυρομιχάλη,
Τὰ σέβη του, τοὺς ἀσπασμοὺς ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς του.

ΠΕΤΡΟΣ

Τὸν ναύρρχον εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας.
Καὶ πρὸς αὐτὸν προσφέρατε τὰ εἰλικρινῆ μου σέβη.
Εἰπέτε μου παρακαλῶ ἀπ' τὴν πτωχὴν μου χώραν
Τί 'πιθυμεῖ ὁ ναύαρχος ;

ΑΧΜΕΤ

Εἰρήνην καὶ φιλίαν.

ΠΕΤΡΟΣ

Νὰ τοῦ εἰπῆτε κύριε, ὅτι ἀπὸ τὴν Μάνην
Νὰ περιμένῃ ἔντιμον, ἐγκάρδιον φιλίαν.
Μήπως ἐλλείπουν τρόφιμα τοῦ στόλου ; Ἄν ἡ γῆ μου
Εἶναι πτωχὴ καὶ ἄγονος, ποτὲ σ' αὐτὴν δὲν λείπει
Γενναία φιλοξενεῖα.

ΑΧΜΕΤ

Αὐτὴ θὰ εὐχαριστήσῃ

Τὸν κύριόν μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (σιγὰ πρὸς τὸν Πέτρον)

Τέκνον μου φοβοῦμαι πονηρίαν.

ΠΕΤΡΟΣ

Περίεργον ὁ ναύαρχος νὰ θυμηθῇ τὴν Μάνην!
Εἶπέ μου, σᾶς παρακαλῶ, πῶς ἡ ἰδέα αὕτη ;

ΑΧΜΕΤ

Μόλις προχθὲς ἀνέτειλεν ἡ χαραυγὴ στὴν πλάσιν,
Κι' ἀχνόμορφη ἐσβύνητο 'στὴν δῦσιν ἡ Σελήνη,
'Επὶ τοῦ καταστρώματος ἦτο ὁ κύριός μου
'Εχαιρέτο ποῦ ἔβλεπε τὴν θάλασσα τ' Αἰγαίου,
'Ὡσάν καθρέφτη ἀπέραντον, ὀλόστρωτη νὰ λάμπη.
Χαρὰ Θεοῦ ἐστόλιζεν τὸν Οὐρανὸν, τὴν πλάσιν,
'Ολόχαρον ἐδάβαινε τῆς Σπερεᾶς τ' ἀγέρι,
Μὲ τῶν ἀνθῶν τὴν εὐωδιὰ μὲ τῆς αὐγῆς τὴν δρόσον,
Μέσα βαθειὰ 'στὰ πέλαγα μαγευτικὴν εἰκόνα,
'Αγνάντευσε, παράστενε τ' ἀπότομά σας ὄρη,
Π' ἀγέρωχα ὑψώνουσι τὴν κορυφὴ 'στὰ νέφη.
'Απὸ τὴν γῆν πετούσανε περήφανα 'στὰ ὕψη,
'Αετοπούλια ὀλόχαρα, ταχύπτερα ξιφτέρια,
'Αγάλλετο ποῦ ἔβλεπε τὸ γαλανὸ τὸ κύμα,
Ν' ἀσπάζεται τοὺς βράχους σας μ' ὀλόλευκον ἀφρὸ του,
Καὶ πότε ὀλοφλοῖσβητον τό 'βλεπε ἀπλωμένον,
Μέσα στῆς γῆς τὴν ἀγκαλιὰ τὴν δαφνοστολισμένην,
Τότε μοῦ εἶπε, εἶν' αὐτὰ ἐνδόξου χώρας ὄρη,
Τιμᾶ αὐτὰ ὁ οἶκος σας. Ἐνόμισε καθῆκον,
Νὰ ἔλθῃ καὶ προσωπικῶς γιὰ νὰ σᾶς χαιρετίσῃ.

ΠΕΤΡΟΣ

'Απὸ καρδιάς εὐγνωμονῶ. Ἐγὼ δὲν θέλω λείψαι
Νὰ ἔλθω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν ναύαρχον.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (σιγὰ τῷ Πέτρῳ)

Τί λέγεις ;

Μόνος σου παραδίδουσαι ; !

ΑΧΜΕΤ

Ὁ ναύαρχος μὲ εἶπεν

Ὅτι θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν μὲ φίλους κ' ὑπηρέτας,
Νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκόν σας

ΠΕΤΡΟΣ

Κατὰ πολλὰ λυποῦμαι

Ὅτι σ' αὐτὸν τὸν Πύργον μου ἀνέσεις δέν θὰ εὔρῃ,

Ούτε και τῶν μεγάρων του τὰ πλούσια ἐπιπλά του.
 Ζῶμεν ἴσθην Μάνην πτωχικὰ μετ' ἀρχαία μας ἦθη,
 Ἐὰν πτωχὰ περάσωμεν καὶ μετ' τὸν Κύριόν σας,
 Ἐλπίζω ὅτι εὐχάριστος θὰ ἦναι ἡ διαμονή του,
 Διότι γενναῖα αἰσθήματα ἐδῶ θὲν ἄπαντήση.

ΑΧΜΕΤ

Αὐτὰ ἀρκοῦν τὸν ναύαρχον γιὰτ' εἶναι στρατιώτης.
 Ἀπέφευγε στὸν βίον του τὰς μεγαλοπρεπείας.
 Ἀπὸ καρδίας κύριε, τὰ σέβη μου δεχθῆτε

(Ὁ Ἀχμέτ ἀπέρχεται)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τίποτε δὲν ἐνόησα. Υἱέ μου προφυλάξου,
 Τὸ πόσον εἶναι πονηροὶ οἱ βάρβαροι, γνωρίζεις.

ΠΕΤΡΟΣ

Πολλαῖς φοραῖς τ' ἀνδρεῖο μας, δυστυχισμένο Γένος,
 Φρικτὰ, σκληρὰ δοκίμασε αὐτῶν τὴν πονηρίαν.
 Ἄν ὡς ἐχθροὶ εἰσέλθωσιν ἐδῶ ἴστα χῶματά μας,
 Αὐτὰ θὰ τοὺς ἀνοίξωσι ἴστα δπλαγγχνα τους τὸν τάφον,
 Ὑγείαινε μητέρα μου, δὲν εἶν' καιρὸς νὰ μείνω,
 Θὰ ἀνταμῶσω τοὺς πιστοὺς φίλους νὰ τὸν δεχθοῦμε,
 Ὅπως φερθῆ ὡς φίλος μας, ἢ ὡς ἐχθρὸς τῆς Μάνης!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Νά σ' ὀδηγήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ μητρικὴ εὐχή μου.

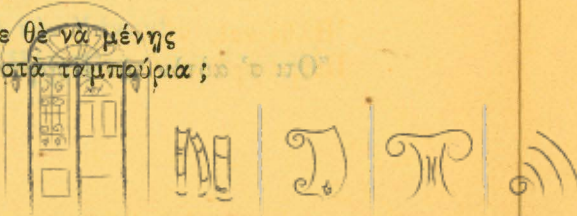
(Ὁ Πέτρος ἀσπαζόμενος τὴν δεξιὰν τῆς Αἰκατερίνης ἀπέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μόνη)

(Βλέπουσα παρ' ἑνὸς παραθύρου πρὸς τὰ ἔξω. Μετ' ἐθνικῆς ὑπερηφανείας)

Ἀνδρειωμένη Μάνη μου ὡς πότε θὰ νὰ μένης
 Ἀρματωμένη, ἀκοίμητη ἐπάνω ἴστα τομπούρια;

Τουρκιὰ ἄπιστη! δὲν ἔχουσες ἓνα ποτάμι αἷμα,
 Καὶ κόκκαλά σου ἔστρωσαν τῆς νίκης τὰ πεδία.
 Ὅταν ἐπαναστάτησες Μάνη μετ' τὸ Μωριά μας,
 Σ' αὐτὸν τὸν Πύργον οἱ Ὀρλώφ ἔδωσαν ὑποσχέσεις
 Μυρίας τοῦ συζύγου μου, τῶν Προεστῶν τῆς Μάνης,
 Νά σώσουν τὸν Ἑλληνισμόν ἀπὸ τὴν τυραννίαν.
 Αἱ τόσαι ὑποσχέσεις των ἦσαν ψευδεῖς, δολίαι.
 Κρυφίως ἀνεχώρησαν, ἄφισαν τὴν Ἑλλάδα,
 Τῶν Τούρκων θῦμα, ἔσφαζαν ἀδίκως ἓναν κόσμον.
 Εἰς τὸν Μωριά ἐρήμωσαν χωρὶς πείρα καὶ πόλεις,
 Ἀπῶμειν αἰμοστάλακτος κι' ἀπ' ἄκρη ε' ἄκρη τάφος!
 Ἀλλοίμονον! ε' ὅποιον καρδιὰ δὲν ἔχει γιὰ πατρίδα,
 Καὶ περιμένει ἐλευθεριὰ ἀπὸ τὰ ξένα ἔθνη.
 Ὁ ξένος ἐδῶ ἔρχεται νὰ δράξῃ, νὰ ρημώσῃ,
 Εἶν' ἀπατρὶς, θρασύδειλος ὅποιος τοῦ δίδει πίστιν!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΦΩΤΕΙΝΗ καὶ ἡ ἀνωθεν

(Ἡ Φωτεινὴ βιαίως καὶ συγκεκριμένη εἰσέρχεται)

Εἶδα τὸν Πέτρον φεύγοντα ἀπὸ ἐδῶ δρομαίως,
 Τοῦ μίλησα, εἰσιώπαινε καὶ ἔτρεχε μετ' βίαν.
 Ἀπεσταλμένος ἦλθε ἐδῶ καὶ πλοῖα εἰς τὸν λιμένα.
 ὦ μητέρα μου! σὺ εἶσαι ἐδῶ ἡ μόνη μας ἐλπίδα,
 Τὰ τέκνα σου, τὰ τέκνα μου, τὸν σύζυγόν μου σώσε!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σὺ θὰ νομίζεις πῶς καρδιὰ ἐγὼ δὲν ἔχω μάνας,
 Θὰ λὲς πῶς δὲν αἰσθάνομαι στοργὴ γιὰ τὰ παιδιὰ μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

,Ἰδέαν τοιαύτην ὦ! ποτὲ αἰσθάνθη ἡ ψυχὴ μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἦλθε ναί, νύμφη μου ἡ στιγμή νὰ σ' ἐξομολογήσω
 Πρῶτον θεῖον αἰσθημα κατέχει τὴν ψυχὴν μου,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Και θέλγει τὴν καρδιά μου, αὐτὸ εἶν τῆς πατρίδος !
 Ἄν σκληρὰ τύχη μῶλεγε τί ἐκλέγεις σὺ νὰ σώσης,
 Τὰ τέκνα σου, ἢ αὐτὴ τῆ γῆ ὅπου καλεῖς πατρίδα ;
 Ὡ πιστευσὸν με νύμφη μου ὅτι γι' αὐτὴν τὴν γῆ μου
 Θὰ τὰ λησμόνουν εἰς φρικτὴν, αἰώνιαν καταδίκην
 Πολλὰς φορές σ' ἀνάφερα ὅτι εἰς τὴν ψυχὴ μου.
 Φόβους, δειλιά ἐπνίξα ἀπ' τὴν στιγμὴν ἐκείνην,
 Ποῦ νύμφην μὲ ἐδέχθησαν ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν Πύργον.
 Δῶ μέσα δὲν ἐχάρηκα, καὶ τῆς παρηγορίας
 Ἐπνίγα καὶ τὰ δάκρυα ἑστὰ βάθη τῆς καρδιάς μου.
 Πῶς ἔζησα ; μὲ τ' ἄρματα στὸ βράχο, στὰ λιμέρια,
 Εἰς τοῦ ἀνδρός μου τὸ πλευρὸ ὅπου φρικτοῦ πολέμου
 Ἐδιάβαινε, ἐθέριζε ἢ σπάθη καὶ τὸ βόλι !
 Καὶ σὺ ἐμπρὸς μου ἔρχεσαι μὲ μάτια δακρυσμένα ;
 Μ' ὄψι οβυσσμένη ; Ἐπάγωσε τὸ αἷμα ἑστὴν καρδιά σου ;
 Ἔφους λόγους μου ἐλησμόνησες ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Μὴ ὁ Θεὸς τὸ δώση

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Δειλίασες κ' ἐλησμόνησες μὴ ἴμέρα τί σοῦ εἶπα ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

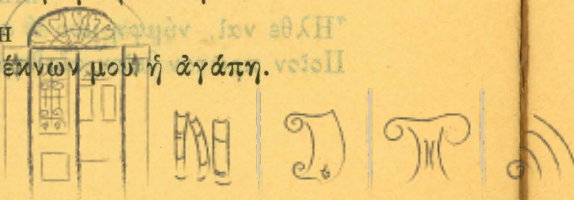
Ἐγώ ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅταν σοῦ ἔβαλαν τοῦ γάμου τὸ στεφάνι,
 Κι' ἤλθες καὶ μὲ ἀσπάσθητες χλωμὴ καὶ δακρυσμένη
 Σοῦ εἶπα πῶς τὰ δάκρυα εἰς τοῦ Μαυρομιχάλη
 Τὸν οἶκον θεὸ νὰ πνίγονται. Τὰ δάκρυα εἰς τὴν Μάνην
 Δείχνουν θρασύδειλη καρδιά. ψυχὴν ἀπελπισμένην.
 Εἶναι ἀγῶνας ἢ ζωὴ ἑστὸ ἄθλιο μας τὸ γένος.
 Πρέπ' ἢ καρδιά μας ἄγωνα νὰ μένη διὰ τὸ δάκρυ,
 Ὅπως ἢ γῆ μας ἄγωνα μένει διὰ ρόδα κι' ἄνθη,
 Γιατὶ τὴν βρέχουν δάκρυα καὶ τῶν μαρτύρων αἷμα !

ΦΩΤΕΙΝΗ

Στηντρίβει τὴν καρδιά μου τῶν τέκνων μου ἢ ἀγάπη.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐὰν ποτὲ τὰ τέκνα σου ἴδουν στὰ βλέφαρά σου.
 Ἐνα σου δάκρυ, πιστεῦσε θεὸ νὰ τὰ δειλιάσῃς
 Καὶ πλέον δὲν θὰ ἔχωσι θάρρος διὰ τὴν πατρίδα !
 Μήπως ἐγὼ δὲν ἔδωσα τέκνα σ' αὐτὴν τὴν πλάσι ;
 Ἐτὸ γένος ὅποιος γεννηθῆ τὸ πρῶτον θεὸ νὰ μάθῃ.
 Ὅτι ἐγεννήθη εἰς αὐτὸ μόνον διὰ νὰ λατρεύει
 Τὴν πίστιν τῶν πατέρων του, πατρίδα, ἐλευθερίαν !
 Ἄν μείνει ἢ πατρίδα μας εἰς τὸν ζυγόν, τί θέλεις
 Περιουσία ; ὄνομα ; σύζυγον, μάνα, τέκνα ; !
 Ὅσο εἶμ' ἀκόμα ζωντανὴ ἀπίστους μὴ φοβᾶσαι.
 Ἐτὸν τελευταῖον κίνδυνον, μύριες φοραὶς σοῦ εἶπα,
 Ἐ' αὐτὸν τὸν πύργον ὅλοι μας θὰ εὐρωμεν τὸν τάφον !

(Μετὰ στοργῆς ἐναγκαλιζέται αὐτήν)

Θυμήσου. μὴ ποτὲ σ' ἴδῶ νὰ κλαίεις. Τὰ παιδιὰ σου
 Ἄναθρέφετα νὰ θεωροῦν μητέρα τὴν πατρίδα,
 Πατέρα παντοδύναμον, τὸν ποιητὴν τοῦ κόσμου !

(Ἡ Αἰκατερινὴ λαμβάνει μετὰ στοργῆς τὴν χεῖρα τῆς Φωτεινῆς καὶ ἀπέρχονται)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΑΝΘΙΜΟΣ (μόνος)

Ἐδῶ ὁ Πέτρος μ' ἔστειλεν κι' ἔφυγεν δρομαίως . . .
 Ἄπεσταλμένος ἄπιστος ἤλθε ἐδῶ. τί θέλει . . .
 Θεέ μου ; ! τ' ἄθλιο γένος μου καὶ πάλιν νὰ τὸ σώσης.

(συγχεκινημένος βλέπει τὰ περίε)

Ὡ πόσῃν δόξῃν κλείουσι τοῦ πύργου αὐτὰ τὰ τείχη,
 Δάκρυα πόσα κι' αἵματα ἐδῶ εἶναι χυμένα !
 Θεέ μου ! ἢ Μάνη ἀπηύδῃσεν δὲν ἔχει ἄλλο αἷμα,
 Ἡ Δύσι τῆς Ἀνατολῆς τὸ ἐπρόσφερον θυσίαν !
 Τὴν Μάνην ποῦ ἀνύψωσε Θεέ μου τὸ λάβραρόν σου,
 Εἰς μύρια δόξης τρέπαια, τῆς Μάνης ποῦ δὲν εἶδεν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἰστὸν τράχηλόν της τὸν ζυγόν, ἵστας χεῖρας τὰς ἀλύσσεις,
Σῶσέ την Παντοδύναμε, σῶσε μ' αὐτὴν τὸ γένος !
Ἐνδοξη Σπάρτη ἀνέζησες εἰς τὴν ἀνδρείαν Μάνην,
Αὐτὴ πρὶν γείρει τ' ἄφρο, ἀγέρωχο κεφάλι,
Θὰ γείνη στάχτη, ἐρείπια, γῆ ξεθεμελιωμένη !

(γονυπέτης)

ὦ παντοδύναμε Θεέ! νὰ σώσης τὸ πιστόν σου
Τ' ἀνδρείο γένος. Εἰς αὐτὸ τὸ πατρικὸ του χῶμα
Καὶ τὴν ζωὴν ποῦ τῶδωσες εἰς τὴν ὠμόρφη σου πλάσι,
Μ' ἰδρώτα, μόχθους, δάκρυα, μὲ αἷμα τὴν πληρώνει !

(ἐγείρεται)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ (καὶ ὁ ἄνωθεν)

Πνευματικέ μου ἔφθασαν εἴκοσι δύο ντελίνια,
Ἐγέμησε ἡ ἀκρογιαλιά, ὅταν τὸν καιρὸν ἐκείνον,
Ποῦ ὁ γιάλῶς ὀκειπάζθηκε ἀπ' τὰ συντρίμματά τους.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μὰ πῶς οὐ ἐλήσμονησες τὸν Δάμπρον τὸν Κατσώνην ;
Δάμπρους καὶ ἄλλους θεὸς νὰ ἰδῆς μέσα στὰ πέλαγάμας.
Νέους Ἀνδρούτσους ὅτῃ στεργιά; αὐτὴ ἡ γῆ γεννάει
Δάφνας διὰ νὰ στολίσουνε σωτήρας τῆς πατρίδος !
Ἡ Μάνη ἡ ἀνυπότακτη γέρο-πλληκαρᾶ μου,
Ἐναν φοβᾶται, τὸν Θεόν ποῦ ἔπλασε ὅτῃν κόσμον,
Τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον καὶ στολισμὸν ὅτῃν πλάσι !

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πατέρα ἐγὼ νὰ φοβηθῶ, ἐγὼ θεριὸ τοῦ λόγκου ;
Ποῦ ἐτρύπησαν τὰ στήθη μου τόσες φορές τὰ βόλια ;
Ἡ μάνα μου μ' ἐγέννησε ψιλὰ στὰ κορφοβούνια,
Ποῦ εἶχα στρώμα κρύσταλλα καὶ σκέπασμα τὰ νέφη.
Ἐγὼ ποῦ εἰς τὸν πόλεμο ἐγγήρασα Πατέρα,
Ἐμὲ μὲ λὲς νὰ φοβηθῶ ; μὴ ὁ Θεὸς τὸ δῶσῃ !

Νὰ φύσαγ' ἓνα γαρμπινό!

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τι ἐννοεῖς;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πατέρα

Λησιμόνησες ὁ ὕψιστος τὸ χέρι του εἶχε βάλει,
Τότε καὶ φύσησε γαρμπῆς, καὶ τ' ἄγριο μας τὸ κῦμα,
Ἐξέρασεν εἰς τὴν στερειά τ' Ἀγαρινὰ τὰ πλοῖα.
Ὡς πότε θὰ μᾶς κυνηγοῦν ; Ὡς πότε ἡ ἔρμη γῆ μας
Θὰ εἶναι αἱματοστάλακτη ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἡ Πρόνοια θεὸς νὰ σώσῃ

Καὶ πάλιν τὴν παίριδά μας! . . . Ἐδῶ τι θέλει ὁ στόλος :

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Τοῦ στόλου ὁ Καπετάν-πασσᾶς αὔριον θεὸς νὰ ἔλθῃ,
Νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ποθητὸν ἐδῶ τὸν κύριόν μου.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἄω ἓνας Καπετάν-πασσᾶς ; ὦ ἀνάμνησις φρικώδης !

(μετ' ἀδιαφορίας πρὸς τὸν Τζανέτον)

Καὶ διὰ καλὸ δῶ ἔφθασεν, ἡ νὰ μᾶς ἐνθυμίση
Πάλιν νὰ ξεγυμνώσωμεν τὴν ἡματωμένη σπάθη,
Π' ἀκόμα δὲν ἐστράγγισε ἀπ' τ' ἀπίστο τὸ αἷμα ;

(βλέπων πρὸς τὰ ἔξω παρ' ἑνὸς τῶν παραθύρων μετὰ λύπη)

Τζανέτο μου ἐγεράσαμε, κ' ἡ πλάσι ἀναγεννᾶται.
Ἄνθοῦν οἱ κάμποι, τὰ βουνὰ καὶ πρασιρίζει ἡ φτέρη . . .
Ἰδὲ στὰ πλάγια ἄνθισε ἡ μυρωδάτη δάφνη . . .
Τερπνὸ διαβαίνει ὀλόχαρο τ' αὐγερινὸ τ' ἀέρι . . .
Τ' ἀετοπούλια οὐχίζουνε ταχύφτερα τὰ νέφη ! . .

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ὡσὰν αὐτὰ μᾶς ἔφυγαν ταχύφτερα τὰ χρόνια.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἄν οἱ κορμοὶ ἐκούφωσαν, ἄλλοι βλαστοὶ προβαίνουν !

(ἐνθουσιῶν)

Ἄκου χορεύει ἡ λεβεντιὰ καὶ τραγουδάει ἡ νιότη !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

(Χορός ἔξωθεν μετ' ὀργάνων περιπαθῶς ψάλλει τοὺς ἑξῆς στίχους.)

ΧΟΡΟΣ

Ζῶσε καὶ πάλαι τὸ σπαθί

ᾠ! λεβεντιὰ τῆς Μάνης,

Νὰ τιμηθῆς νὰ δοξασθῆς

ᾠστὴ γῆ σου, πρὶν πεθάνῃς.

(Ζητωκραυγαὶ καὶ πυροβολισμοὶ ἔξωθεν)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Θυμᾶσαι Τζανέτο;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

ᾠ! καὶ μεῖς χορεύαμε μιὰ μέρα,

Καὶ μεῖς ἐτραγουδοῦσαμε τραγούδια τοῦ πολέμου.

ΧΟΡΟΣ

ᾠ! πρὶν ἀρχίσει ὁ πόλεμος

Ἄδελφια νὰ χαροῦμε,

Γιατὶ ποῖδς ξέρει ᾠστὴ ζωὴ

Ἄν ματαπαντηθοῦμε.

(ᾠς ἄνωθεν φωναὶ εὐθυμίας καὶ πυροβολισμοὶ)

ΑΝΘΙΜΟΣ (μετ' ἐνθουσιασμοῦ)

Χορεύτ' ἀνδρειωμένα μου παιδιὰ τοῦ Δεωνίδα,

Ἡ δάφνη μας τὸν στόλισε, αὐτὴ θὰ σᾶς στολίσῃ

Γειά σου χαρά σου λεβεντιὰ! τίμησε τ' ἄρματά σου,

Νὰ σὲ χαρῆ τό γένος σου νὰ σὲ δοξάζῃ ὁ κόσμος!

ΧΟΡΟΣ

ᾠσον μᾶς μένει ᾠστὴν καρδιὰ

Ζωή, ψυχὴ ἀκόμα

Νὰ δώσωμεν τὸ ὕστερο

Τὸ φίλημα ᾠστὸ στόμα.

(ᾠσθιμος καὶ Τζανέτος γονυπετεῖς)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Θεέ μου! ποῦ ἐσταυρώθηκες ἀπὸ τὴν τυραννίαν,

ᾠ! σῶσε τόσους μάρτυρας ποῦ φέρουν τὸν σταυρόν σου,

Σ' αὐτὴ τῆ γῆ ποῦ ἔγεινε τοῦ Γαλγοθαῖ ἡ θυσία!

(ἐγείρονται)

ΧΟΡΟΣ

Δὲν μᾶς φοβίζει τὸ πικρὸ

Τοῦ χάρου τὸ ποτήρι,

Εἶναι γιὰ μᾶς ὁ πόλεμος

Χαρὰ καὶ πανηγύρι!

(Ἐνθουσιώδεις φωναὶ καὶ συνεχεῖς πυροβολισμοὶ)

ΑΝΘΙΜΟΣ (ἐνθουσιῶν)

Οἱ ἀνδρεῖοι δὲν πεθαίνουνε, ζοῦν ᾠστὴν ἀθανασίαν,

ᾠς τῶν ἀγίων αἰσικαὶ φωτοστεφανωμένοι!

(Πρὸς τὸν Τζανέτον)

Τὸ κούφρο τὸ κουφάριμας δύναμι νὰ ᾠχε ἀκόμα,

Τῆ νιότη καὶ τῆ λεβεντιὰ ᾠστὴ μάχῃ ν' ἀκολουθήσῃ.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Τοῦ λύκου τὰ γεράματα τὴν γνώμην δὲν ἀλλάζουν.

Ἐμὲ οἱ χρόνοι ἀπ' τὴν καρδιὰ τίποτε δὲν μοῦ πῆραν.

Ἄν κηρυχθῆ ὁ πόλεμος αὔριον εἰς τὴν Μάνην.

Πίστευσε πῶς θὰ μοῦ φανῆ πῶς θὰ νὰ ξαναζήσω,

Θὰ θυμηθῶ τὴν πρώτην μου τὴν λεβεντιὰν τὴν νιότη,

Καὶ σὰν γεράκι λαίμαργο θὰ πεταχτῶ ᾠστὴν πάλη,

Σὰν γίγαντας θὰ στηλωθῶ ᾠστὰ προστινὰ ταμπούρια,

Τ' ἀνδρεῖο μπαίρῃ μου σ' ἐκεῖνα θὰ καρφώσω,

Καὶ μὲ ξεγύμνωτο σπαθί ᾠσὰν θερὶθ θὰ πέσω,

ᾠπου θὰ βράζει Ἀρβανιτιὰ καὶ τῆς Τουρκιάς τ' ἀσκέρια!

ΑΝΘΙΜΟΣ

(Λαμβάνων τὴν δεξιὰν τοῦ Τζανέτου φέρεται μετ' αὐτοῦ πλησίον παραθύρου)

Τοῦ Ταυγέτου τὴν κορυφὴν ἰδέ την χιονισμένη,

ᾠψοῦται ὑπερήφανη μέσα βαθειὰ ᾠστὰ νέφη,

Καὶ δὲν φοβεῖται τὴ χιονιά, ἀντάρᾳ, ἀστροπελέκια.

ᾠσὰν αὐτὴν δλόλευκη εἶν' ἡ λευκὴ μας κόμη,

ᾠσὰν αὐτὴν δὲν γέρναμεν τ' ἀγέρωχο κεφάλι,

ᾠστὰ βόλια ποῦ διάβαινανε φλογόφοτα, ἀναμμένα.

Πάλιν ἡ δάφνη καὶ γιὰ μᾶς τοὺς γέροντας θ' ἀνθίσῃ,

Θὰ ἐκδικηθοῦμε ἐδῶ κι' ἄλλοῦ τ' ἀδελφικό μας αἷμα!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πόλεμο, πάντα πόλεμο ανδρειωμένη Μάνη ! . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐγειν' αὐτὴ μὲ τὸ Μωριὰ τὸ ξακουσμένο Σοῦλι·
 Ἐδῶ δὲν ἠσούχασε ποτὲ ἰστὴ θήκη τὸ σπαθί μας,
 Σὰν τὸν ἀστρίτη ἄγρυπνο ἰστὰ σπλάχνα του φωλιάζει,
 Καὶ ἄμεις ἰστὸν ἄγριο βράχο μας μένομε ριζωμένοι
 Σὰν τὰ ροπάκια τ' ἄγρια βαθεῖα θεμελιωμένα,
 Ποῦ ἀνυψοῦν περήφανα τὴν κορυφὴν ἰστὰ νέφη.
 Καὶ δὲν φοβοῦνται τὸν βορειὰ, οὔτε τ' ἀστροπελέκια.
 Ἐδῶ διαβαίνει ἡ ἡμέρα μας μὲ πόλεμο· κ' ἡ νύκτα
 Εἰς τὸ καρτερί ἄγρυπνους ἀφοβους μᾶς ἀφίνει.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Νὰ δώσῃ ὁ Παντοδύναμος ἰστὰ ἄμπροστινὰ ταμπούρια,
 Ν' ἀπαντηθοῦμεν αὔριο . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐδλογημένη ἡ ὥρα !

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἡ σεβαστὴ κυρία μου ἔδῶ ἔρχεται.

(Ὁ Τζανέτος ἀπέρχεται)

ΑΝΘΙΜΟΣ

(βλέπων ἐρχομένην τὴν Αἰκατερίνην)

Ἦ ! πόση

Πικρία εἰς τὴν ὄψιν της εἶναι ζωγραφισμένη !
 Μητέρας, αὐτὴν λάβετε παράδειγμα, καὶ τότε
 Τέκνα θ' ἀναθρέψετε σωτήρας τῆς πατρίδος !

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καὶ ὁ ἄνωθεν)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σ' ἔστειλε ὁ Παντοδύναμος διὰ νὰ παρηγορήσῃς
 Τὴν τεθλιμμένη μου ψυχὴ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἄνδρειωμένα τέκνα

Σὺ ἀνατρέφεις, θὰ εἶναι αὐτὰ κοσμήματα τοῦ γένους·
 Ποία ἀπ' αὐτὴν γλυκύτερη ἰστὴν γῆν παρηγορία ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸν Πέτρον μου πόλεμον δὲν φοβοῦμαι.
 Εἶναι σκληρὸς ἀπάνθρωπος διὰ μικρὰ ἀθῶα ὄντα,
 Π' ἀκόμα αὐτὰ δὲν ἠκούσαν τοῦ τουφεκιοῦ τὸν κρότον,
 Τὴν χλαλὸν, τὸν ὀδυρμένον, τὸν θρήνον τοῦ πολέμου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐχε ἐλπίδα ἰστὸν Θεὸν δὲν θὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἄν μέλεται τὴν αὔριον αὐτῆς τῆς γῆς τὰ τέκνα,
 Νὰ ἰδοῦν χυμένο αἷμα τους ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁ Θεὸς θὰ νὰ μᾶς σώσῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐδῶ τὰ ἐπεράσαμεν ! . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τὰ ἐθρήνησε ἡ ψυχὴ μου
 Τὸ τελευταῖον ἐστράγγισαν τὸ δάκρυ τῆς καρδιάς μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὁ Πέτρος εἶν' ὀξέθυμος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἶν' ἡ ψυχὴ τῆς Μάνης.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πνευματικὲ μου ἂν χαθῆ; . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μ' αὐτὸν καὶ ἡ πατρίδα !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἶναι ἡ μόνη μου ἐλπίς, τοῦ οἴκου του ὁ προστάτης,
'Αδυνατοῦν τ' ἀδέλφια του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν,
Νὰ ἦναι πάντα ἀσπίδα του ἡ θεία συμβουλή σου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ρανίδα αἶμα ἀπῶμεινε βαθεῖα εἰς τὴν καρδιά μου,
Τὴν φύλαξα δι' αὐτὴν τὴν γῆν, διὰ τὸν πρωτότοκόν σου.
Μὴν θλίβεσαι. Εἶν' ἀπειρη Θεοῦ ἡ εὐσπλαχνία.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

'Εὰν καὶ πάλιν, συμφορὰ ! τὴν γῆν μας ἀποκλείσῃ
'Ο στόλος, καὶ εἰς τὸν πύργον μας δὲν μένει πλέον ἐλπίδα,
Τι θεὸ νὰ γίνω ἡ δύστυχη μετ' ἄθλια μου τ' ἀγκόνια;
Μὲ τὰ παιδιὰ μου ;

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

'Ω Θεέ!.. δόσε τὴν συμβουλήν σου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Θέλεις νὰ μοῦ τὰ δράξουνε ὅπως 'στὸ περασμένον ;
'Επιθυμεῖς τὸ αἷμά τους ἐδῶ νὰ ἰδῆς χυμένο ;
Θέλεις νὰ μείνω ὡς ἡ Ραχήλ στὰ ἐρείπιά μου νὰ κλαίω ;
Καὶ νὰ μὴ βρῶ ξανάσασι ἐκεῖ 'στὸν ἄλλον κόσμον ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἶπέ μου τι ἀπεφάσισες ἂν θὰ σημάνη ἡ ὥρα
Ν' ἀπωλεσθῆ ὁ Πύργος σου ; !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

'Οτι ἀποφασίζει

'Αθλία καρδιά εἰς τὴν ζωὴν, ψυχὴ ἀπελπισμένη !

ΑΝΘΙΜΟΣ

'Εσὺ ν' ἀπελπίζειςαι ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(κτυπῶσα διὰ τοῦ ποδός το ἔδαφος.)

Ποτέ ! διατὶ 'δῶ κάτω.

'Επρόβλεφα κι' ἀπόκρυφα τὸν θάνατον !

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ποῖα μάνα

Ρίπτει εἰς τὸν τάφον ζωντανὰ τ' ἀγαπητὰ παιδιὰ της ;
Μήπως γιὰ τὴν ἐγέννησες νομίζεις πῶς ἐρίζεις
Καὶ τὴν ζωὴν τους ; 'Ω! αὐτὴ εἶν' δῶρημα τοῦ πλάστου.
'Αν σὺ τοὺς δώσης θάνατον ἡ γῆ δὲν θὰ σὲ λωιῶσῃ,
Καὶ ἡ ψυχῆσου αἰῶνια δὲν θὰ σωθῆς τὸν 'Αδη
Αἰκατερίνη πρὸς Θεοῦ ! ἐλθέ 'στὸν ἑαυτὸν σου,
Διὰ τὴν ζωὴν τὴν πρόσκαιρον, ἀθάνατον μὴ χάσης !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὴν τελευταίαν μου στιγμὴν ἐδῶ φρικτὴ θ' ἀνάψῃ
'Ασβεστη ἡ φλόγα, πυρκαϊά, ἠφαιστειον νὰ μᾶς σώσῃ.
'Οταν ἰδεῖ τοῦ πύργου μου τὰ ἐρείπια μιὰ 'μέρα,
'Ο Φράγκος π' ὁ πατέρας του μᾶς πρόδιδε καθ' ὥρα,
Πατέρα θὰ καταρασθῆ τὴν πατρικὴ σιὰ το',
Καὶ θὰ νὰ εἰπῆ γονυπετής· ἐδῶ εἶναι θαμμένη,
Μιὰ γεννεὰ π' ἀπώλεσε τὴν ὑπάρξει, τὰ πάντα,
Νὰ σώσῃ μὲς τὸ μνημὸς της τιμὴν, ἐλευθερίαν !
'Στὴ γῆ μας τί μᾶς ἄφισαν ; τὴν ἐρημιὰ τὴ φτώχεια !
Κι' ἀφοῦ μᾶς ἀπογύμνωσαν μᾶς ἔρριψαν θυσίαν,
'Στοὺς αἰμοστάλακτους βωμοὺς τῆς Μέκας, τῆς Μεδίνης !

ΑΝΘΙΜΟΣ

Θεέ μου !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ναί, πρὶν πάρουνε τέκνα μου, νύμφη, ἀγκόνια,
'Δῶ μέσα θεὸ νὰ δοξασθῆ ὅλη ἡ γεννεὰ μου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εδῶ ὁ Πέτρος ἔρχεται. Πνίξε μέσ τήν ψυχὴν σου,
Τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις σου

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(βλέπουσα τὸν Πέτρον ἐρχόμενον)

Θεέ μου ! νὰ τὸν σώσης.

Σ Κ Η Ν Η Ο Γ Δ Ο Η

ΠΕΤΡΟΣ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΠΕΤΡΟΣ

Ἡ μήτηρ μου πνευματικῆ θὰ σοῦ εἶπε πῶς καὶ πάλιν,
Ἡ Μάνη τρέχει κίνδυνον. Τῶν συγγενῶν καὶ φίλων,
Ἔστειλα διὰ νὰ τοὺς εἰποῦν ὅτι τοὺς περιμένω
Ἐδῶ τὴν αὐριον. Πάτερ μου, ἦ θὰ ὑποδεχθῶμεν
Ὡς φίλον μας τὸν Ναύαρχον, ἦ ὡς ἐχθρὸν τῆς Μάνης.
Πενία μοι ἀπέμεινε· χρήμα, περιουσία,
Ὅλα τὰ ἐδαπάνησα διὰ τὴν πτωχὴν πατρίδα !
Τὰ μόνα ἔπλα μ' ἔμειναν 'στὴν γῆν κληρονομία·
Μήτηρ μου, καὶ τὸ αἷμα μου θυσία θὰ τὸ προσφέρω
Εἰς τῆς πατρίδος τοὺς βωμοὺς διὰ τὴν ἐλευθερία !

ΑΝΘΙΜΟΣ

Συγτρίβεις τὴν καρδίαν μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου.

Ποῦ ἔζησα καὶ ἀνάθρεψα τέκνα διὰ τὴν πατρίδα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἡ γῆ μας δὲν θὰ ὑποταχθῆ ποτὲ εἰς τὸν ἀγῶνα.
Πέτρο, θυμήσου εἶσαι σὺ τῆς Μάνης τὸ κεφάλι·
Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι σὺ θὰ πράξεις διὰ τὸ γένος,
Θὰ εἶναι ἄξιον τῆς τιμῆς τῶν Μαυρομυγαλαίων !

ΠΕΤΡΟΣ

Ὅτι εἶν' πατέρα δυνατὸν δι' αὐτὴν τὴν γῆν θὰ πράξω.
Νὰ διατάξῃς, μήτερ μου, νὰ ἐτοιμασθῆ ὁ Πύργος
Διὰ νὰ δεχθῶμεν εὐπρεπῶς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ στόλου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὰ πάντα θὰ εἶναι ἔτοιμα. Πέτρο νὰ προφυλάξῃς
Ἐσὺ τῆς Μάνης τὴν τιμὴν. Ἐγὼ θὰ ὑπερασπίσω
Τὰ τέκνα σου, τὰ τέκνα μου στὸν πατρικόν σου πύργον.

(ἀπέρχεται)

ΠΕΤΡΟΣ

Πνευματικῆ μου ἐνθάρρυνε μὲ θείας συμβουλᾶς σου
Τὴν πίστιν μας πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην πρὸς τὸ γένος,
Τρέξε πατέρα, ἀπόσβεσε τ' ἀτομικά του πάθη.
Τῶν προσοτῶν τῆς Μάνης μας εἶπέ τους τοὺς προσμένω
Ἐδῶ ν' ἀποφασίσωμε τὴν τύχην τῆς πατρίδος.
Ἐὰν ὁ Καπετάν-Πασσᾶς πόλεμο μᾶς κηρύξῃ,
Διὰ τὴν πατρίδα ὅλοι μας νὰ βάλωμεν τὰ στήθη
Ἄσπίδα ἀκαταμήχητον. Πρὶν ἢ αὐγὴ χαράξῃ
Πατέρα ! . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Πρῶτον 'στ' ἄρματα θὰ μ' εὔρησ στὸ πλευρό σου.

(ἀπέρχεται)

Σ Κ Η Ν Η Ε Ν Ν Α Τ Η

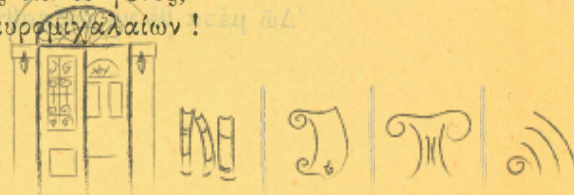
Ἡ Φωτεινὴ καὶ ὁ ἄνωθεν

ΦΩΤΕΙΝΗ (τεταραγμένη)

Πέτρο . . .

ΠΕΤΡΟΣ

Ψυχὴ μου ! . . .

ΦΩΤΕΙΝΗ

Δὲν πονεῖς δι' ἐμέ, διὰ τὰ παιδιὰ σου ;

ΠΕΤΡΟΣ

Διὰ τὰ παιδιὰ μου δὲν πονῶ ; δι' ἐσὲ ποῦ σὲ λατρεύω ;
Δὲν μ' ἔδωξες εἰς τὴν ζωὴν τόσα χρυσᾶ ὄνειρά μου ;
Τόσας τερπνάς ἐλπίδας μου ; τόσας στιγμὰς ἀγάπης ;
Πιστεύσῃ ἡ καρδιά μου δι' ἐσὲ νεάζει ἀκόμα.

Σὲ ἀγαπῶ σὺν τὴν στιγμὴν ποῦ οἱ στέφανοι τοῦ γάμου
Τὸ μέτωπόν σου ἐστόλισαν, κι' εἶδα 'στὸ πρόσωπὸν σου,
Ν' ἀνθίζουσε τῆς νιότης σου τ' ἀγνὰ ἐλεῖνα ῥόδα,
Τ' ὀλόχαρο μεϊδίμα, τ' ἄθωο σεμνὸ σου βλέμμα.
Ποῦ τὴν ψυχὴν μου ἔθελγαν. Ὡ ! σ' ἀγαπῶ ἀκόμα,
Σὺν τὴν στιγμὴν ποῦ ὡς ἄγγελον, στήν γῆν σὲ πρωτοεῖδα.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ὡ ! Πέτρο μου, λατρεία μου, ποῦ ἔτρεχες ; εἰπέ μοι
'Αδημονεῖς. Πῶς σήμερα σὺ εἶσαι ὀπλισμένος ;
'Εδῶ μὴ εἶναι κίνδυνος ; θυμήσου εἶμαι μάννα.
Μὴ λησμονῆς τ' ἄθωα μας ἀδύνατα μας τέκνα.
Νὰ μ' ἀπαντήσης σκέπτεσαι ; τί θλίβει τὴν ψυχὴν σου ;
Δὲν δύνανται τὰ δάκρυα μου νὰ σὲ παρηγορήσουν ;

ΠΕΤΡΟΣ

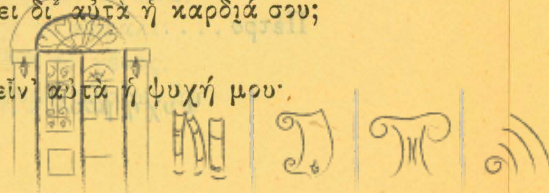
Γνωρίζεις φίλη μου πιστή, 'στὴ γῆ μας πάντα ζῶμεν
Μὲ τ' ἄφοβο τουφέκι μας, μὲ τὸ γενναῖο σπαθί μας.
Πότ' ἔλλειψε ὁ κίνδυνος σ' αὐτὴ μας τὴν πατρίδα,
Ποῦ ἀπὸ χρόνια ἡ Τουρκιὰ τὴν ἔχει ἀποκλεισμένη ;
'Ηουχη ποτ' ἐπέρασε δι' ἡμᾶς ἐδῶ ἡ ἡμέρα ;
'Αν θέλωμεν ἐλευθερὴ καὶ ἔνδοξη πατρίδα,
Πρέπει ἡμεῖς νὰ μένωμεν πάντοτ' ἀρματωμένοι.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Θεὲ μου παντοδύναμε ! Ὡ ! σῶσε τὰ παιδιὰ μου.
Πέτρο, εἰπέ μου, τ' ἀγαπᾶς ; πάλλει δι' αὐτὰ ἡ καρδιά σου ;

ΠΕΤΡΟΣ

Δι' αὐτὰ θρηνώ, ὀδύρομαι, διατί εἶν' αὐτὰ ἡ ψυχὴ μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

'Αν σὺ χαθῆς, ἐμέ, αὐτὰ, ποῖα τύχη μᾶς προσμένει ;
Δὲν εἶμ' ἐγὼ Μανιάτισσα ; δὲν εἶμαι θυγατέρα
'Εκείνης π' ἐπολέμησε γενναῖα διὰ τὴν πατρίδα ;
Θὰ σ' ἀκλουθήσω, Πέτρο μου, στ' ἀγαπητὸ πλευρὸ σου.
Ποτὲ δὲν θέλω φοβηθεῖ Ἀγαρηνῶν τὰ ὄπλα.

ΠΕΤΡΟΣ

'Αν τὴν τερπνὴν σου τὴν πνοὴν τὴν ἔσβεν' ἓνα βόλι ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ὡχ ! εὐτυχὴς θὰ ἔπεφτο νεκρὴ 'στὴν ἀγκαλιά σου.

ΠΕΤΡΟΣ

Σύρει πικρίας ὁ πόλεμος, ὅπως ὁ μαῦρος χάρος
Δύνεται ἀπ' τὸν ἄδη του στήν πλάσι μας νὰ φέρῃ.
Δὲν εἶσαι σὺ διὰ πόλεμον, εἰς' ἄγγελος εἰρήνης,
Ναί, πλᾶσμα ποῦ ἐγεννήθηκες δι' ἄλλην ζωὴν καὶ πλάσιν.
'Ὡς ἄγγελον σ' ἀπήντησα στὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου,
'Ημέρας νίκης καὶ χαρᾶς

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ποῦ ; εἰπέ μου ἂν τὸ θυμάσε ;

ΠΕΤΡΟΣ

Εἰς τὸ πλευρὸ τῆς μάνας σου, εἰς τὰ βουνά, 'στὰ πλάγια.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Νομίζεις πῶς ἀδυνατῶ καὶ τώρα τὸ τουφέκι,
Νὰ φέρω εἰς τὸν ὄμον μου ; 'στὴ μέση τὸ σπαθί μου ;

ΠΕΤΡΟΣ

Εἰς τὸ πλευρὸ μου ἂν σ' ἔβλεπα ἀγάπη μου ὀπλισμένη,
Τὴν κρίσιν μου θὰ ἔχανα, τὴν τόλμη μου τὸ θάρρος,
'Αν, Φωτεινὴ μου πιστεύσε, μείνης μὲ τὰ παιδιὰ μας.
Θὰ ἦναι καὶ ἡ καρδιά μου ὀλη διὰ τὴν πατρίδα.
'Αν ἔλθης, ὦχ ! ὁ πόλεμος δεινότερος θὰ εἶναι.

ΦΩΤΕΙΝΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΕΤΡΟΣ

ὦ ! οὐ θὰ ἐγένεσο τῆς ἔριδος τὸ μῆλον.
Ἐπάνω μας θὰ ἔπεφταν Τουρκαλβανῶν τ' ἀσκέρια.
Δι' ἐσὲ ποῖος ἤρωσ τὴν ζωὴν δὲν τὴν ἀποφασίζει ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ζηλότυπε !

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲν ἔσφαλες, καὶ τὸ σεμνό σου βλέμμα,
Ἄν ἀλλοῦ βίφης, ὡς κι' αὐτὸ μοῦ σφάζει τὴν καρδίαν.
Νὰ μείνης μὲ τὰ τέκνα μας, θὰ εἶν' δι' αὐτὰ ἡ πνοή σου,
Ὁ στεναγμός, τὸ δάκρυ σου, ζωή, παρηγορία.
Μεῖνε μὲ τ' ἀγνὰ τέκνα μας. Τ' ἀθῶα, δίχως μάνα
Θὰ τὰ περιφρονήσωσιν. Στὴν μάχην ἂν ἀποθάνω,
Νὰ ζήσης. ὅπως ἔζησε ἡ μήτηρ μου δι' ἐμένα.

Σ Κ Η Ν Η Δ Ε Κ Α Τ Η

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ καὶ οἱ ἄνωθεν

(Ἡ Αικατερίνη εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς κατασκοπεύουσα)

ΦΩΤΕΙΝΗ

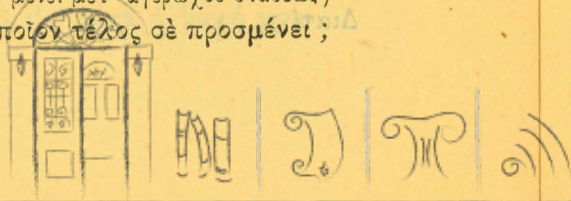
Στὸν τελευταῖον κίνδυνον εἶπέ μου τί νὰ πράξω ;
Σιωπαίνεις ; Πέτρο, θλίβεται νὰ μοῦ τὸ πῆ ἡ καρδία σου ;
Αἰσθάνομαι ποιά συμβουλή σκληρὰν θὰ νὰ μοῦ δώσης,
Νὰ σκάψω ἐδῶ τῶν τέκνων μου, τὸν ἐδικόν μου τάφον.

ΠΕΤΡΟΣ

Συντρίβεις τὴν καρδίαν μου. Ἡ μήτηρ, Φωτεινή μου,
Ὅπου ἡ τιμὴ σὰς προσκαλεῖ ὄλους ἐκεῖ θὰ σύρη.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(φέρειται ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὅπου μένει μετ' ἀγερώχου στάσεως)
Θέλεις νὰ μάθης νύμφη μου ποῖον τέλος σὲ προσμένει ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Μῆτερ, μοῦ εἶπες ἡ τιμὴ θάνατον δὲν φοβεῖται,
Αὐτὸν φοβοῦνται οἱ ἄτιμοι . . .

(προσφέρει αὐτῇ ἐκ τοῦ σελαχίου τῆς πιστόλιον)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Διὰ τὴν τιμὴν σου λάβε !

ΠΕΤΡΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Θεὲ μου εὐσπλαγχνίσου μας !

ΦΩΤΕΙΝΗ (λαμβάνουσα τὸ πιστόλιον)

Προσμένω διαταγὴν σου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅταν ἰδῆς τὴν Μάνην μας τὸ πᾶν νὰ ἀπωλέση,
Δησιμόνει τέκνα, σύζυγον, ἐμέ, τὴν ὑπαρξίν σου !
Τρέξε μὲ ἀφοβὴ ψυχὴ στοῦ πύργου μας τὰ βάθη,
Ἐκεῖ θὰ βρῆς τὸν θάνατον ὅστις ἄδην ποῦ κοιμᾶται.
Κτύπα μ' αὐτὸ στὰ σπλάγχνα του, πελώριος θὰ ξυπνήση,
Θὲ νὰ μᾶς σώσης, θὰ σωθῆς διὰ νὰ ἔχῃς τὴν εὐχή μου !

ΠΕΤΡΟΣ

Μῆτερ μου . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐδειλίαςες ;

ΠΕΤΡΟΣ

Ποτὲ ὅστις διαταγὴν σου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Θέλεις νὰ μείνω μοναχὴ τὴν τελευταίαν μου ὥραν ;
Νὰ μὴ βρεθῆ ἓνα πρόθυμο χέρι νὰ μὲ βοηθήση,
Ἐδῶ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν τῶν Μαυρομιχαλαίων ;
Θέλεις ποῦ ἐδῶ νὰ μὴ βρεθῆ οὐδεὶς νὰ μὲ βοηθήσῃ ;
Νὰ φέρω τὸν βαρύτερον σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου ;
Θέλεις ἐμὲ νὰ σύρωσι δούλην εἰς τὰ χαραίμια ;
Τὴν νύμφην μου χανούμισσα ; τὰ τέκνα σου ; ὦ φρίκη !

(ἀγερώχως)

Πέτρο, ἡ πατρὶς σὲ προσκαλεῖ !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΕΤΡΟΣ

Φεύγω με τὴν εὐχήν σου.

(ἀπέρχεται)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Νύμφη μου πῶς δὲν μ'ἀπαντᾷς ; Θυμήσου εἰς Ἑλληνίδα!

ΦΩΤΕΙΝΗ

Δὲν λησμονῶ . . Μανιάτισσα, Μαυρομιχάλων νύμφη!

(ἀμφότεραι γονυπετεῖς)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἵστων ἄχραντό σου τὸν βωμό, Θεέ μου, σοῦ προσφέρω

Τὸ τελευταῖο δάκρυ μου, ποῦ σοῦ ζητεῖ Θεέ μου

Διὰ τόσα ἄθωα πλάσματα ἔλεος, εὐσπλαχνία !

(Ἡ Αἰκατερίνη ἐγείρεται, μένει γονυπετής ἡ Φωτεινὴ)

Νύμφη μου μὴ ἀπέμεινε μόνον στὴν γῆν ἢ εὐχή μου,

(θέτουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Φωτεινῆς τὴν δεξιάν της)

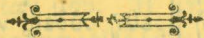
Λάβε τὴν διὰ τὰ τέκνα σου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Σοῦ εὐγνωμονεῖ ἡ ψυχὴ μου!

Εἰκὼν

(Ἡ Φωτεινὴ ἀσπάζεται τὴν δεξιάν της Αἰκατερίνης μένουσα γονυπετής. — Ἡ Αἰκατερίνη ἀνυψοῖ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν Οὐρανὸν δεομένη. Πιπτει ἡ αὐλαία).

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ἀΐθουσα εὐπρεπῶς κεκοσμημένη. — Ὅπλα περίξ αὐτῆς κρεμάμενα. Θύρα κεντρικὴ—παράθυρα καὶ θύραι παράπλευροι—τράπεζα καὶ Ὀρανεῖα. Ὁ Ἰουσοῦφ εἰσέρχεται βραδέως κατασκοπεύων, βλέπει πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ προσοχῆς εἶτα μετ' ὀργῆς).

ΙΟΥΣΟΥΦ

Σιγὰ ὀμιλοῦν ὡς πάντοτε, μυστήριον μέγα κρύπτουν,

Δὲν θὰ μοι εἶναι δυνατόν νὰ τὸ ἀνακαλύψω ;

Σεῖς νὰ μοι διαφύγετε ; Ποτέ . . τὰ βήματά σας

Ἐδῶ, παντοῦ καὶ πάντοτε θὰ παρακολουθῆσω.

Σκιά σας θὰ ἴμαι ἀχώριστος. Θερμὰ αὐτὸ ὁ Βεζύρης

Πολλάκις μοι ἐπέβαλλεν ! Ὁρκησα τοῦ προφήτου,

Νὰ μὴ ποτέ ξεφύγετε τὸ δόλοκρυπτό μου βλέμμα.

Ἐὰν τὸ μάθω εὐτυχῆς θὰ εἶμαι εἰς τὸ μέλλον,

Διότι προβλέπω μέγα τι αὐτοὺς θερμὰ συνδέει.

Σιουκιουρ-πασσᾶ, ἀδρά, σιληρὰ ἐσὺ θὲ νὰ πληρώσης

Τὴν τόσῃ περιφρόνησιν ποῦ πρὸς ἐμὲ δεικνύεις.

Ἄν πέσης σύ, τί δύσκολον τὴν θέσιν σου νὰ λάβω ; . . .

Ἄλλοίμονον ! ἐὰν ποτέ εἰς ὅ,τι ὑποπτεύω

Λάβω τρανῆν ἀπόδειξιν, θὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ σου. . .

Ἄω ἔρχονται, ἀναχωρῶ, ἀλλὰ πλησίον τους πάντα.

(μένει ὀπίσθεν ἀντιθέτου θύρας κατασκοπεύων)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ο Σιουκούρ εισέρχεται δραμαίως, ακολουθείται παρά του 'Αχμέτ, ὁ 'Ιουσουφ κατά μέρος)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (συγκεκρινημένος)

Φίλε πιστέ μου δὲν τολμῶ βλέμμα νὰ προσηλώσω,
Τὰ πάντα ἐδῶ μοι ὑπενθυμοῦν τὴν πρώτην μου ἡλικίαν,
Τώρα ὡς ὄνειρα τερπνὰ τὰ βλέπω δλόγουρά μου,
'Απὸ μακρὰ ἢ καρδία μου τὰ διέτρεχε θρηνηῶσα.

ΑΧΜΕΤ

Μὴ λησμονῆς ὦραν, στιγμὴν, ὅτι ἐδῶ σὺ εἶσαι
'Οθωμανός.

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Τι ἤκουσα! . . .

ΑΧΜΕΤ

Ναύαρχος τοῦ Σουλτάνου,

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

'Ολοι ἐδῶ μὲ ἔκλαυσαν πρὸ χρόνων πεθαμμένοι.

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Ποῖος εἶν' αὐτός;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δὲν ἔλειψα εἰδήσεις νὰ λαμβάνω,

Δι' ὅσους κλείει ἐδῶ αὐτὸς ὁ οἶκος τοῦ πατρός μου.

(περιφέρεται συγκεκρινημένος περὶ τοῦ δωματίου ἀκολουθούμενος
παρὰ τοῦ 'Αχμέτ)

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

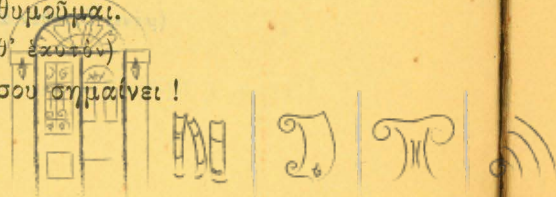
'Η τύχη σὲ ἐπρόδωσεν, εἰς χεῖράς μου ἢ ζωὴ σου!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἰς τὸ δωμάτιον αὐτὸ τὰ πάντα ἐνθυμοῦμαι.

ΙΟΥΣΟΥΦ καθ' ἑαυτὸν

Πασσᾶ μου ἐτελείωσες . . . ἢ ὥρα σου σημαίνει!

ΑΧΜΕΤ

Μήπως καὶ ἀπεφάσισες νὰ φύγω ἀπ' τὸ πλευρό σου;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ναὶ φίλτατέ μοι, ἂν ποτὲ ἐσὺ μὲ παραιτήσης.
Θὰ μοῦ εἶναι βάρος ἢ ζωὴ. Ἡ τόση σου φιλία
Αὐτὴ καὶ μόνη δύναται νὰ μὲ παρηγορήσῃ.
Δὲν λησμονῶ τὸν ἱερὸν τὸν ὄρκον ποῦ εἶχα δώσει
Τοῦ ἀρχιναυάρχου ποῦ ἀπ' ἐδῶ τώρα τριάντα ἔτη,
Μὲ πῆρεν καὶ μὲ ἄφισεν ἴσθην πατρικὴν μου πίστιν.
Μ' ἔδωσε πλοῦτη καὶ τιμὰς, δόξα καὶ μεγαλεῖα.
'Απέθανε κι' ἤλθα ἐδῶ ἦτον αὐτὴ ἢ μόνη
'Επιθυμία τοῦ βίου μου, ἢ δλότερπνή μου ἐλπίδα.
'Εθλίβη, ἐσυντρίφτηκε ἢ ἄθλια μου καρδία,
'Όταν συνδιαλέχθηκα χθὲς μὲ τὸν ἀδελφόν μου,
Τὰ βλέμματά μου ἐσβύνοντο μέσα εἰς τὰ δάκρυά μου.
Πόσαις φοραῖς ἐξάπλωσα τὰς χεῖρας μου νὰ σφιγξῶ
Τὸν ἀδελφόν μου δλόθερμα

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Πρὶν πέσης θὰ τὸν κλαύσης!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Σ' εὐχαριστῶ, ἐπράυνες τὰ βλα αἰσθηματά μου.
'Εὰν δὲν εὐρίσκεσο παρών, τώρα ἐγὼ θὶ ἤμην
'Στὴν μητρικὴν μου ἀγκαλιὰ καὶ ὄχι πλέον στολάρχης.

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

'Εμάντευσες.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θὰ ἔπεφτε ἢ ἄθλια κεφαλὴ μου

'Στὴν πύλην τοῦ Σουλτάνου μας . . .

ΑΧΜΕΤ

Καὶ ὁ πατρικὸς σου οἶκος;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θὰ ἐγένετο ἐρείπια.

ΑΧΜΕΤ

Και οἱ ἐγκάτικοί του ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΦ

Τὰ ἐρείπια θὰ ἐκάλυπτον τ' ἀθῶα λείψανά τους.

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Θέλει συμβοῦν.

ΑΧΜΕΤ

Ψυχρότητα, ὑπομονὴν νὰ λάβης

ΣΙΟΥΚΙΟΥΦ

Τὶ βλέπω ; ὁποῖα ἀνάμνησις ! εἰς τὸ τραπέζιον τοῦτο
Πλησίον ἐκαθήμεθα, ναί, μὲ τὸν ἀδελφόν μου.

Ἄμφότεροι ἀναγνώθασμεν, διδάσκαλός μας ἦτον
Εἰς ἱερεὺς

(πλησιάζει παράθυρον, βλέπει πρὸς τὰ ἔξω)

Ναὶ εἶν' αὐτὸς ὁ πατρικός μου κῆπος.

Ἴδὲ ἐκεῖ κάτω ἡ Ἐκκλησία τῶν Μαυρομιχαλαίων.

ΑΧΜΕΤ

Σὺ κλαίεις θὲ νὰ προδοθῆς

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Πολὺ ἀργὰ τὸ ἐσκέφθης.

ΑΧΜΕΤ

Ἦ ! πρὸς θεοῦ μὴ ἀδημονεῖς.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΦ

Σ' αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν,

Κεῖτονται τ' ἅγια λείψανα τόσων μου προπατόρων,

Ἐγὼ ἐδῶ δὲν θὰ ταφῶ . . .

(μετὰ στοργῆς βλέπων τὰ ὄπλα κρεμάμενα ἐπὶ τῶν τοίχων)

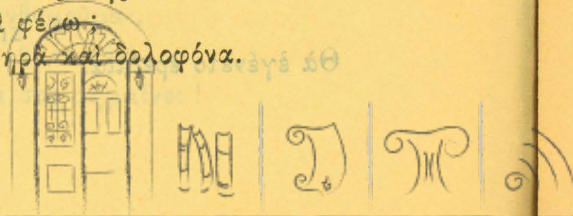
Ἴδὲ τὰ πατρικά μου

Τὰ ὄπλα. Ἡ μητέρα μου μοὶ ἔλεγεν, νὰ ζήσης

Αὐτὰ νὰ σὲ στολίσουνε, ἐσὺ νὰ τὰ δοξάσης.

Θεέ ! ὁποῖα ἄρματα ἐτίμησα καὶ φέρω ;

Ἦπλα διὰ τὴν πατρίδα μου σκληρὰ καὶ δολοφόννα.

Μήπως μ' αὐτὰ ἔγω ἔχουσα σ' αὐτὴ τῇ γῇ μου αἷμα ;
Ἦ ! φρίκη αἷμα ἀδελφικὸ μὴ μ' ἀνοιξε τὸν δρόμον
Τοῦ μεγαλείου, τοῦ πλοῦτου μου εἰς τοῦ Σελίμ τὸ Κράτος ;

ΑΧΜΕΤ

Ἄπο μαρτύρια καὶ σφαγὰς ἔσωσες τὴν φυλὴν σου.

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἔως πότε θὲ νὰ σώζετε.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΦ

Ἦ ἡ ἀγνή ψυχὴ σου

Εἶναι ἀγγέλλου, ἔσωσε καὶ σώζει τὴν ψυχὴν μου.

Ἄν ὁ θεὸς δὲν μ' ἔδιδε τὴν τόσην σου φιλίαν,

Πρὸ χρόνων ὡς παρήγορον καὶ χαλινόν, ἡ τύχη

Θὰ μ' εἶχε στείλλει πρὸ καιροῦ εἰς τὴν καταστροφὴν μου

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Κί' ἐμὲ πλησίον σου μ' ἔστειλεν ὁ Σατανᾶς.

ΑΧΜΕΤ

Ἰερέας

Ἄω ἔρχεται

ΣΙΟΥΚΙΟΥΦ

Σεβάσιμον εἶναι τὸ βάδισμά του.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΝΘΙΜΟΣ καὶ οἱ ἀνωθεν

ΑΝΘΙΜΟΣ

Δεχθῆτε κύριε ναύαρχε ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου,
Τὰ σῆβη μου, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἄθλιο μου τὸ γένος,
Δόσετε τὴν φιλόανθρωπον γενναίαν σας προστασίαν.
Συγχώρησον ἂν ἔπταισαν τῆς γῆς αὐτῆς τὰ τέκνα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Διότι ἀντεστάθησαν πάντοτε τοῦ Σουλτάνου,
Μὲ θάρρος, ἀυταπάρνησιν καὶ γενναιοφυχίαν;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Συγγνώμην . . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πάτερ μου ἐκτιμῶ ὅπου εὔρω τὴν ἀνδρείααν.
Καθῆκον ἔχει ὁ ἄνθρωπος μέχρι στιγμῆς θανάτου
Πάντα νὰ ὑπερασπίζεται τὴν φίλην του πατρίδα,
Εἰς τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ τ' ἄνθη της, τὰ δάση,
Τὴν θάλασσά της, τὰ βουνά, τὸν πατρικόν του οἶκον,
Φίλους, γονεῖς, καὶ ἀδελφούς, τοῦ γένους του τὸ χῶμα,
Ποῦ κλεῖ βαθεῖά' στὰ σπλάγχχά του λείψανα ἀγαπημένα !
Πάτερ μου πῶς δὲν μ' ἀπαντᾷς ; μήπως δι' ἐσᾶς δὲν εἶναι
Ἡ γῆ σας πολυπόθητη ; Γλυκεῖας ἀναμνήσεις
Μήπως σ' αὐτὴν δὲν ἔχετε ; Σ' αὐτὴν ποῦ τόση δόξα
Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη μαρτυρεῖ.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Πασσᾶ μου, ἡ πατρίδα,
Εἶναι ζωὴ καὶ τάφος μας, πῶς νὰ μὴν ἀγαπᾶτε;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (περιπαθῶς)

Καὶ ὁ Χριστὸς τὴν ποθητὴν πατρίδα του ἡγάπα.

ΑΝΘΙΜΟΣ (μετὰ θαυμασμοῦ)

Πασσᾶ μου ! . . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δὲν τὴν ἄφισεν τὴν γῆν του τὴν ἀγίαν.

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Τί λέγεις ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (μετ' ἐνθουσιασμοῦ)

Ἐσταυρώθηκε, σ' ἐκείνην ἐδοξάσθη !

ΙΟΥΣΟΥΦ καθ' ἑαυτὸν

Δὲν θὰ σὲ σώσει ὁ Χριστός !

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ πρὸς τὸν Σιουκιούρ)
Δὲν σκέπτεσαι τί λέγεις;

Ποῦ βαίνεις ; παρεκτρέπεσαι.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Θεὲ μου τί ἀκούω !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τὴν Μάνην ἐπεσκεφθῆκα ὡς φίλος καὶ προστάτης,
Ἵτι ἐδῶ μοι ζητηθῆ γενναῖα θὰ τὸ προσφέρω,

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐδῶ θ' ἀπαντήσετε αἰσθήματα γενναῖα,
Καρδίας ποῦ αἰσθάνονται φιλίαν εὐγνωμοσύνην.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τὸ ὄνομά σας ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἄνθιμος.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(καθ' ἑαυτὸν μετὰ θαυμασμοῦ)

Θεὲ μου ! Τί ἀκούω.

Αὐτὸς εἶν' ὁ διδάσκαλος τῆς πρώτης μου ἡλικίας.

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Μοῦ ὑπεσχέθης φίλε μου ψυχρότητα καὶ κρίσιν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θὰ εἶσθε βέβαια παλαιὸς φίλος τοῦ οἴκου τούτου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Δέκα ἐτῶν μ' ἔφερεν ἔδῳ μέσα ὁ πατήρ μου.
Σ' αὐτὸν τὸν Πύργον ἔπερασεν ὅλ' ἡ νεότητά μου,
Τὸ μακρυνὸ τὸ γῆρας μου. Ἐξήντα πέντε ἔτη
Ἐδῶ ἔκλαψα, ἐθρήνησα, ἐχάρηκα τὰ ὅσα
Δεῖν' ἡ ζωὴ εὐχάριστα. Ἐλπίζω τὴν ψυχὴν μου
Ἐδῶ νὰ πάρῃ ὁ Θεός, ἐδῶ νὰ βρῶ τὸν τάφον.
Εἶμαι ὁ ἐφημέριος αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας,
Ἡ ἐνορία εἶν' αὐτὴ τῶν Μαυρομιχαλαίων.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Σ' αὐτὴν βεβαίως θάπτονται.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Σ' αὐτὴν ἐγὼ τὸν Πιέρρο

Ἔκλαψα, ἐνταφίασα.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγὰ τῷ Ἀχμέτ)

ᾠ! ἦτον ὁ πατήρ μου . . .

Εἰπέ μου σεβασμιώτατε ὁποίους πόρους ἔχει
Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία σας ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὀλίγους, Ναύαρχέ μου,

Διότι ἡ Μάνη εἶν' πτωχή. Τῶν Μαυρομιχαλαίων
Ὁ οἶκος ὅτι δύναται γενναῖα τῆς προσφέρει.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δι' αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν σας λίγον χρυσόν, εἰπέ μου
Θὰ τὸν δεχθῆτε ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Κύριε, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία

Εἶναι πτωχή· γεννήθηκε εἰς ἔντιμον πενίαν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πτωχοὺς ἐδῶ δὲν ἔχετε ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Παντοῦ σκληρὰ πενία.

Καταδιώκει, μαρτυρεῖ τ' ἄθλια θύματά της.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δεχθῆτε ἑκατὸ φλωριά διὰ τοὺς πτωχοὺς τῆς Μάνης.

(Ὁ Ἄνθιμος λαμβάνει τὸ βαλάντιον).

Οὐδεὶς ἐδῶ ἀναμάρτητος. Μιὰ ἡμέρα οἱ πτωχοὶ σου.

Θὰ εὐχρηθοῦν πατέρα μου τὴν ἄθλιαν τὴν ψυχὴν μου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εὐχαριστῶ, Ὑψηλότατε, αἱ εὐχαὶ τῶν τρισαθλίων

Θὰ δώσουν εἰς τὸν βίον σας ἀνέσεις, εὐτυχίαν.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Τῆς Μάνης ὄλ' οἱ προεστοὶ τὴν Ὑψηλότητά σας,
Παρακαλοῦν νὰ σᾶς ἰδοῦν, διὰ νὰ σᾶς προσφέρουν
Δείγματα ἀφοσιώσεως καὶ ἐγκαρδίου φιλίας.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(ἰσπάζεται τὴν δεξιάν τοῦ Ἄνθιμου)

Τὴν δεξιάν σου ἀσπάζομαι, εὐχήσομε . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ (εὐχόμενος)

Νὰ ζήσης !

(Ὁ Σιουκιούρ μετὰ τοῦ Ἀχμέτ ἀπέρχονται, ἐπίσης ὁ Ἰουσοφ. Ὁ
Ἄνθιμος μένει ἐκπληκτος, ὁ Τζανέτος ὀπισθεν αὐτοῦ τὸν βλέπει μετὰ περι-
εργίας).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΝΘΙΜΟΣ καὶ ΤΖΑΝΕΤΟΣ

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Τὰ δάκρυά του ἐσταλαξαν θερμὰ ἰσθὴν δεξιάν μου . . .

Ὁθωμανοῦ τὰ δάκρυα σὲ χριστιανοῦ τὸ χέρι ;

Ἕνας Πασσᾶς γονυπετῆς ἐνώπιον ἱερέως,

Τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ π' ἄπιστοι καταδιώκουν ; ...

Ποῖον κρύπτεται μυστήριον μέσα εἰς αὐτὰ τὰ δάκρυα ;

Ἴσθιν εἰς τὴν ταπεινώσειν ὀθωμανοῦ στολάρχου ;

Βεβαίως μέγα εἶν' αὐτό, ἕνας θεὸς γινώσκει,

Τὰ τῆς ψυχῆς μυστήρια, τὰς θλίψεις τῆς καρδίας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἐδῶ τί θέλεις ; μὴ αὐτὸς μὲ κολακείαν μὲ δῶρα,
Μ' ὑποκρισίαν ἤλθε δῶ νὰ μᾶς ἐξαπατήσῃ ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Μόνος μιλεῖ ὁ ἱερεὺς, θλιμμένη εἶν' ἡ θωριά του.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἐγὼ προδότης !... ὦ ! ποτὲ αὐτὸ τὸ μέτωπόν μου,
Δὲν θὰ τὸ γείρει κατὰ γῆς, αἰσχος ἢ ἀτιμία.

Μήπως αὐτὰ τὰ χρήματα εἶναι διὰ τὴν ψυχὴν μου
Φωτιά !... Θυμήσου Ἄνθιμε ἔχεις ψυχὴ νὰ δώσης.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Τί ἔτρεξε καὶ ἀδημονεῖς ;

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Πτωχοὶ θέλει τὰ λάβουν...

Ἐὰν ποτὲ ἐσκόπευσε μ' αὐτὰ τὰ χρήματά του
Νὰ μ' ἀγοράσῃ ; Ἐσφαλε. Θὰ γίνουν εἰς τὴν Μάνην
Βόλια, μπαροῦτι καὶ φωτιά διὰ νὰ τὸν φωτοκάψουν.

Ἄλλον Σαμουήλ θὰ νὰ μ' ἰδῇ σι' ἀπότομα βουνά μου.
Θεὸ μου παντοδύναμε ! Ἄνεδειξε ἄλλο Κοῦγκι
Ἐστὴν Μάνην τὴν πολὺπαθη ἀνδρείος ν' ἀπεθάνω.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πνευματικὲ μου τρέχουνε πολλὰ 'ποῦ δὲν τὰ νοιώθω,
'Απὸ τὰ 'ψὲς δὲν μ' ἄφισαν στιγμὴν νὰ λάβω ὑπνόν.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἰπέ μου, τί ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Μ' ἐζάλησαν πατέρα τὸ κεφάλι,

Ὁ νοῦς μου φεύγει εἰς αὐτὰ καὶ δὲν τοὺς βρίσκω ἄκρη.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Λέγε λοιπόν !

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ὁ γαύαρχος ἢ ἄγγελος θὰ εἶναι,

Ἡ διάβολος ἢ τὰ σπλάγγνα του ἐλάτθως θὰ φωλιάζει.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Πόθεν καὶ πῶς σὺ ὄλα αὐτὰ δι' ἐκεῖνον συμπεραίνεις ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πρὸ ὀλίγου τὸν προσκύνησα εἰς τὸ δωμάτιόν του,

Τοῦ ἐζήτησα διαταγὰς ἂν εἶχε νὰ μοῦ δώσῃ.

Μ' ἐβλεπε καὶ ἐδάκρυζε, πότε χαμογελῶντας

Μ' ἄκουε, ἔτρελλάθηκα....

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τί σοῦ εἶπε ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Τόσα, ὄσα

Μοῦ ἔχασαν τὰ λογικόν. Αὐτὸς ἀπ' ἄκρη, σ' ἄκρη
Γνωρίζει αὐτὸν ποῦ εἴμεθα τὸν πύργον. Λὰς πῶς εἶναι
Πατέρα μου ἀπὸ καιρὸ ἓνα δικό του σπῆτι.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Πληροφορίας ἔλαβε. Αὐτοὶ οἱ Κοτσαμπασῆδες

Πάντα ῥωτοῦν, μανθάνουσι τ' ἀπόκρυφα τοῦ κόσμου.

Τί πλέον αὐτὸς σοῦ ἔλεγεν ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Περὶ ἔργα καὶ τόσα

Δὲν τὰ ἤξεύρω νὰ τὰ εἰπῶ ποῦ ἐγήρασα δῶ μέσα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Περὶ ἔργον· τί ἤκουσες ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πόσα εἶναι τὰ ὑπέγεια,

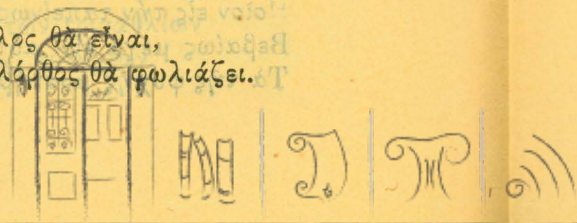
Ὅλα μοῦ τ' ἀρίθμησε χωρὶς νὰ σφάλλῃ ἓνα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Θὰ τὸν ἐπληροφόρησαν. Εἰς τ' ἄτυχόν μας γένος

Οἱ τύραννοι ἐπιθυμοῦν τὰ πάντα νὰ γινώσκουν.

Τί ἄλλο ;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πώς του Πέτρου μας τή μάνα ονομάζουν,
Αίκατερίνη.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐρώτησε, ἔμαθε τ' ὄνομά της.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἄλλα μου ὀνομάτισε του Πέτρου μας τ' ἀδέλφια,
Τὰ τέκνα του ἓνα πρὸς ἓν, αὐτὴν τὴν σύζυγόν του.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Πάντοτε ὁ περίεργος τὰ ξένα ἐξετάζει.

Αὐτὰ γινώσκει ὅσον ποτὲ δὲν ξεύρει τὰ ἰδικά του.

Δι' αὐτὸ νὰ μὴ σοῦ κἀμουνε ἐντύπωσι καμμίαν.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Κι' ἄλλο μου εἶπε φοβερὸν.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τζανέτο μὰ τὴν ἀλήθεια,

Πρέπει τίς νὰ ἔχει τοῦ Ἰῶβ μὲ σὲ τὴν τρισαγίαν
Ἵπομονήν.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Τῶρ' ἄκουσε.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Λέγε λοιπόν.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Μου εἶπεν

Ἄτις σ' αὐτὸ τὸ κάθισμα τριάντα τόσα χρόνια,

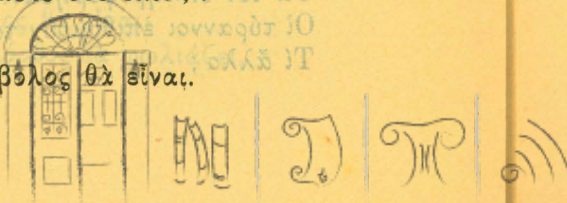
Ἐκάθιζε εἰς ἱερεὺς καὶ ἀνέγνωθε τοῦ Πέτρου....

ΑΝΘΙΜΟΣ (ἀνυπομόνως.)

Τί σοῦ εἶπε ; ἐπανελάβε, βέβαια αὐτὸ σοῦ εἶπε ; !

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Δι' αὐτὸ ἄγω εἶπα ὅτι αὐτὸς ὁ διάβολος θὰ εἶναι.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Λέγε λοιπόν.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἄτὴν τράπεζαν αὐτὴν εἰς ἱερέας.

Τοῦ Πιέρρου μου εἶπε πᾶσα αὐγή, ἀνέγνωθε τὰ τέκνα.

ΑΝΘΙΜΟΣ (μετὰ θαυμασμοῦ)

Ἐγὼ εἶμ' ἐκεῖνος,

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Μάλιστα, καλὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι.

Κι' ἐγὼ πατέρα ἐθαύμασα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Πῶς τοῦτο τὸ γινώσκει ; !

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἡ ἄγγελος, ἢ διάβολος τὸ ἐσύριξε στ' αὐτιά του.

Πνευματικέ μου κἀτι τί θὰ τρέχει ποῦ δ' ἴληθε.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τί ἄλλο σοῦ εἶπε ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Μ' ἔκραξε, Τζανέτο, τ' ὄνομά μου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Αὐτὸ θὰ τοῦ τὸ εἶπανε.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πατέρα, δακρυσομένος

Μεῦ ἐπρόσθεσε τὸ πῶς ἐγὼ τριάντα τόσα χρόνια,

Βαστοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὸν Γιώργη ποῦ τὸν πῆραν

Οἱ ἄπιστοι τὴν φοβερὰν ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Μου εἶπε, ἀντηχοῦσανε ὅλα ἐδῶ τὰ μέρη,

Ἄπο κλαυθμούς, τουφεκισμούς. Ἄπο μιὰ ἄκρη σ' ἄλλη,

Ἄναψε πόλεμος φρικτὸς ποῦ ἀντήχησαν τὰ ὄρη.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μυστήριον ἐδῶ κρύπτεται, χάνω σ' αὐτὸ τὴν κρίσιν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Συγχώρησόν με νὰ τὸ εἰπῶ, μυστήριον δὲν βαστάω,
Μοῦ ἔδωσεν . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἰπέ μου, τί ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Χρυσᾶ φλωριὰ πενήντα,
Δὲν ἤθελα νὰ τὰ δεχθῶ. μὲ βίασε νὰ τὰ λάβω.

ΑΝΘΙΜΟΣ (μετ' αὐστηρότητος)

Τζανέτο !

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πατέρα, ἂν ἔσφαλα, διὰ τὴν φτωχολογιά μας
Νὰ τὰ δεχθῆς.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ναὶ ἔχετε καὶ κάμε καλὴν χρῆσιν.
Σκέψου καλὰ μήπως ποτὲ σοῦ φύγει μία λέξις,
Δι' αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν, διὰ τὴν πτωχὴν πατρίδα.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Διὰ τὴν πατρίδα ἄπιστος; δι' αὐτὸ τὸ ἅγιο σπῆτι,
Ποῦ τόσα χρόνια ὑπηρετῶ μὲ πίστιν, μὲ λατρείαν;

ΑΝΘΙΜΟΣ

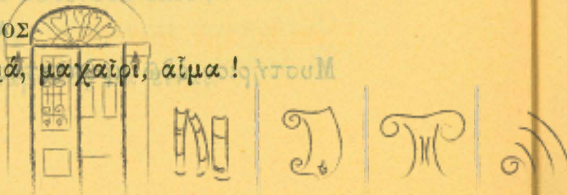
Ἐδοκίμασα τὴν πίστιν σου τώρα πενήντα χρόνια...

(ἐμπιστευτικῶς)

Μυστήριον μέγα, φοβερὸν κρύπτει μὲς' τὴν φυχὴν του.
Πρέπει νὰ μένωμ' ἄγρυπνοι ὅταν ἄκεινον ποῦ ἀναμένει.
Εἰς τὸ καρτέρι νὰ διαβῆ ἔχθρος του κηρυγμένος.
Δὲν ἀμφιβάλλω ὁ ναύαρχος ἴσως ἐδῶ νὰ ἦλθε.
Μ' ἀθώους σκοπούς. Ἐὰν ποτὲ ἦλθε μὲ προδοσίαν
Εἰπέ μου τί θὰ πράξωμεν γέρο-παλληκαρᾶ μου;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἐκδίκησιν καὶ χαλασμόν, φωτιὰ, μαχαίρι, αἶμα !

ΑΝΘΙΜΟΣ

Φρόνησιν πρὶν ξεγυμνωθῆ ἢ σπάθῃ ὅτ' ἐν ἀγῶνα,
Θυμήσου τί ἐπεράσαμε ὅταν ἐδῶ οἱ ξένοι,
Ἐστὴν τύχην μας μᾶς ἄφισαν.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Τὰ πάντα ἐνθυμοῦμαι.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁ πάντων σὸ πιστότερος νὰ μείνης ὅτ' ἐν πλευρῷ του,
Τὰ πάντα πληροφύρει με. Μέγα μυστήριον κρύπτει.
Ἐρχετ' ἐδῶ ἡ κυρία σου. Μ' αὐτὴν ἐδῶ νὰ μείνω.

(*Ὁ Τζανέτος ἀπέρχεται)

Σ Κ Η Ν Η Π Ε Μ Π Τ Η

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καὶ ὁ ἄνωθεν)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὁ ναύαρχος ἐπιθυμῶ μού εἶπεν ὁ υἱός μου,
Ἐδῶ νὰ μ' εὔρη πάτερ μου νὰ μ' εὐχαριστήσῃ
Διὰ τὴν φιλοξένειαν τοῦ οἴκου μου.....

ΑΝΘΙΜΟΣ

Κυρία

Νὰ τὸν δεχθῆτε, εἶν' εὐγενής, φιλάρετος, καὶ τῶσον,
Ὡστε ἀμφιβάλλω ὅτι αὐτὸς Ὁθωμανὸς νὰ εἶναι.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Αὐτὸ ὁ Πέτρος μου ἔλεγεν.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὅτι τὸν ἀποβλέπει
Εἶναι δι' ἐμὲ μυστήριον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Κακὸν διὰ τὴν πατρίδα ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁχι, πειοθῆτε.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μ' ἂν ποτέ...

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἡ Μάνη ζῆ ἀκόμα.

Πρὶν ἀπαυδήση, ἢ Τουρκιὰ τέκνα της θά θρηνήση.
Εἶν' ζωντανὴ ἢ ἐκδίησις 'στὴ γῆ μας, ἂν ἀνάψη,
Ποτάμι αἶμα ἢ Τουρκιὰ πάλιν ἐδῶ θά χύση.
Ἄλλὰ κυρία μου πίστευσε οὐδὲν κακὸν προβλέπω.
Εἰς τὴν ψυχὴν του εἰσχώρησε τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς μου.
Αὐτὸς εἶν' τόσοσιν εὐγενής. Ἔρχεται 'δῶ.....

(Ὁ Ἄνθιμος θέλων ν' ἀναχωρήσῃ)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Νὰ μείνης !

(Ἀμφότεροι μετὰ προσοχῆς θεωρῶσι τὸν Σιουκιούρ ὅστις ἔρχεται μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ Ἀχμέτ. Ὁ Ἄνθιμος μένει ὀπισθεν τῆς Αἰκατερίνης συγκεκινημένος ἀκούων αὐτήν, ἣτις μένει ἐμβρόντητος βλέπουσα τὸν Σιουκιούρ. Ἡ σκηνὴ αὕτη περιστᾶ αὐτοὺς τεθορυβημένους, ὡς ἐκείνους οἵτινες ἀναπωλῶσιν ἐν τῇ μ. ἡμῆ αὐτῶν παρελθούσας λυπηρὰς καὶ προσφιλεῖς ἀμνήσεις).

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μετὰ πνιγῆρας φωνῆς)

Τί βλέπω ; Μὴ εἶν' ὄνειρον ; Μὴ εἶν' τῆς θλίψεώς μου
Φάντασμα ὁποῦ ἔρχεται ν' ἀνοίξῃ τὰς πληγὰς μου ;
Ὅποῖαν μεγαλοπρεπῆ φέρει ὄψιν ἢ θωριά του !...
Δὲν τὸν ἀπῆντησας ποτέ ;

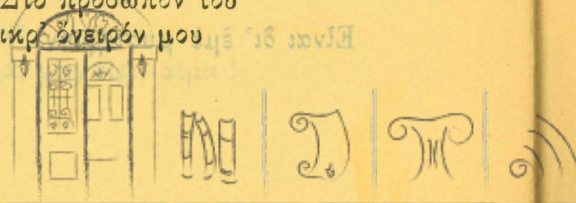
ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁχι..

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐστὸ πρόσωπόν του

Βλέπω μὲ μάτια ἀνοικτὰ ἐλόπικρον ὄνειρόν μου

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἶν' ἐναρέτου πρόσωπον.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (ἀδημονοῦσα)

Ποιὰ εἰκόνα μοῦ ἐνθυμίζει !

Εἰπέ μου....

ΑΝΘΙΜΟΣ

(ἐκθαμβος βλέπων τὸν Σιουκιούρ)

Θεὸς μου σβύννεται ὁ νοῦς μου... .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ποία χάρις !...

Ἄνθιμε ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Λέγε....

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅμοια εἰκόνα δὲν τὴν φέρεις

Βαθειὰ μέσα 'στὴν μνήμην σου ; Ἴδὲ τὸ πρόσωπόν του,
Δὲν σ' ἐνθυμίζει πρόσωπον ἀγαπητοῦ σου φίλου ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Δὲν σ' ἐννοῶ....

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἴδὲ αὐτόν: τὸν Πιέρρο μου θυμήσου

Ὅταν, ὦ ! νέος ἦτανε....

ΑΝΘΙΜΟΣ (ἐκπληκτος)

Θεὸς μου !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐνθυμήσου !

(ὀπισθοχωροῦσα μετὰ φρίκης)

Λὲς κ' εἶν' ἐκεῖνος. Πρόσεξε.

ΑΝΘΙΜΟΣ (ὀπισθοχωρῶν)

Θεὸς μου ! ἀνατριχιάζω !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μετ' ἄλγους)

Σβύνετ' ὁ νοῦς μου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγά τῆ Αἰκατερίνη)

Ἔφθασε. Ἐλθέ ἴστων ἑαυτόν σου.

Σ Κ Η Ν Η Ε Κ Τ Η

ΠΕΤΡΟΣ, ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ, ΑΧΜΕΤ και οἱ ἄνωθεν.

ΠΕΤΡΟΣ (πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Ἡ μήτηρ μου Ἰψηλότατε.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(ἀσπαζόμενος τὴν δεξιὰν τῆς Αἰκατερίνης)

Τὰ ἰσέβη μου κυρία.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εὐχαριστοῦμαι... (σιγά πρὸς τὸν Ἄνθιμον)

Ἐστάλαξαν θερμὰ τὰ δάκρυά του.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτόν)

Μέγας σὺ εἶσαι Κύριε !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐδῶ εἶς αὐτὸν τὸν οἶκόν

Βεβαιως δὲν θ' ἀπαντήσετε τὰς τόσας ἀναπαύσεις.
Ἵσας ἴστων ναυαρχίδα σας. Ἄλλὰ ἀγνὰ θὰ βρῆτε
Εἰλικρινῆ αἰσθήματα και ἀγαθὴν καρδίαν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Αὐτὸ μ' ἀρκοῦν κυρία μου. Εἶθε εἶς αὐτὸν τὸν κόσμον

Νὰ ἀπαντῶνται αἰσθήματα τόσο εὐγενῆ, γεγαῖα,

Ἵσα ἐγὼ ἀπήντησα εἰς τὸν καλὸν σας οἶκον.

Τοιαύτην φιλοξένειαν δὲν θέλω λησμονήσει

Ποτέ, και ἴσας εὐγνωμονῶ, κυρία, ἀπὸ καρδίας.

(σιγά πρὸς τὸν Ἀχμέτ)

Αὐτὴ εἶναι ἡ μήτηρ μου.

ΑΧΜΕΤ (σιγά πρὸς τὸν Σιουκιούρ).

Τὸν ὄρκον σου θυμήσου.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

Αὐτοὶ κρυφίως ὁμιλοῦν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καθ' ἑαυτήν, βλέπουσα τὸν Σιουκιούρ).

Ἵποία ὁμοιότης!

Ταράττει τὴν καρδίαν μου...

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἵμαθον μετὰ λύπης,

Ἵτι πολλὰς ἐλάβετε ἴστων βίον σας πικρίας

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἵπέρασα ὄσας ποτὲ μητέρα εἰς τὴν πλάσιν,
Ἵκόμη δὲν ἐπέρασα.

ΑΝΘΙΜΟΣ (ἴτενιζων τὸν Σιουκιούρ).

Ἵ ὄφις του ἡλλοιώθη,

ΑΧΜΕΤ (σιγά πρὸς τὸν Σιουκιούρ).

Μὴ συγκινεῖσαι.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἵμαθα μετὰ πολλῆς μου λύπης,

Ἵτι πρὸ χρόνων, ποθητὸν ἐχάσατε ἕνα τέκνον.

Εἶναι ἀληθὲς κυρία μου ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὸ θρήνησε ἡ ψυχὴ μου.

Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν σχεδὸν τέσσαρα ἕτη

Εἰς τὸν λιμένα ἔφθασε τότε ὁ Χαντζῆ-Χασάνης,

Ἵτο ὁ Καπετάν-πασσας.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγά τῷ Ἀχμέτ)

Ποῦ μ' ἔχει υἱοθετήσαι.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τότε ὁ νόμος ὁ σκληρὸς ἦτο εἰς τὴν Τουρκίαν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Κυρία τὸ παιδομάζωμα, ὁ ἀπάνθρωπος ὁ νόμος,
Ποῦ ἔσυρε εἰς τὸν ὄλεθρον ἄπειρ' ἀθῶα ὄντα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (συγκεκριμένη)

Ὅκτῶ ἐτῶν τὸ τέκνον μου ἐμέτρα, τὸ ἐπήραν
Ὁμηρον....

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑα τὸν)

Ὁφιν ἄλλαξεν, δακρύζει.

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Δάβε θάρρος.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Κυρία δὲν ἐμάθατε τί, πλέον διὰ τὸν υἱόν σας ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μοι εἶπον ὅτι ἀπέθανε πρὸ χρόνων εἰς τὴν Πόλιν....
Μὴν ὀργισθῆτε αὐτὴν τὴν γῆ ποῦναι μία φεύχτα χῶμα,
Ποῦ κλεῖ ἡρώων λείψανα καὶ κόκκαλα μαριύων !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ὅτι ἀγαθὸν εἰ δυνατόν, γι' αὐτὴν τὴν γῆ θὰ πράξω,
Δὲν ἤλθα ἄδω γὰρ πόλεμον, οὔτε νὰ φέρω θλίψεις,
Ἄλλὰ ζητῶ αἰσθήματτ, εἰρήνην καὶ φιλίαν.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σ' εὐχαριστῶ Πασσά μου,
Θ' ἀφήσετε ἔς αὐτὴν τὴν γῆν γλυκείας ἀναμνήσεις.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (πρὸς τὸν Πέτρον)

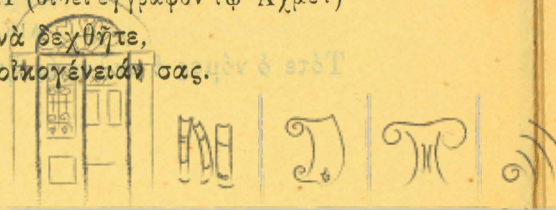
Οἱ Προεστοὶ ἀνεχώρησαν ;

ΠΕΤΡΟΣ

Εἰς τὴν αὐλὴν προσμένουν,
Γιὰ νὰ σὰς χαιρετίσωσι, τὸν Πύργον πρὶν ἀφίσουν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (δίδει ἔγγραφο τῷ Ἀχμέτ)

Κυρία πολυσέβαστη. Ἐν δῶρον νὰ δεχθῆτε,
Αὐτὸ ἑστὸ μέλλον θὰ τιμᾷ τὴν οἰκογένειάν σας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εὐχαριστῶ σας κύριε.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (πρὸς τὸν Ἀχμέτ)

Ἄνάγνωσον ν' ἀκούσουν.

ΑΧΜΕΤ (ἀναγινώσκει)

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ὁ Παδισάχ Σουλτάνος,
Τὸν Πέτρον τὸν πρωτότοκον τῶν Μαυρομιχαλαίων,
Διακηρύττει Μπέην του, κυρίαρχον τῆς Μάνης!

ΠΕΤΡΟΣ

Δεχθῆτε τὴν αἰώνιον ἐξ ὄλης τῆς ψυχῆς μου
Θερμὴν εὐγνωμοσύνην μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πασσά μου ἀπὸ καρδίας
Εὐγνωμονῶ καὶ ἐκ ψυχῆς σοῦ δίδω τὴν εὐχή μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(ἀσπαζόμενος τὴν δεξιάν της)

Αὐτὴ μ' ἀρκεῖ !

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἡ πτριδα μου δὲν θέλει λησμονήσει
Τὰς εὐγενεῖς σου χάριτας τὴν ἀγαθότητά σας.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(πλησίον παραθύρου, μετὰ ζωνρότητας)

Ἄνδραιοι τῆς Μάνης προεστοὶ ! Πετρόμπεην κηρύττω,
Τὸν Πέτρον τὸν πρωτότοκον Πιέρρου Μαυρομιχάλη !

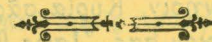
(φωναὶ ἔξωθεν)

Ζήτω ὁ μέγας ναύαρχος, καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Μάνης !
(ἔξωθεν πυροβολισμοὶ καὶ χαρμύσσοι φωναὶ)

Εἰκὼν

(Ὁ Σιουκιούρ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Αἰκατερίνης καὶ Πέτρον ἐπανειλημέ-
ως περισφίγγει τὰς χεῖρας αὐτῶν. Ὁ Ἄνθιμος γονυπετὴς δέσεται.)

Πίπτει ἡ αὐλαία.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Σ Κ Η Ν Η Π Ρ Ω Τ Η

(Ἐτέρα αἴθουσα ἐν τῷ Πύργῳ τῶν Μαυρομιχάλων.
Φωτεινὴ μόνη ἐργαζομένη ἐκεῖ κέντημά τι.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Εἶναι ὠραῖον τὸ ἔργον μου.... Χαριεστάτη ἢ φάτνη...
Ἐπέτυχε τὸ σπήλαιον .. Τῶν δύο μικρῶν μου τέκνων,
Τὸ πρόσωπον ἐξεικόνισα ἵστοὺς δύο αὐτοὺς ἀγγέλους...
Τὰ μύρτα, τ' ἄνθη δλόχαρα... Παρθένα μου, Χριστέ μου
Μὲ πάθος ἐξεικόνισα τὴν θεῖαν ὡς εἰκόνα...
Ὅσοι τὴν εἶδαν εἶπανε πῶς εἶναι κεντημένη
Μ' ὄλην τὴν τέχνην... Σώσατε Χριστέ μου, Παναγία
Τὴν φίλτατη πατρίδα μου... Ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ μου,
Πέτρο μου ζῆσε νὰ χαρῆς τὸν εὐγενῆ σου τίτλον.

βλέπουσα πρὸς τὰ ἔξω, αἴρῃς ἐγείρεται μετὰ φόβου

Νὰ φύγω, ἔρχεται ὁ Πασσᾶς.

Σ Κ Η Ν Η Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ καὶ ἡ ἄνωθεν

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Πόσον ὠραία εἶναι!

(Εὐγενῶς πρὸς τὴν Φωτεινὴν).

Ἄναχωρεῖτε; μεῖνατε παρακαλῶ Κυρία.
Ἐργάζεσθε... χαριεστάτον εἶναι τὸ κέντημά σας.
Ἐξεικονίζει ἐπιτυχῶς μὲ πίστιν καὶ μετ' ἐτέχνην
Τὴν τοῦ Σωτῆρος γένησιν. Κυρία ὡς συγχαίρω,
Δι' αὐτὸ τὸ ὠραῖον ἔργον σας. Ἴσως θὰ χρησιμεύσῃ.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Διὰ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θεῖα, εὐγενῆς ἰδέα!

(καθ' ἑαυτὸν)

Ἡ πίστις σου πατρίδα μου ἵστον κόσμον θὰ σὲ σώσῃ

ΦΩΤΕΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

Ἡ τόση του εὐγένεια, ἢ συμπεριφορὰ του. . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(μετὰ προσοχῆς βλέπων τὴν Φωτεινὴν καθ' ἑαυτὸν)

Σπανίαν ἔχει καλλονὴν, Ὅπόσον εἶναι ἀθῶα!
Τὰ τερπνὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ αὐτὴ ἐξεικονίζει.

ΦΩΤΕΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

Ὅπόσον εἶναι εὐγενῆς! Θάρρος μου δίδει. . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Θεῖα

Ἡ ὄψις της, τὸ βλέμμα της. Ὅποια ἀγαθότης
Λάμπει στ' ἀγνό της μέτωπον στ' ὠραῖον πρόσωπόν της

ΦΩΤΕΙΝΗ

Δὲν ἔχω λέξεις. . . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Λάβετε θάρρος Κυρία,

ΦΩΤΕΙΝΗ

Δεχθῆτε.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Προστάξατε κυρία μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἐκ βάθους τῆς ψυχῆς μου

Τὴν πλήρη εὐγνωμοσύνην μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Διατί; εἰπέ κυρία.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ναί, διὰ τὸν τίτλον ποῦ ὑμεῖς προσέρατε. . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δικαίως

Τοῦ ἀγαθοῦ συζύγου σας. Εἶναι ἀνδρεῖος, γενναῖος.

Ἔδωσε δείγματα ἀρειῆς. Ἡ συμπεριφορά του
Κυρία, τὸν ἐκατέστησαν ζωὴν ψυχὴν τῆς Μάνης. . .

Ὅποσα τέκνα ἔχετε ; καὶ ποίας ἡλικίας ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Τέσσερα κύριε ναύαρχε, ἐπὶ ἐτῶν τὸ πρῶτον.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Σὰς εὐχομαι νὰ λάβωσι ὅσα καλὰ ἴσθι μέλλον,

Δι' αὐτὰ τ' ἀθῶα ἐπιθυμῆ ἢ μητρικὴ στοργή σας

ΦΩΤΕΙΝΗ

Εὐχαριστῶ σας κύριε.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θὰ σὰς παρακαλέσω. . . .

ΦΩΤΕΙΝΗ

Προστάξατε.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐλάχιστον δῶρον μου νὰ δεχθῆτε.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἐγώ ; δὲν εἶναι δυνατόν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Φιλοξενείας δῶρον.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Μ' ἀρκεῖ ὅτ' ἐδωρήσατε τὴν χθῆς τοῦ κυρίου μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Μὲ πρόσην ἀθωότητα κ' εὐγένειαν ἀποφεύγει

Θὰ ἴδω τὴν συζυγικὴν τὴν πίστιν, τὴν τιμὴν τῆς.

(πρὸς τὴν Φωτεινὴν προσφέρων ἐκ τοῦ δακτύλου του
πολύτιμον δακτύλιον).

Κυρία, σὰς παρακαλῶ, τὸ δακτυλίδιον τοῦτο

Νὰ τὸ δεχθῆτε ὡς ἀπλοῦν φιλοξενείας δῶρον.

καθ' ἑαυτὸν)

Ὅργισθη, τ' ἀποστρέφεται.

(πρὸς τὴν Φωτεινὴν)

Κυρία ἀπάντησέ μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ (μετὰ ζωηρότητος καὶ χάριτος)

Θὰ τὸ ἐδεχόμην κύριε, ἀλλὰ ἐδῶ εἰς τὴν Μάνην

Ἔνα δακτύλιον συγχωροῦν νὰ φέρουν αἱ μητέρες.

(δεικνύει πρὸς αὐτὸν τὸν ἀρραβῶνά της)

Ὅμοιον αὐτοῦ. Ὑπενθυμῆ εἰς ἔλπον μας τὸν βίον

Σύνδεσμον θεῖον, τὰ ἱερὰ, τὰ τῆς οἰκογενείας

Καθήκοντα !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Τὰ ἦθη σου ὦ ! γῆ μου θὰ σὲ σώσουν.

(πρὸς τὴν Φωτεινὴν)

Ἐὰν αὐτὸ δὲν δέχεσθε θὰ σὰς παρακαλέσω.

(σύρει ἐκ τοῦ κόλπου του κομψὴν θήκη)

Αὐτὰ τὰ μικρὰ δῶρα μου κυρία νὰ δεχθῆτε.

Περίεργος ἢ σύμπτωσις, εἶν' ὅσα τὰ παιδιὰ σας,

Χαριέστατα δακτύλια. Δι' αὐτὰ σὰς τὰ προσφέρω.

Δεχθῆτέ τα παρακαλῶ... Τὰ τέκνα σας μιὰ ἡμέρα

Θὰ μ' ἐνθυμοῦνται.

(καθ' ἑαυτὸν)

Σκέπτεται...

ΦΩΤΕΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

Θεὲ μου ποῖα τόλμη !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

ὦ ! πόσον τὰ περιφρονεῖ

(πρὸς τὴν Φωτεινὴν)

Κυρία εἶναι ὠραία.

Φέρουν στιλπνοὺς ἀδάμαντας, ἔχουν μεγίστη ἀξία.

ΦΩΤΕΙΝΗ (περιφρονητικῶς)

Ἀδάμαντας !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ.

Πιστεῦσατε

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

(καθ' ἑαυτὸν)

Ἄν εἶν τιμὴ θὰ ἴδω.

Οἱ ἀδάμαντες μαγεύουσι τὸ γυναικεῖον φύλον

(πρὸς τὴν Φωτεινὴν)

Δάβητους καὶ πιστεύσατε ἔχουν μεγάλη ἀξία

ΦΩΤΕΙΝΗ

Τέσσαρας κύριε ἀδάμαντας στυλπνότερους κατέχω.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ.

Μὲ συγχωρεῖτε, ἀδυνατῶ κυρία νὰ τὸ πιστεύσω.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Τοὺς τέσσαρας μου ἀδάμαντας νὰ μάθετε ποθεῖτε ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ναι σεβαστὴ κυρία μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Θὰ σὰς εὐχαριστήσω.

Τὰ τέκνα μου, ὁ οὐζυγος, ἡ πίστις, ἡ πατρίδα !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Εὐγενεστάτη ἀπάντησις μ' αἰσθήματα γενναῖα.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Εἶναι πτωχὰ τὰ τέκνα μου καὶ δι' αὐτὰ δὲν χρήζουσιν

Κοσμήματα πολύτιμα. Ἐστὴν Μάνην ἂν τὰ φέρουν

Θὰ τὰ περιφρονήσωσι, θὰ χάσουν τὴν τιμὴν τους.

Πιστευσάτέ το κύριε. Ἐδῶ πλούτη δὲν ἀξίζουσιν.

Εἶν' ἄγνωστα, διότι πτωχὰ ἐδῶ ἔστιν Μάνην ζῶμεν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἄποια θεῖα ἀρετὴ! ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ μου.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καὶ οἱ ἄνθρωποι)

(ἡ Αἰκατερίνα ἵσταται ἐν τῇ κεντρικῇ θύρᾳ ἐκπληκτος κατακοπέουσα)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

Κρυφίως συνδιαλέγονται. Θεέ μου τί προβλέπω

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγὰ πρὸς τὴν Φωτεινὴν)

Κυρία σὰς παρακαλῶ.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἄδύνατον !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

Ἦ φρίκη !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πῶς, δὲν ἀποφασίζετε ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Θὰ τὰ δεχθῶ μὲ ὄρον.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἄποιο ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Νὰ τὰ ἴδωσιν ἄσπρον οἶκον μου οἱ πάντες.

Καὶ νὰ τὰ ἀφιερῶσωμεν . . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἰπέτε μοι κυρία.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἄν θέλετε εἰς τὸ ἔργον μου αὐτοῖ θὰ ἐξοικονίσουν,

Τ' ἄσπρον τῶν Μάγων . . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δέχομαι.

ΦΩΤΕΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

Ἦ ἀρετὴ σπανία.

(ἡ Φωτεινὴ λαμβάνει τὴν θήκην τὴν ὁποῖαν καταθέτει ἐπὶ τῆς πέρας)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἄποτι ἄσπρον κόσμον δυνατὸν, ἐγὼ θὰ νὰ τὸ πράξω

Διὰ τὸ καλὸν τῶν τέκνων σου, τ' ἀνδρείου σου συζύγου,

Δι' αὐτὴν τὴν γῆν πρὸς πειθμῶ νὰ ἴδω ἐλευθερίαν.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Δύνασθε κύριε ναύαρχε ἂν θέλετε νὰ γίνῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἶν' τ' ὄνειρον τοῦ βίου μου νὰ ἴδω εὐτυχισμένην
Τὴν γῆν αὐτήν. Εἰς τὸν Θεὸν κυρία σὰς τ' ὀρμίζω.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(ὁ Ἀχμέτ κατασκοπεύει ἐκ μιᾶς τῶν παραπλεύρων θυρῶν, Ἀχμέτ,
Αἰκατερίνη κατὰ μέρος καὶ ὡς ἄνωθεν).

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (ἐνθέρμως πλησιάζει τὴν Φωτεινὴν.)

Θ' ἀναχωρήσω αὔριον, κυρία μου πρὶν φύγω,
Τὴν ὥρα αὐτήν νὰ σὰς ἴδω διὰ νὰ σὰς ὀμιλήσω.
Μόνον ε' ἐσὰς θὰ ἐμπιστευθῶ ὑπόθεσιν σπουδαίαν,

ΦΩΤΕΙΝΗ

Τί λέγεις ; εἶν' ἀδύνατον !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Κυρία σὰς προσμένω.

Αἰκατερίνη (καθ' ἑαυτήν)

ᾠ ! τί ἀκούω ; Συμφορά !

ΑΧΜΕΤ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἢ πενθερά της φρίττει.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγῇ τῆ φωνῆ παρακλητικῶς)

Ἐνα μυστήριον φοβερὸν θ' ἀφίσω στήν ψυχὴ σου.

Αἰκατερίνη (καθ' ἑαυτήν)

Μυστήριον !

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἀδύνατον !

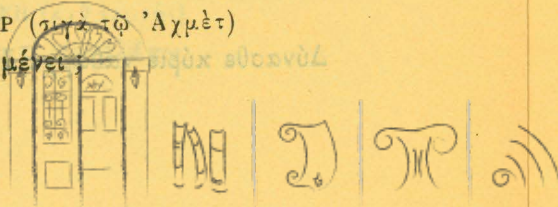
ΑΧΜΕΤ (πλησιάζει τὸν Σιουκιούρ σιγὰ πρὸς αὐτόν)

Τὸν ὄρκον σου θυμήσου.

Κατασκοπεύει ἢ μήτηρ σου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγὰ τῷ Ἀχμέτ)

Ποῦ μένει ;

ΑΧΜΕΤ

Ἐδῶ πλησίον.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θεέ μου !

(πρὸς τὴν Φωτεινὴν.)

ᾠ κυρία πρὶν φύγω. . .

ΦΩΤΕΙΝΗ

Μὴ ἐλπίζεις !

ΑΧΜΕΤ (σ γὰ τῷ Σιουκιούρ)

Φίλε μου οὐ προδίδεσαι.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

ᾠ ! μὴ λησμονήσης.

Πρὶν φύγω ἀπὸ τὸν οἶκον σου στιγμὴν θὰ ν' μ' ἀκούσης.

ΑΧΜΕΤ (μετὰ ζωηρότητας)

Ἀπεσταλμένος Κύριε τοῦ στόλου σὰς προσμένει.

(Ὁ Ἀχμέτ περιπαθῶς λαμβάνει τῆς χειρὸς τὸν Σιουκιούρ καὶ ἀγέρχονται)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Φωτεινὴ ἢ δὲ Αἰκατερίνη βίνουσα σιγῇ τῷ βήματι ὀπίσθεν
αὐτῆς, μένει ἐκπληκτικῶς ἀνεπίζουσα αὐτὴν ὀργίλως.)

ΦΩΤΕΙΝΗ (ἐκτός ἐκυτῆς)

Συνέντευξιν ! . . . Νὰ αἰσ' ἀνόθηκε δι' ἐμὲ αὐτὸς ἀγάπην ;

Αἰκατερίνη (καθ' ἑαυτήν)

ᾠ φρίκη !

ΦΩΤΕΙΝΗ

Σὺ Μανιάτισσα ζητεῖς νὰ ἐξαπατήτης ;

Μυστήριον θὰ ἐμπιστευθῆς δειλὲ εἰς τὴν ψυχὴν μου ;

Τί ! ἄπιστε σὺ εἰς ἐμὲ θὰ ἐξομολογήσης ;

Ἄν εἶν' μυστήριον ἔρωτος, δὲν θὰ βρεθῆ μαχαίρι

Νὰ σοῦ σπαράξῃ τὴν καρδίαν ;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(σύρουσα ἐκ τοῦ σελαχίου τῆς ἐγχειρίδιον προσφέρει
αὐτὸ μετ' ὀργῆς πρὸς τὴν Φωτεινὴν)

Ἐγὼ σοῦ τὸ προσφέρω

ΦΩΤΕΙΝΗ

(λαμβάνουσα αὐτὸ μετὰ θάρρους)

Αὐτὸ καὶ μόνον δύναται ἀθλίας τιμὴν νὰ σώσῃ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Γυνὴ ἂν πέσῃ μιὰ φορὰ, πίπτει αἰσχροῦς διὰ πάντα,

Ποτὲ ἀπὸ τὸν βόρβορον δὲν θὰ ἴσχωσει νὰ γὰρ

Πρώτῃ ἢ πατρὶς ἴσθον ὀλεθρον θὰ τὴν καταδικάσῃ.

Μ' αὐτὸ ἐὰν τὰ χεῖλη του προσφέρουν ἀτιμίαν,

Νὰ τοῦ σπαράξῃς τὴν καρδιὰ νὰ σὲ τιμήσῃ ὁ κόσμος.

Τῆς γυναικὸς τὸ πρῶτιστον στολίδι εἶν' ἡ τιμὴ τῆς.

Ἄν δειλιάσῃς νύμφη μου, τότε θὰ λησμονήσῃς

Ὅτ' εἶσαι μάνα, σύζυγος, ὀρθόδοξη, Ἑλληνίδα!

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἐκ τῆς καρδίας μου ποτὲ δὲν ἔλειψε τὸ θάρρος.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(Λαμβάνει τὴν θήκην ἐμπεριέχουσαν τὰ δακτυλίδια·
μετὰ περιφρονήσεως βλέπει αὐτά).

Πολύτιμοι ἀδάμαντες εἰς τὴν πτωχὴν τὴν Μάνην;

Ποῖα φοβερὰ ἀντίφασις, ποῖα γελοῖα ἰδέα . . .

Πασσὰ μου, ἐδῶ ὅπου βλαστοῦν διὰ σὲ τριβόλοι, ἀγκάθια,

Σὺ ἔφερες τερπνὰ ἄνθη σου καὶ βόδα νὰ δωρήσῃς;

Πολύτιμους ἀδάμαντας, ἐδῶ ὅπου τὰ πάντα

Θυσίαν ἐπροσφέραμεν διὰ τὴν τιμὴν τοῦ Γένους;

ὦ! δὲν κοσμοῦν ἀδάμαντες τὴν ἔντιμον πενίαν,

Τὰς χεῖρας ὅπου καίονται ἴσθου τουφεκιοῦ τὴν φλόγα!

Σεῖς τύραννοι μὲ ὅμοια στολίζεται τὰς χεῖρας,

Τὰ σκῆπτρα σας ποῦ στήζωσιν ἀθῶων μαρτύρων αἷμα!

Πότε σκληροὶ θὰ μάθετε πῶς ἐλευθέρων πλούτη,

Δὲν εἶναι οἱ ἀδάμαντες, ἀλλ' ἡ Πατρίς, ἡ Πίστις;

Ποτέ! γιατί ἔς τὰ σπλάγχνα σας φωλιάζει ἡ ἀτιμία
Ποῦ εἰς ἐσᾶς ἀπόβησε πᾶν αἰσθημα γενναῖον!

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἦκουσες πῶς τὰ ἐδέχθηκα, μὲ ποίαν συμφωνίαν;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ναί, ἀλλ' αὐτὲς ἐπέμεινεν. . .

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἄω νὰ μὲ συναντήσῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Νὰ τὸν δεχθῆς!

ΦΩΤΕΙΝΗ (μετὰ θαυμασμοῦ)

Μητέρα μου! . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὸ πιθυμῶ, τὸ θέλω!

Μήπως καὶ ἐδειλιάσας; ἢ μέσα ἔς τὴν καρδιά σου

Ἐπάγωσε τὸ αἷμά σου; μὴ λησμονεῖς ποῖα εἶσαι;

(δεικνύουσα τὸ ἐγχειρίδιον)

ΦΩΤΕΙΝΗ

Μία ἥρωϊς μ' ἐγέννησε καὶ δὲν θὰ δειλιάσω,

Νὰ τοῦ καρφώσω ἔς τὴν καρδιά αὐτό σου τὸ μαχαίρι.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐσὺ ἐκείνον νύμφη μου, ἄλλως ἐμᾶς θὰ σώσῃ,

Φρικτὴ θ' ἀνάψῃ μέσα ἄω δι' ὅλους ἐμᾶς τὴν φλόγα,

Ὅταν σημάνει ἢ πρόνοια τὴν τελευταίαν μας ὥραν.

Πήγαινε εἰς τὰ τέκνα σου παρηγοριὰ νὰ λάβῃς.

(ἡ Φωτεινὴ ἀσπαζομένη τὴν δεξιὰν τῆς Αἰκατερίνης ἀπέχετα)

Σ Κ Η Ν Η Ε Κ Τ Η

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μόνη)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Διὰ μίαν γυναικα νὰ δοθῶν χρήματα, τίτλοι, δῶρα; . . .

Νὰ τὸ πιστεύω; . . . μήπως εἶν' πρῶτάκουστον ἴσθον κόσμον; . . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Θεὰ τῆς ὠραιότητος εἰς' ἐλαφρά· τὸ πλοῦτος
 Σὲ σείρει εἰς τὸν ἔλεθρον, ἄς αἰώνιον καταδίην.
 Κατηραμένη γόησσα! πόσες φοραὶς τὸ αἶμα
 Δι' ἐοὲ ἐχύθη!... Ναι κι' αὐτὴν ὅταν τὴν πρωτοεῖδα,
 Ἄγγελος μου ἐφάνηκε καὶ εἶναι ἀκόμη πλάσμα!...
 Δι' αὐτὴν θὰ ἦλθε ὁ δαίμονας νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ,
 Μὲ τὴν ἀγγελικὴν θωριὰ ποῦ φέρει... Φρίττει ὁ νοῦς μου
 Εἰς ὅτι ἐγὼ αἰσθάνομαι... Μ' ἂν ποτὲ στέρξ' ἐκέινη;
 Ἐγὼ. ναί, μὲ τὰς χεῖρας μου τὴν ἄθλιά της καρδίαν,
 Βαθειὰ μέσα ἄς τὰ στήθη της θὰ τὴν κατασπαράξω!...
 Τί εἶναι ποῦ αἰσθάνομαι;... τὰ δάκρυά του φλογίζου
 Τὴν δεξιάν μου.... Κρύπτεται μὲς τὰ θερμά του δάκρυα,
 Μέγα, φρικτὸν μυστήριον, αὔριον θὰ τ' ἀκούσω.
 Ἄτιμο ἂν ἦναι θὰ πινηγῆ ἄς τὸ αἷμά του ἐδῶ μέσα....
 Νὰ φοβηθῶ; τί; θάνατον; καταστροφὴν ἢ μνήμα;
 Μύριες φορὲς τ' ἀπάντησα δι' αὐτὸ δὲν τὰ φοβοῦμαι.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΝΘΙΜΟΣ καὶ ἡ ἄνωθεν

ΑΝΘΙΜΟΣ

Κυρία μου ἐοὺ θρηνεῖς, εἶναι χαρᾶς ἡμέρα
 Σήμερον διὰ τὸν οἶκόν σου, διὰ τὴν φιλτάτην Μάνην.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (ἔξαλλος)

Χαρᾶς;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἄγαλλιάσεως, χαίρ' ὄλη ἡ Πατρίδα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Κι' ἐγὼ ἂν εἶχα δάκρυα, θὰ ἔκλαια....

ΑΝΘΙΜΟΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σ' ἐμὲ ἐστράγγισε ἡ πηγὴ πρὸ χρόνων τῶν δακρύων.
 Ἄδω δαίμονας εἰσχώρησε μὲ τίτλους καὶ μὲ δῶρα,
 Φέρων ἀγγελικὴν μορφήν ἐδῶ νὰ ἀτιμάσῃ....

ΑΝΘΙΜΟΣ

Δὲν σ' ἐννοῶ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὁ θρασύδειλος ἐ ναύαρχος ἔδω ἦλθε.

Μὲ κολασμένους, ἀτιμούς σκοποὺς νὰ ἀπατήσῃ....

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τὴν φίλτατη πατρίδα μας;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὴν νόμφην μου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Κυρία....

Αὐτὴ τί τοῦ ἀπήντησεν;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐξέφυγεν ἐντίμως.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Κρύπτει αὐτὸς μυστήριον. Τὰ πάντα ἐδῶ γνωρίζει,
 Καὶ τύσον, ὅσον σεβαστὴ ἐγὼ δὲν τὰ γινώσκω.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὴν αὔριον τῆς νόμφης μου ἐδῶ μὲ παρακλήσεις
 Ἐζήτησε συνέντευξιν. Τί ἀπ' ὠραίαν θέλει
 Εἰς ἄπιστος Ὁθωμανός;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Αὐτὴ θ' ἀπεποιήθη.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εὐθὺς μολ τὸ ἀνέφερεν.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τῆς εἶπες μὴ προσέλθῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἄπ' ἐναντίας, ἐπέμεινα νὰ τὸν δεχθῆ.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τί λέγεις ; !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Διότι αὐτὸς θερμότατα τῆς εἶπε πῶς μυστήριον,
Θὰ τῆς εἰπεῖ, ἴσως αὐτὸ ποῦ ἔδλους ἀποκρῦβει.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μὰ ἂν αὐτὸ κυρία μου προσβάλλει τὴν τιμὴν τῆς ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἡ ἀτιμία ποῦ βαθεῖα γεννᾶται ἔς τὸ σκοτάδι,
Ποτὲ δὲν μένει μέσ' ἔς αὐτὸ δλόκληρος θαμένη.
Φεύγει τὸ φίδι, κρύβεται, ἀλλ' ἔξω ἀπὸ τὴν μοιχὰ του,
Ἡ οὐρά του μένει καὶ θωρεῖ πῶς εἶν' βαθεῖα κρυμένο,
Ἦσαν αὐτὸ δὲν κρύβεται ἔς τὰ σκότη ἢ ἀτιμία,
Ἀφίνει πάντα ὀπίσω τῆς τὰ δολερά τῆς ἴχνη.
Ἄν εἰς τὴν Μάνην ἀκλυθῆ ἔς τὸν Πύργον μου πῶς ἦλθε
Μὲ κατχθόνιους, ἀτιμούς σκοποῦς, τί μ' ἀπομένει ;
Δι' αὐτὸ τῆς εἶπα, ἄκουσε, σοὶ τὸ ἐξομολογοῦμαι,
Μόλις τολμήσει ἔρωτος λέξιν νὰ τῆς προφέρει,
Νὰ τοῦ σπαράξῃ τὴν καρδιά, ἐδῶ νὰ ξεψυχήσῃ.

(μετὰ φρίκης)

Θέλεις αὐτὸς ἔς τὴν Μάνην μας Πάρις νὰ γίνῃ, Ἐλένη
Ἡ νύμφη μου; ὦ ! συμφορά !

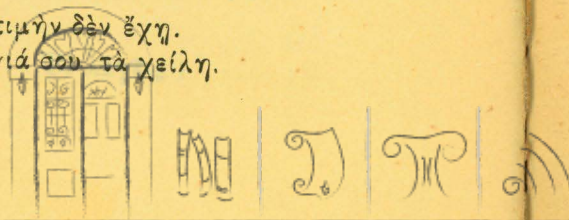
ΑΝΘΙΜΟΣ

Ποτὲ μὴ τὸ πιστεύσης.

Ἄφες νὰ ἐξετάσωμεν μ' ὑπομὴν τὰ πάντα.
Πολλὰς φορές ἐν ἄσκεπτον βῆμα μᾶς καταστρέφει,
Πατρίδα, ἀγγόνια, τέκνα σου, κυρία μου λυπήσου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἄλλ' ἢ ζωὴ εἶναι θάνατος ὅταν τιμὴν δὲν ἔχῃ.
Αὐτὸ πολλάκις ἤκουσα, ἀπ' τ' ἀγιά σου τὰ χεῖλη.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μὴ πότε εἰπῆς τοῦ τέκνου σου λέξιν ἀπ' ὅσα εἶδες.
Ἄλλοίμονον ! Ἦν νὰ χυθῆ ἐδῶ ποτάμι αἷμα !
Γνωρίζεις ποῦ ἢ ἐκδίκησις φθάνει ἐδῶ ἔς τὴν Μάνην,
Καὶ πόσα ἔτη ἄσβεστη δύναται ν' ἀπομείνῃ.
Ποῖος ποτὲ δύναται νὰ παύσῃ τὴν ὀργὴν του ;
Ἐδῶ θ' ἀνάψῃ πόλεμος ποῦ χρόνοι δὲν θὰ σβύσουν.
Θέλεις ποῦ ἢ πατρίδα μας νέον Ἴλιον νὰ γίνῃ ;
Κι' ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἢ νίκη τῆς νὰ κλαύσῃ ;
Καὶ νὰ σβυσθῆ ἔς τὰ μνήματα ἢ ἐκδίκησις τῆς Μάνης ;
Ψυχρὰ νὰ νὰ ἐξετάσωμεν ὄω μέοα τι συμβαίνει,
Διότι ἔς τὸν νοῦν μου, πίστευσε, κακοῦργον δὲν τὸν βλέπω.
Μύρια, ἀναρίθμητα κακὰ ἢ φαντασία πλάττει.
Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ βαίνωμεν μὲ σκέψιν καὶ μὲ κρίσιν.
Δύναται βῆμα ἄσκεπτον ἔς ὄλεθρον νὰ μᾶς σείρῃ.
Ἐπομονὴν ἀξάντλητον ἔλαβεν ὁ Σωτήρας,
Ἐ τὸ φοβερὸν λιθόστρωτον ἢ ἐπάνω ἔς τὸν σταυρὸν του.
Ἐπομονὴν, ἢ Πρόνοια θέλει μᾶς διοικήσει.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (ἐν ἀμυχανία καὶ ἐκπλήξει)

Πνευματικέ μου. . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἰπέ μου τί ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅσες φορές τὸν εἶδα

Ταράττεται ἢ καρδιά μου, ἔς τὴ σάρκα μου τὸ αἷμα,
Νὰ τρέχῃ τὸ αἰσθάνομαι ψυχρὸ, κρυσταλλωμένο.
Μέσα βαθεῖα ἔς τὴν μνήμην μου τὴν ὄψιν του τὴν βλέπω,
Καὶ μοῦ σπαράξῃ τὴν ψυχὴν, τὴν κρίσιν, τὴν καρδίαν !
Εἶν' δυσεξήγητον δι' ἐμὲ ὅτι τὸν ἀποβλέπει.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Θεέ μου εὐσπλαγχνίσου τὴν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὸ βλέμμα, ἢ θωριά του,
Φεύγουν ἔς τὸν νοῦν μου ὡς ὄνειρα, βαθεῖα μὲς τὴν ψυχὴ μου

Ὡς τόσαι ἐλπίδες σβένονται ἔς ἀπελπισμένον ἄδην.
Πότε τὸν βλέπω δαίμονα μέσα ἔς τὸ λογικόν μου,
Καὶ πότε τὴν καρδίαν μου καίτῃν ψυχὴν μου σείρει,
Μὲ λύπην, μὲ συμπάθειαν ἀνέκφραστον, ἁγίαν.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τὸ αἷμά του νὰ μὴ χαθῆ. Ἐνα καὶ μόνον εἶδα
Σ' αὐτόν ποῦ μ' ἐσυγκίνησε τὴν ἄθλιά μου καρδίαν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἰπέ μου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μετὰ σεβασμοῦ τὴν δεξιάν μου ἤσπασθη,
Τὰ δάκρυά του ἔρρευσαν τὰ ἠσθάνθη ἡ ψυχὴ μου,
Ὅσον ποτ' ἄλλα δάκρυα καρδίας συντετριμμένης.
Ἐγήρασα πνευματικὸς καὶ τὰς καρδίας γνωρίζω.
Πότε Πασσᾶς ἀσπάσθηκε ἐνὸς Παπᾶ τὸ χέρι;
Δι' αὐτὸ ἐσκέφθην. . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἰπέ μου τί;

ΑΝΘΙΜΟΣ (μυστηριωδῶς)

Ὁθωμανὸς δὲν εἶναι !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Κι' ἐμὲ τὴν χεῖρα ἔβρεξε μὲ τὰ θερμά του δάκρυα.

ΑΝΘΙΜΟΣ (ὡς ἄνω)

Αἰκατερίνη. . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἰπέ μου τί;

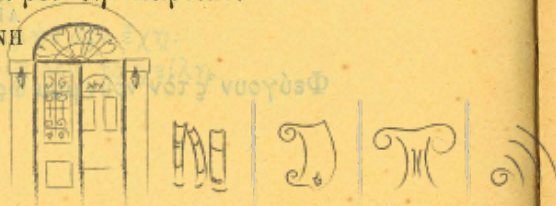
ΑΝΘΙΜΟΣ

Ναί· ἄπιστος δὲν εἶναι.

Μυστήριον μέγα, φοβερόν τοῦ θλ' βει τὴν καρδίαν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅποιον πατέρα νὰ ἦν' αὐτό;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὡ! σεβαστὴ κυρία,
Ὁ Ὑψιστος τ' ἀνέσπερον τὸ φῶς τῶν μυστηρίων,
Τὰ τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς τ' ἀπόκρυφα γινώσκει !

Σ Κ Η Ν Η Ο Γ Δ Ο Η

ΤΖΑΝΕΤΟΣ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Κυρία μὲ ἀπέστειλε νὰ σᾶς εἰπῶ ὁ υἱὸς σας,
Ἐδῶ μὲ τὸν πνευματικὸν νὰ μείνετε, θὰ ἔλθῃ,
Μὲ φίλους καὶ μὲ προεστούς.

(θέλων ν' ἀναχωρήσῃ)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μεῖνε.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Προστάξετέ με.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τώρα ποῦ μένει ὁ ναύαρχος;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Πρὸ ὀλίγου εἶδα, ἐθαύμασα, ἐσπάραξε ἡ καρδιά μου,
Ἀκόμη τρέμει. . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Δειλιάς;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ (μυστηριωδῶς)

Τὸν ναύαρχον τὸν εἶδα,

Καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα ἂν ἤθελα τ ἀκούσει
Ἄπ' ἄλλον, ναί· σᾶς βεβαιῶ τὰ μάτια μου τὸν εἶδον,
Κι' ἀκόμα, ἀκόμα δυσπιστῶ. . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (ἀνυπομόνως)

Λέγε λοιπὸν, τί εἶδες;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἐπῆγε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μακρὰν τὸν ἀκλουθοῦσα,
Ἦτο περίλυπος, Θεέ ! ποῖος θὰ νὰ τὸ πιστεύω ; . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐξηκολούθει. . .

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Μπαίνοντας ἔκαμε τὸν σταυρόν του,
Ἐσταύρωσε τὰ χερίά του, ἐθρήνει ἢ ψυχὴ του.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Δὲν ἔσφαλα κυρία μου, Ὅθωμανὸς δὲν εἶναι.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Εἰς τὸν σταυρὸ ἐγονάτησε καὶ τὸν ἑσταυρωμένον
Ἀγκάλιασε, ἀσπάσθηκε, ἔκλαιε, ἐθρηνοῦσε,
Ἐσυγκινήθηκα κι' ἐγὼ, ἔχυσα θερμὰ δάκρυα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μέγας Σὺ εἶσαι Κύριε ! Ἵς τ' ἀπόκρυφα Σὺ μόνος
Ῥίπτεις τὸ φῶς τ' ἀλάνθιστον.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἰπέ μου μήπως σ' εἶδε ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ὅχι, διότι ἔμεινα Ἵς τὸ γυναικεῖον κρυμμένος.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τί ἄλλο εἶδες ;

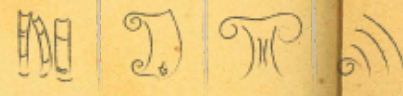
ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἄφισε χρυσὰ φλωριά Ἵς τὸν δίσκον
Τῆς Ἐκκλησίας ἐπέστρεψε εἰς τὸ δωμάτιόν του
Περίλυπος, δακρύβρεκτος μὲ χέρια σταυρωμένα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πήγαινε καὶ ν' ἀκολουθῆς παντοῦ τὰ βήματά του,
Διὰ νὰ γνωρίζωμεν τί αὐτὸς ἐδῶ διαγνώσεται.

(Ὁ Τζανέτος ἀπέρχεται.)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἴδου ὁ υἱὸς σας ἔρχεται. Κυρία σ' ἱκετεύω
Ἐπομονήν. Ὁ Ἰψιστος θέλει μᾶς δικαιοῦνται.

Σ Κ Η Ν Η Ε Ν Ν Α Τ Η

(Ὁ Πέτρος συνωδευόμενος ὑπὸ πλείστων φίλων καὶ προσώτων ὀπλι-
σμένων. — Ὁ Σιουκιὸς ὀπίσθεν παραπλεύρου θύρας ἀκροᾶται, ὃ δ
Γιουτούφ ἐν τῇ κείτρῃ αἴ κατασκοπεύει.)

ΠΕΤΡΟΣ

Ἄνδρεῖοι τῆς Μάνης προεστοί, πρὶν ἀποχωρισθῶμεν
Τὸν ὄρκον μου τῆς πίστεως δεχθῆτε, τὸν προσφέρω
Ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ, τῆς σεβαστῆς μητρὸς μου.

(σφύρει τὸ ξίφος, τὸ αὐτὸ πράττουσι πάντες.)

Εἰς τὸν Θεὸν ὀρκίζομαι, εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Γένους,
Εἰς τὴν ἀνδρείαν Μάνην μας, Ἵς τὰ πατρικά μας ὄπλα,
Τὸ Γένος, τὴν Πατρίδα μου πιστὰ νὰ ὑπερασπίσω,
Καὶ μὲ τὴν τελευταίαν μου βάνίδα τ' αἱματός μου !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Κι' ἐγὼ τὸν ὄρκον ἔδωσα εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Μάνης !
(προτείνουσι πάντες τὰ ξίφη ἐπὶ τοῦ ξίφους τοῦ Πέτρου)

ΑΝΔΡΕΑΣ

Πάντες σοὶ ὀρκιζόμεθα ὑποταγὴν καὶ πίστιν,
Τὸ αἷμά μας νὰ χύσωμεν δι' ἐοῆς, γιὰ τὴν Πατρίδα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἄνδρεῖοι τῆς Μάνης προεστοί ! Τοῦ Ἐθνους οἱ ἀγῶνες
Εἶναι ἀγῶνες πίστεως. Ὁ Ἰψιστος μιὰ μέρα
Τὴν Ἐθνικὴν τὴν νίκην μας μὲ δάφνας θὰ στολίση.
Τέκνα μου ἄνευ πίστεως, καλὸν δὲν ἀποικτᾶται,
Αὐτὴ καὶ μόνη δύναται νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Προεστοί! Εἰς σὰς ψυχὴ τῆς Μάνης

Τὸ ποθητὸν τὸ τέκνον μου θερμὰ σὰς παραδίδω.

Νὰ ζήσῃ ἐν τῷ μέσῳ σας ἢ ἐνδόξως ν' ἀποθάνῃ!

Τέκνον μου τώρα ἢ πατρίς. τὸ πᾶν δι' ἐσὲ θὰ ἴηται,

Πᾶσαν ἐλπίδα σου δι' αὐτὴν νὰ τρέφῃ ἢ ψυχὴ σου,

Τοῦ οἴκου σου, τῶν τέκνων σου μένει 'ς ἐμὲ ἢ φροντίδα.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(ἐνθουσιῶν πλησιάζει τοὺς ἀνωθεν).

Ἀνδρεῖοι τῆς Μάνης προεστοί! Ἐάν ποτε τὴν γῆν σας

Ἐένου πιέσει δύναμις ἐμὲ ν' ἐνθυμηθῆτε.

Τὸ ξενικόν μου φόρεμα, αὐτὸ καρδιὰ σκεπάζει

Ποῦ πάντοτε ἐξετίμησε ὅθ' εὔρε τὴν ἀνδρείαν.

Μὴ ἀμφιβάλλετε εἰς ἐμὲ, ὄρκον τιμῆς σὰς δίδω,

Ὅτι θὰ μ' εὔρετε παντοῦ προστᾶτην σας καὶ φίλον!

ΓΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Τετέλεσται! (ἀπέρχεται).

ΠΕΤΡΟΣ

Ἡ πατρίδα μου σ' εὐγνωμονεῖ διὰ βίου.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Τῆς Μάνης ὄλοι οἱ προεστοὶ ναύαρχε σοὶ προσφέρου!

Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας των θερμὴν εὐγνωμοσύνην.

(οἱ προεστοὶ ἀπέρχονται μετὰ τοῦ Πέτρου)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἡ εὐτυχῶς, ἢ δυστυχῶς, τῆς γῆς αὐτὰ τὰ τέκνα,

Ὅλίγας λέξεις ἔχωσι, . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἄλλ' ἀγαθὴν καρδιαν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Δύνασθε κύριε ναύαρχε εἰς τὸ μακρὸν μου γῆρας

Νὰ ἐμπιστευθῆτε;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Μάλιστα, ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Διὰ ποίους λόγους ἤλθατε εἰς τὴν πτωχὴν τὴν Μάνην;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (ἀφελῶς)

Διότι πολλάκις ἤκουσα ὅτ' εἶναι γῆ ἀνδρείων,

Καὶ 'ς τὰ πεδία τῆς τιμῆς ἔδρεψαν νίκης δάφνας,

Αὐτὰς πρέπει νὰ σέβηται ὁ ἀνδρεῖος στρατιώτης,

Κι' εἰς ξένην χώραν ἂν ποτὲ αὐτὰς τὰς ἀπαντήσῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Διὰ ποῖον λόγον κύριε ὀδωρήσατε τοῦ υἱοῦ μου

Τὸν τίτλον;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἶναι δώρημα ἐκεῖνος τοῦ Σουλτάνου,

Διότι ἐκτίμησε εἰς αὐτὸν τὴν γενναϊότητά του.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πῶς τόσον χρήμα ἔδωσατε τ' ἀρχαίου μου ὑπηρέτου;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐμαθον ὅτι ὑπηρετεῖ τὸν οἶκόν σας πρὸ χρόνων,

Μὲ πίστιν, ἀφοσίωσιν. Εἶναι σπανία ἢ πίστις

Εἰς τὴν παροῦσαν ἐποχὴν. Ἐβράβευσα κυρία,

Μίαν σπανίαν ἀρετὴν καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πῶς κύριε ἠδυνήθητε τὰ πάντα αὐτοῦ τοῦ οἴκου

Τ' ἀπόκρυφα νὰ μάθετε;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἀπὸ πληροφορίας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πρὸς τί σὰς ἐνδιέφερον;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πεισθῆτε ὅτι πρὸ χρόνων

Ἦκουσα καὶ ἐθαύμασα τοῦ οἴκου σας τὴν δόξαν,

Τὸν Ἰερὸν του σεβασμὸν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Διὰ ποῖον σκοπὸν ἐδώσατε τοῦ Ἱερέως τὸ χρῆμα
Μὲ τόσην γενναϊότητα ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Διὰ τὴν ἐλεημοσύνην.

Πρώτιστος εἶναι δι' ἐμὲ, κυρία μου, ὁ νόμος,
Ὅστις διατάσσει νὰ ἐλεῇ ὁ πλοῦσιος τοὺς ἀθλίους.
Παντοῦ αὐτὸ ἔγω ἔπραξα, διότι ἡ ποθητὴ μου,
Ἡ μήτηρ μου μοῦ ἔλεγεν ὅταν μ' ἀποκοιμοῦσε
Ἐν τ' ἀγαπητῆς τὸ πλευρό· «Τέκνον μὴ λησμονήσης
Τοὺς πένητας νὰ ἐλεῆς διὰ νᾶχης τὴν εὐχὴ μου».
Εἰς τὴν εὐχὴν της, πίστευσε, ἐγὼ χρεωστῶ τὰ πάντα.

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῆ Αἰκατερίνη)

Λέγει τὸ Εὐαγγέλιον.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Μήπως καὶ εἰς τὴν Μάνην

Δὲν πάσχουν χῆρες, ὄρφανὰ, πτωχοὶ οἰκογενειάρχαι ;

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ὅμολογεῖ τὴν πίστιν μας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(ἐξάγουσα τοῦ κόλπου της τὴν θήκη τῶν δακτυλιδίων).

Πρὸς ποῖον αὐτὰ τὰ δῶρα,

Τὰ τιμαλφῆ προσφέρατε μὲ τόση ἐπιμονὴν σας ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (συστελλόμενος)

Τὰ ἐπρόσφερα. . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τῆς νύμφης μου γιὰ τὰ μικρὰ τῆς τέχνα.

Ἄφου δὲν τὰ ἐδέχθηκε ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐν τ' ὠραῖον κέντημά της

Τ' ἀφιέρωσα. . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (περιφρονητικῶς)

ὦ ! λάβετε δὲν ἔχει ἡ Ἐκκλησιά μου
Ἀνάγκην δωρημάτων σου !

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῆ Αἰκατερίνη)

Πράϋνε τὴν ὀργήν σου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Κυρία, συγγνώμην σὰς ζητῶ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τ' ἀγγόνια μου ἔδω μέσα

Τὰ ἀνατρέφει ἡ μάνα τους μὲ ἀγῶνα καὶ στερήσεις.
Ἀδάμαντες ἔς τὴν γῆν αὐτὴν θὰ γίνοντο τριβόλοι,
Μ' αὐτοὺς ἐδῶ τ' ἀγγόνια μου τὸ πᾶν θὰ ἐλησμόνουν,
Θὰ τ' ἀπεκύρηττα ἐγὼ ἡ πρώτη εἰς τὴν Μάνην.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δώρημα τόσον φιλικὸν κυρία μ' ἐπιστρέφεις
Μὲ τόσην περιφρόνησιν.

(καθ' ἑαυτὸν)

ὦ ! αἰσθήματα γενναῖα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μίαν ἀκόμη ἐρώτησιν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Προστάξατε κυρία.

Σ Κ Η Ν Η Δ Ε Κ Α Τ Η

(Ὁ Ἄχμητ καὶ οἱ ἄνωθεν. Ὁ Ἄχμητ ἐν τῆ κεντρικῇ θύρᾳ ἀφοῦται.)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σήμερον σεῖς ἐκλαύσατε ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας,
Σὲ εἶδον, ἀσπασθήκατε Χριστὸν ἐσταυρωμένον.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Κλεισε Θεὲ τὰ χεῖλη μου !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΑΧΜΕΤ

(δρομαίως ἐρχόμενος, σιγὰ τῷ Σιουκιούρ)

Μὴ λησμονεῖς τὸν ὄρκον,

Ἵ αὐτὸν ἢ τύχη κρέματα συζύγου σου καὶ τέκνων.

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῇ Αἰκατερίνῃ)

Τὸν Φίλιπ' εὔρε Ἀθανάηλ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (σιγὰ τῷ Ἀνθίμῳ)

Ἦχῶ εἶν' τῆς φωνῆς του,

Καὶ ἡ σκιά του ἀχώριστος.

ΑΧΜΕΤ

Τοῦ στόλου σὰς προσμένει

Ἄπεσταλμένος.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (παρὰ τῷ Ἀχμέτ)

Μ' ἔσωσες. Κυρία συγχώρησόν μοι

Ν' ἀναχωρήσω, με καλεῖ ὁ νόμος, τὸ καθήκον.

(Ὁ Σιουκιούρ ἀπέρχεται μετὰ τοῦ Ἀχμέτ)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πνευματικέ μου ἐσάλειψε ὁ νοῦς μου ἔσθα βλέπω.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐγὼ κυρία ἐπίσθηκα, Ὁθωμανὸς δὲν εἶναι,

Διότι πρὸ λίγου ὠρκίσθηκα. . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἰπέ μοι.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ναί· νὰ σώση

Τὸ Γένος! ἐν προαίσθημα μού λέγει, ὄχι μόνον

Ὅτ' εἶναι τέκνον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' εἶναι καὶ τοῦ Γένους!

Εἰκὼν

(Ὁ Ἀνθιμος μένει μὲ τὰς χεῖρας ὑψωμένας δεόμενος, ἡ δὲ Αἰκατερίνη ἔχθαμβος μένει βλέπουσα τὸν Σιουκιούρ ἀπερχόμενον.)

Πίπτει ἡ αὐλαία.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Νύξ. Αἴθουσα ἐν τῷ πύργῳ τῶν Μιυρομιγῶλων, εὐπρεπῶς κεκοσμημένη καὶ φωταγωγημένη, μετὰ θυρῶν καὶ παραθύρων παραπλευρῶν. — Θρανεῖτ, τράπεζαι, διβάνια. — Ὁ Ἀχμέτ εἰσέρχεται δρομαίως καὶ τεθορυβημένος, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ.)

ΑΧΜΕΤ

Ἀλῆ μου, τέκνον ποθητὸν τ' ἀγαπητοῦ μου φίλου,
Μήπως δὲν σὲ προστάτευσά ἔς τὸν στόλον τοῦ Σουλτάνου;
Τί δι' ἐσὲ δὲν ἔπραξε καλὸν ὁ ναύαρχός μας;
Νέον σὲ ἐπροβίβασε χάριν ἴμοῦ. Τί φοβεῖσαι
Καὶ μένει κρύπτουσα εἰς ἐμὲ μυστήριον ἢ ψυχὴ σου;

ΑΛΗΣ

Ἐγὼ τὸ πᾶν πρὸς σὲ χρεωστῶ, σοῦ εὐγνωμονῶ διὰ βίου

ΑΧΜΕΤ

Σὺ κλαίεις; Ποῖον τὸ αἴτιον; Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω.
Μόνον ἔς ἐμὲ ἐμπιστεύθηκε τὸ μέλλον ὁ πατήρ σου.
Σὺ τρέμεις. . . σοῦ ὠμίλησα ὡς φίλος τοῦ πατρός σου,
Ἄλλ' ἐπιμένεις φοβερὸν μυστήριον ἀποκρύβεις.
Μήπως αὐτὸ ἐν τῷ μέλλοντι προσβάλλει τὴν τιμὴν μου;
(μετὰ σοβαρότητος)

Σιωπαίνεις. . . Πλέον δὲν σ' ἠμιλεῖ ὁ φίλος τοῦ πατρός σου,
Ἄλλ' ἀρχηγός σου! εἰπέ μοι τί πιέζει τὴν ψυχὴν σου;
Πρὸ ὀλίγου σὺ μυστηριωδῶς, μοι εἶπες ὅτι θέλεις
Μόνον ἔς ἐμὲ τί φοβερὸν νὰ ἐξομολογήσῃς.
Πῶς μένεις τώρα σιωπηλός; Ἐδῶ Θεὸς θ' ἀκούσῃ,
Κι' ὁ φίλος ὁ προστάτης σου. Εἰπέ μοι τί φοβεῖσαι;
Μὴ συμπεραίνεις ὅτι ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σώσω

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τὴν ὑπαρξίν σου ἂν αὐτὴ εἰς κίνδυνον διατρέχει;
Τίς δύναται ἀπέναντι ἐμοῦ νὰ τὴν προσβάλῃ;

ΑΛΗΣ

(συγκεκινημένος ρίπτει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἀχμέτ βαλάντιον)
Συγχώρησόν με πρὸς Θεοῦ.

(γονυπετῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀχμέτ, ὅστις ἐγείρων αὐτὸν λαμβάνει
ἀνὰ χεῖρας τὸ βαλάντιον)

ΑΧΜΕΤ

Ναί, ἀλλ' εἰπέ μοι πρῶτον,
Ποῖος τὰ τόσα χρήματα σοῦ ἐπρόσφερον; Νὰ μάθω
Διὰ ποῖον λόγον τὰ ἄλαβες; μόνον ἔς ἐμέ ἐμπιστεύσου,
Διότι γνωρίζεις σ' ἀγαπῶ ὅσον καὶ ὁ πατήρ σου.

ΑΛΗΣ

Μοῦ τὰ ἐπρόσφερε ὁ Γιουσοῦφ σήμερον τὴν πρωΐαν.

ΑΧΜΕΤ

Διὰ λόγον βέβαια σοβαρόν.

ΑΛΗΣ

Τρέμω νὰ σοὶ τὸν εἶπω.

ΑΧΜΕΤ

Κρύπτεις λοιπὸν ἐν ἔγκλημα, σὺ ὄργανον θὰ γίνῃς,
Ἐνὸς κακούργου;

ΑΛΗΣ

Πίστευσε, ποτὲ δὲν θὰ τὸ πράξω.

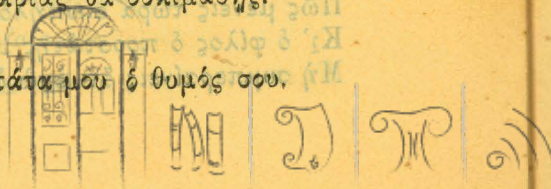
ΑΧΜΕΤ

Ὅσα σὺ μ' ἐμπιστευθῆς, εἰς τὸν Θεὸν σ' ὀρκίζω,
Θέλω τὰ θάψαι πιστευσε ἔς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου,
Ἐμέ δὲν ἐμπιστεύεσαι; . . . ἔς τὸν πατρικόν σου φίλον;
(μεθ' ὀργῆς)

Φύγε λοιπὸν, καὶ μὴ ποτὲ ἐγὼ σὲ συναντήσω,
Διότι ἐκ μέρους μου σκληρὰς πικρίας θὰ δοκιμάσῃς.

ΑΛΗΣ

ὦ! εἶναι θάνατος δι' ἐμέ, προστάτα μου ὁ θυμός σου.

ΑΧΜΕΤ

Λέγε λοιπὸν ἢ ἀλλοίμονον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.

ΑΛΗΣ

Γινώσκεις ὅτι ὁ Γιουσοῦφ εἶν' ἀρχηγὸς τοῦ πλοίου
Εἰς τὸ ὁποῖον ὑπηρετῶ. Γνωρίζεις πόσον εἶναι
Ἀπάνθρωπος, ὑποκριτῆς, ἀπατεῶν καὶ δόλιος.

ΑΧΜΕΤ (μετὰ στοργῆς)

Ἐσφαλα, τὸ ὁμολογῶ δι' ὅλα αὐτὰ ποῦ λέγεις,
Διότ' ἔπρεπε σὺ πάντοτε νὰ μένης ἔς τὸ πλευρό μου,
Ἄλλ' εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ ἡμῶν δὲν θὰ ἀποχωρήσῃς.
Τώρα λοιπὸν θὰ μοῦ εἰπῆς;

ΑΛΗΣ

Δι' αὐτὸ ἔς ἐσὲ προσήλθα.

ΑΧΜΕΤ

Ἀπὸ καρδίας σὲ συγχωρῶ.

ΑΛΗΣ

Χθὲς τὴν πρωΐαν ἐκείνος

Μ' ἐκάλεισε ἔς ἀπόκρυφον δωμάτιον τοῦ πλοίου,
Μ' ὄρκισε μὲ μυστικισμόν.

ΑΧΜΕΤ

Ὁ ἄθλιος τί σοῦ εἶπεν;

ΑΛΗΣ

Ἐὰν ποτὲ τὸν ὄρκον μου δὲν ἤθελα τηρήσει
Θὰ μ' ἐσφαζε, θὰ μ' ἔρριπτε ἑστὰ βάθη τῆς θαλάσσης.
Ἡ ὀργή του ἦτο φοβερὰ. Συμπέρανα πῶς τόσον
Θὰ ἦτο τὸ κακούργημα ποῦ μ' ἤθελ' ὄργανόν του.

ΑΧΜΕΤ

Εἰπέ μοι ἔδωσες ἐσὺ εἰς τὸν κακούργον πίστιν;

ΑΛΗΣ

Ὅχι. Κρυφίως ἤλθα ἔδω τὰ πάντα νὰ σοῦ εἶπω
Διότι τοῦ βίου μου εἶσαι σὺ ὁ ἀληθὴς προστάτης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΧΜΕΤ

Πώς ἐμπιστευθήκατε ἔς ἐσέ;

ΑΛΗΣ

Διότι δὲν εἶχε μάθει.

Τὸ σέβας π' ἔχω πρὸς ἐσέ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην.
Νόμισε δὲ πῶς μ' ἔσυρε ἵστην γνώμην του τὸ χρῆμα,
Κι' ὅτι ἡ ὀργή του ἐπέβηκε ἔς ἐμὲ τὴν θέλησίν του.

ΑΧΜΕΤ

Σοῦ εἶπεν ...

ΑΛΗΣ

Ἐκ τοῦ πλοίου μου νὰ λάβω μίαν λέμβον,

Δέκα μοῦ ὀνομάτισεν ἐμπιστευμένους ναύτας,
Διὰ νὰ μὲ συνοδεύσωσι, καὶ τοὺς ὁποίους μοῦ εἶπαν
Ὅτι ἀδρὰ ἐπλήρωσε διὰ νὰ μ' ἀκολουθήσουν,
Καὶ μετ' αὐτῶν νὰ διευθυνθῶ πρὶν ἢ αὐγὴ χαράξει,
Κρυφίως καὶ ταχύτατα εἰς τὴν πρωτεύουσά μας,
ἵνα ἐγχειρίσω ἐγὼ αὐτὸς τοῦ σεβαστοῦ Βεζύρη,
Αὐτὴν του τὴν ἐπιστολὴν κ' εὐθὺς νὰ ἐπιστρέψω
Τότε ὑποπτεύθηκα δι' ἐσέ: ὅτι κακὸν τι τρέχει.
Διότι ἐγνώριζα καλῶς ὅτι αὐτὸς πολλάκις
Ἐφθόνησε τὴν πρὸς ἐσὲ συμπάθειαν τοῦ ναυάρχου.
Τὸ ἔγγραφόν του λάβετο· σὺ δὲ ν' ἀποφασίσῃς.

ΑΧΜΕΤ

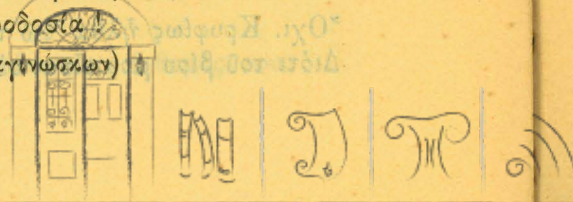
(λαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν, βιαίως τὴν ἀποσφραγίζει
καὶ ἔντρομος ἀναγινώσκει)

» Βεζύρη πολυσέβαστε. Εἰσήκουσα ὡς πάντα
» Τὰς διαταγὰς σου καὶ δι' αὐτὸ τώρα καθυποβάλλω
» Εἰς τὰς βαθείας σκέψεις σου ὅσα στήν Μάνην εἶδα
» Μάθ' ὅτι ὁ Σιοκιοῦρ Πασᾶς Ὁθωμανὸς δὲν εἶναι,
» Ἀλλὰ ραγιᾶς καὶ Ἑλληνας, καὶ Χριστιανὸς τὴν πίστιν.

(Ὁ ΑΧΜΕΤ πεφοβισμένος)

Ἅποια ἀπροσδόκητος Ἰούδα προδοσία!

(ἐξακολουθεῖ ἀναγινώσκων)

» Αὐτὸς εἶν' τέκνον ποθητὸν Πιέρρου Μαυρομιχάλη.
» Τίτλους καὶ δῶρα ἐπρόσφερε βαθύπλουτα ἵστην Μάνην,
» Ὁρκίσθη ἐνώπιον προεστῶν τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων,
» Νὰ ὑπερασπίζεται αὐτοὺς μὲ ὅσα ἔχει μέσα.

(ἔντρομος)

Ἅποια φρίκη! ... τί μυνεῖ ... τὸ τέρας, ... ὁ προδότης!

(ἐξακολουθεῖ)

» Αὐτὰ Βεζύρη ἤκουσα, κρυφίως τὰ ἐμπιστευθῆ
» Σ' αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν καὶ τοῦ πιστοῦ του Ἀχμέτη,
» Αὐτὸν δὲ ἐμπιστεύεται, ἐμὲ καταδιώκων.
» Φοβούμενος μήπως ποτὲ τὸ μυστικὸν του μάθῃς,
» Καὶ εἰς ὑμᾶς Βεζύρη μου τ' ἐμπιστευθῶ μὴ μῆρα.

(μετ' ὀργῆς)

Ἐὰν ἡ προδοσία σου ἤθελε λάβει χώραν,
Θὰ ἐπιπτον δύο κεφαλαί ... θὰ πέσῃ ἡ δική σου! ...

(ἐξακολουθεῖ ἀναγινώσκων)

» Νὰ πέσῃ τὸ κεφάλι μου ἵστα πόδια σου Βεζύρη
» Ἐὰν δὲν εὕρῃς ἀληθῆ ὅσα ἐγὼ σοῦ γράφω»

ΑΧΜΕΤ (παραφόρος)

Σὺ μόνος τ' ἀπεφάσισες νὰ πέσ' ἡ κεφαλὴ σου.

Ἅ Δαίμονας ἡ τύχη σου, δειλὲ δὲν θὰ σὲ σώσουν!

Ἅ Ὅποιον φρικτὸν κακούργημα μὲ καταχθόνια μέσα

Ἅ Ὅργάνωσε ἵστον Ἅδης ἡ ἀμαρτωλὴ ψυχὴ σου!

(Πρὸς τὸν Ἀλῆν συγκεκινημένος)

Ἅ Ἀλῆ μου φίλε μου πιστέ, σοῦ εὐγνωμονῶ διὰ βίου,

Σὺ ἔσωσες τὸν ναύαρχον, τὸν πατρικὸν σου φίλον.

Εἰπέ μου, τώρα ποῦ εἶν' αὐτός; Ἐπέστρεψε ἵστον οἶκον;

ΑΛΗΣ

Καὶ πρὸ πολλοῦ, ἵστην κλίνην του τώρα βεβαίως κοιμᾶται.

ΑΧΜΕΤ

Ἅ Ἀπὸ καρδίας σ' εὐχαριστῶ. Διὰ νὰ σωθῆς μετάβα,

Εὐθὺς ἵστην ναυαρχίδα μας εἰς τὰ δωμάτιά μου.

Τὸ δακτυλίδιον αὐτὸ λάβε, νὰ τὸ προσφέρῃς

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τοῦ ὑπασπιστοῦ μου, καὶ αὐτὸς θέλει σὲ προφυλάξει.

ΑΛΗΣ

(λαμβάνει τὸ δακτυλίδιον καὶ ἀπέρχεται)

ΑΧΜΕΤ (μόνος σκεπτόμενος)

Ἐποῖα φρικτὴ, ἀνόσιος ἰδέα μοῦ ἐπῆλθε;

Ἐγκλημα! ... ποῖον; φρικτὰ δὲ νοῦς ποῦ τὸ διατρέχει! ...

Ναί, πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ, τὸ ἔγραψεν ἡ τύχη . . .

Ἄν ζήσῃ αὐτὸς ἐχάθημεν . . . Πρέπει ν' ἀποθάνῃ,

Κι' ἐγὼ ἄς περάσω τὰ δεινὰ ποῦ εἰν' δι' ἐμὲ γραμμένα . . .

Γιουσοῦφ κακοῦργε ἔσκαπτες τὸν τάφον μας κρυφίως,

Ἄλλὰ σ' ἐκείνον ἄφρευτα ἀπόψε θεὸς νὰ πέσῃς . . .

Σὺ τὸν Ἀλῆ φοβέριζες ὅτ' ἀπέλαγα νὰ θάψῃς,

Ἄλλὰ ὅτ' ἀβήτη τους ἐοῦ θὰ βρῆς αἰώνιον μνήμα!

Ν' ἀποφασίσω, διότι αὐτὸς δύνατ' αὐτὴ τὴν νύκτα

Νὰ μεταβῇ ὅτ' οὐ πλοῖον του κι' ἂν ἄλλα ἰδεῖ ἀντ' ἄλλων

Τί δύσκολον νὰ διευθυνθῇ εὐθὺς αὐτὸς ὅτ' ἐν Πόλιν; . .

(πλησιάζει εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ Γιουσοῦφ)

Δειλέ! ὁ ὕπνος τῆς ζωῆς ὅτ' οὐκ ἔστιν ὁ θάνατος

Θέλει σὲ σείρει. Ὁ τάφος σου ὅτ' ἐν λήθην θέλει μείνει,

Ἐὰν ἐπιβουλεύεσο τὴν ἄθλια τὴν ζωὴν μου

Θὰ σ' ἐσυγχώρουν. Ἄλλὰ σὺ ἐσκέπτεσο ν' ἀνοίξῃς

Τοῦ φίλου μου τῶν τέκνων του, συζύγου του τὸν τάφον.

Ναί, πλέον τ' ἀπεφάσισα πρέπει νὰ ἀποθάνῃς

(γονυπετεῖ)

ὦ! Παντοδύναμε Θεὸς εἰν' μέγα τὸ ἔγκλημά μου,

Ἐὰν δὲν εὕρω ἄνεσιν εἰς τὸν αἰώνιον κόσμον,

Εὐχῆσου με πρὶν κταθῶ μέσα στοῦ μαῦρο μνήμα,

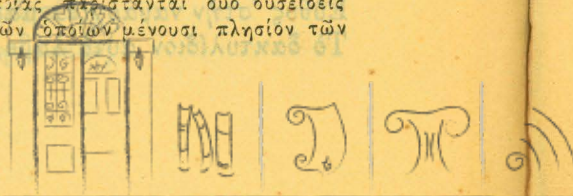
Στὴν γῆν ν' ἀφίσω εὐτυχῆ τὸν φίλον τῆς ψυχῆς μου.

(ἐγείρεται μετὰ φρίκης)

Ἡ τελευταία ὥρα σου θρασυδαίει σημαίνει

Ὁ θάνατός σου τὴν ζωὴν πολλῶν ἀθῶων θὰ σώσῃ!

(παραφύρικτος φέρεται ἐνώπιον παραπλευροῦ κεκλεισμένης θύρας, κειμένης ἀπέναντι ἐκείνης τοῦ δωματίου τοῦ Γιουσοῦφ. Κτυπᾷ αὐτὴν ἐλαφρῶς. Πικρῶς ἀνοίγεται ἐνώπιον τῆς ὁποίας περισταναὶ δύο δυσταδεῖς μαῦροι, κωφάλαοι δῆμιοι, ὅμοιοι τῶν ὁποίων μένουσι πλησίον τῶν ἰσχυρῶν Ὀθωμανῶν.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ο ΑΧΜΕΤ καὶ οἱ ἄνωθεν

Ὁ Ἀχμέτ λαμβάνει ἓνα ἐξ αὐτῶν τῆς χειρός, ὁ ἑταῖρος παροκολουθεῖ: Μένωσι ἐνώπιον τῆς θυρᾶς τοῦ δωματίου τοῦ Γιουσοῦφ. Μετὰ χειρονομιῶν ὁ Ἀχμέτ ἐπιβάλλει αὐτοῖς ἓνα πνίξωσι τὸν Γιουσοῦφ. Διστάζωσι ἄλλ' ἐνθαρρύνονται καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἀχμέτ ρίπτει πρὸ τῶν ποδῶν ἐκάστου βράντιον, τὸ ὁποῖον λαμβάνουσι μετὰ σατανικῆς χαρᾶς. Αὐτοὶ σιγᾷ εἰσέρχονται ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀχμέτ κλείει τὴν θύραν, καὶ λαμβάνει τὴν κλεῖδα.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΧΜΕΤ μόνος

Τί εἰν' αὐτὸ ποῦ αἰσθάνομαι; Ἐπάγωσε ἡ καρδιά μου, Ἔργος θανάτου, συμφορά! τὰ μέλη μου διατρέχει. Θεὸς μου εὐσπλαγχνίσου με, ὁ χάρος μετ' ὀλίγον Ζωῆς ἐδῶ τιν' ὑστερὴ τὴν ὥρα θὰ σημάνη! Πόσα δεινὰ δι' ἐμὲ ἔγραψες ἀδίκως εἰμαρμένη, Τὸ μέλλον μου κατέστρεψες. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐλπίδες Ὅνειρα τῆς νεότητος ἐοβέεθησαν ὅτ' ἀχίλη, Τοῦ τάφου ὅπου θ' ἀνοιχθῇ καὶ θὰ μοῦ ἐνθυμίζεαι Τὸ στυγερόν μου ἔγκλημα.

(μετὰ μικρὸν σκέψιν)

Δὲν θὰπραχθῇ ἂν θέλω.

(πλησιάζει πρὸς τὴν θύραν τοῦ Γιουσοῦφ)

Δύναμαι ἀκόμη τὴν ζωὴν ὁμοίου μου νὰ δώσω . . . Νὰ ζήσῃ! διότ' ἂν ἔγκλημα ἐγὼ ποτὲ θὰ πράξω Θᾶναι δι' ἐμὲ μαρτύριον δι' ὄλον μου τὸν βίον.

(ἀποπειρῶναι τὴν κλεῖδα ἵνα ἀνοίξῃ τὴν θύραν Μετὰ μικρὸν σκέψιν.)

Μ' ἂν ζήσῃ αὐτὸς ὅτ' ἀκριβὸν ἔχω ὅτ' ἡ γῆς τὴν ὄψιν. Θὰ νὰ τὸ ρίψῃ ἀδάκρυτος σι' ἀπέραντα τοῦ τάφου!

(παραφύρικτος ρίπτει ἐν τῷ θυλακίῳ του τὴν κλεῖδα)

Ἡ τύχη τ' ἀπεφάσισε πρέπει νὰ ἀποθάνῃ!

Ἐποῖα φρικτὴ! ὡς ὄχεντρα φαρμακερὰ σπαράττει.

Τὰ μέλη μου. ὦ! σβύνεται ὁ νοῦς μου, ἡ καρδιά.

(ἐντρομος μεγάλη τῆ φωνῇ)

Σῶσε Σιουκιούρ τὸν φίλον σου. . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ και ὁ ἄνωθεν

(Ὁ Σιουκιούρ εἰσέρχεται δραμαίως, μένει ἔκπληκτος βλέπων τὸν Ἀχμέτ ὅστις εὐρίσκεται ἐν παραφορᾷ.)

ΑΧΜΕΤ

Δι' ἐσὲ ὦ! τὴν ψυχὴν μου.

Ἐστὸν ἄδην ἐπαρέδωσα. Σὺ εὐτυχὴς νὰ ζήσης.

(πίπτει ἐπὶ διβανίου)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (πλησιάζων συγκινημένος τὸν Ἀχμέτ)

Παραλογεῖ.

ΑΧΜΕΤ (ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγειρόμενος)

ᾠ! ζῆσε σὺ τὸν τάφον μου νὰ σκάψης

Μ' ἄρκει εἰς' αὐτὸν ἐν δάκρυ σου δλόθερμο νὰ χύσης.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἀχμέτ τί λέγεις; συγκινεῖς τὴν ἄθλιαν τὴν ψυχὴν μου.

Ὅμιλει. Σὺ ἀδημονεῖς. Εἰπέ μου τί σὲ θλίβει;

Καὶ τὴν ζωὴν μου δι' ἐσὲ νὰ δώσω ἵνα ἴδω

Εἰς τὸ ἄγνό σου πρόσωπον καὶ πάλιν τὴν γαλήνην.

ΑΧΜΕΤ

(ἐγειρεται ἐκτίς ἑαυτοῦ)

Γαλήνην; πλέον ὀστὴν ὄφιν μου δὲν θὰ ἴδῃς στὸ μέλλον.

Ἄρκει σσιγμῆς δυστύχημα νὰ καταστρέψῃ βίον.

Μέσ' τὴν ψυχὴν μου ἤρχισε αἰώνια τρικυμία,

Βρίνω σὲ θάλασσα ἄπειρη χωρὶς ἕνα λιμάνι.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τί λέγεις; δὲν σὲ ἐννοῶ. Παραλογεῖς. Σὺ κλαίεις.

ΑΧΜΕΤ

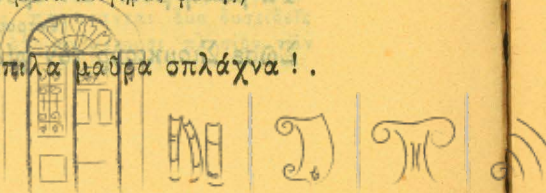
Τὸν θάνατον αἰσθάνομαι, στὰ μέλη μου διατρέχει,

Συντρίβεται ὀστὰ στήθη μου ἢ ἄθλιά μου καρδιά.

(Ἀκούονται ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ Γιουσοῦρ φωναὶ οἰμωγαί θανάτου. — Ὁ Ἀχμέτ ἐκτίς ἑαυτοῦ μετὰ πνιγρᾶς φωνῆς)

ΑΧΜΕΤ

Ἄκου τοῦ ἄδου ἀνοίγονται τ' ἄσπια μαῦρα σπλάγχνα!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Φρίκης φωναί!

ΑΧΜΕΤ

Τετέλεσται!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θὰ ἴδω.

(Ὁ Σιουκιούρ ὄρῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν οἰμωγῶν, ὁ Ἀχμέτ ἐναγκαλιζεται αὐτὸν περιπαθῶς)

ΑΧΜΕΤ

Ἐδῶ μέινε.

(ἐν παραφορᾷ)

Μία ψυχὴ ἀπέδρασε. . . Ἦτο φωναί θανάτου

Αἱ οἰμωγαί! ᾠ! συμφορά, ἀνοίγει ἕνας τάφος. . .

Ἐγὼ αὐτὸν ἀνέσκαφα. . . ὀστὰ βάθη του ἕνα θῦμα

Σκληρότατα τὸ ἔρριψα. . . Ἡ δλόφρικτη σκιά του.

Παντοῦ θὰ μοῦ ἦναι ἀχώριστος εἰς τῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα. . .

Κρύψέ με σῶσε με Σιουκιούρ! μὲ ἀναθεματίζει,

Ἴδὲ πελώρια ἔρχεται μὲ χέρια ξαπλωμένα. . .

ᾠ! σῶσε με.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δὲν σ' ἐννοῶ.

ΑΧΜΕΤ

Μεσὸ σβύνει τὴν πνοὴν μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(Σπίγγων αὐτὴν περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του)

ᾠ! φίλτατέ μοι. . .

ΑΧΜΕΤ

Σ' ἔσωσα. Θε μου συγχώρησόν με.

Ἀνάγνωσον.

(Δίδει πρὸς τὸν Σιουκιούρ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γιουσοῦρ τὴν ὁποῖαν αὐτὸς μετ' φρίκης ἀναγινώσκει καθ' ἑαυτόν)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

ᾠ! φοβερὰ, Ἰούδα προδοσία!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Εἰπέ μου τί σὺ ἔπραξες ὡς λέγεις νὰ με σῶση ;
Φρικτὸν βεβαίως ἔγκλημα.

ΑΧΜΕΤ

Ναί. Θεέ μου !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Κρύος ἰδρῶς

Γέει ἐκ τοῦ μετώπου σου. Ἡ χεὶρ σου εἶναι παγωμένη
Ἄχμὲτ εἰπέ τοῦ φίλου σου, τί ἔπραξες ; Ὡὐ τρέμεις.
Δὲν εἶμ' ἐγὼ παρήγορος τοῦ βίου σου ; Ὡὐ κρύβεις
Ἐγκλημα, πῶς δὲν δύναμαι ἐγὼ νὰ τ' ἀποσβέσω ;

ΑΧΜΕΤ

Ναὶ δύνασαι ἀπ' τὴν πρόσκαιρον αὐτὸν τὸν μάταιον κόσμον
Ἄλλ' ἀπ' ἐκεῖ

(δεικνύει τὸν οὐρανὸν)

Ἄδύνατον !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἰπέ μου τί σὲ θλίβει ;

ΑΧΜΕΤ

Μάθετο.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἡ καρδία μου ἵστα χεῖλη τὸ προσμένει.

ΑΧΜΕΤ

Ὡ φίλος σὺ νὰ μοῦ εἰπῆς «σὲ συγχωρῶ Ἄχμέτη».

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

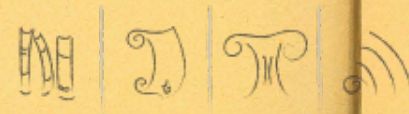
Συγγνώμην παρ' ἐμοῦ ζητεῖς ; Σὺ ὅστις ἀπ' τὸν τάφον.
Μύριες φοραὶς μὲ ἔφερες εἰς τὴν ζωὴν. Ὅποια
Φρίκη ταραττεῖ τὴν ἀγνὴν, εὐαίσθητον ψυχὴν σου ;

ΑΧΜΕΤ (συγκεκινημένος)

Συγχώρησόν με.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πίστευσε ἐξ ὅλης μου καρδίας.

ΑΧΜΕΤ

(ἐναγκαλιζέται σφόδρα περίλυπος τὸν Σιουκιούρ)

Θέλεις νὰ ἰδῆς ὅποια σοιά, τὴν ἄθλιά μου καρδία,
Θὰ πνίγη εἰς τὰ δάκρυα ἵστα βάθη της θὰ χύνη
Θανάτου δηλητήριον ; Φίλε ἔλθε καὶ εἶδε,
Τὸ ἔγκλημα ποῦ τὴν ψυχὴν ἵστην κόλασιν μοῦ σύρει.

(Ὁ Ἄχμὲτ ἔντρομος λαμβάνει τῆς χειρὸς τὸν Σιουκιούρ τὸν φέρει ἐνώ-
πιον τῆς θύρας τοῦ δωματίου τοῦ Γιουσούφ. Διὰ τῆς κλειδῶς ἔντρο-
μος ἀνοίγει τὴν θύραν, ἐκ τῆς ὅποια βιαίως ἐξέρχονται οἱ δῆμιοι—
Ὁ Σιουκιούρ μετὰ φρίκης ὀπισθοχωρεῖ, οἱ μαῦροι δρομαίως ἀπέρ-
χονται)

ΑΧΜΕΤ (μετὰ πνιγηρᾶς φωνῆς)

Εἰσελθε, ἰδέ, συγχώρησον τὸ στυγερὸ ἔγκλημά μου !

(Δεικνύει τοῦ Σιουκιούρ τὴν ἀνεωγμένην θύραν. Ὁ Σιουκιούρ εἰσέρχεται
ἐν τῷ δωματίῳ, μετ' ὀλίγον ἐξέρχεται ἔντρομος ὀπισθοχωρῶν. Ὁ
Ἄχμὲτ γονυπετῆς τὸν περιμένει.)

ΑΧΜΕΤ

Συγχώρησόν με !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(τφόδρα συγκεκινημένος ἐγείρει αὐτὸν)

Ἔρωσες ἐμέ, τὴν σύζυγόν μου
Τὰ τέκνα μου. Ὁ Ἰφιστος θὰ σῶση τὴν ψυχὴν σου !

Εἰκὼν

(Μετ' ἐνθέρμου στοργῆς ἐναγκαλιζονται. Πίπτει ἡ αὐλαία.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Αΐθουσα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Μαυρομιγάτη — Θύραι καὶ παράθυρα παρά-
πλευρα. Ἡ Αἰκατερινὴ εἰσερχεται περίλυπος, προσβλέπει εἰς ἓνα τῶν
παραθύρων βαδίζει πρὸς αὐτὸ δραμαίως βλέπουσα πρὸς τὸ ἔξω

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐστὸς Ταυγέτου τὴν κορφή, δλόχαρη προβαίνεις,
Αὐγὴ μου δροσοστάλακτη, ῥοδοστεφανωμένη,
Ἦσο χαρὰ τῆς νεότητος μου καὶ στὰ γγράματα μου,
Πόσες φοραῖς χρυσὴ μου αὐγὴ στῆς Μάνας τὰ ταμπούρια
Μ' εἶδες στὸν ὦμον φέρουσα τὸ φλογερὸ τουφέκι,
Ποῦ χάρου βέλι ἔστολνε μὲς τ' ἄπιστα τ' ἀσκέρια . . .
Ἐγήρασα χρυσὴ μ' αὐγὴ, δὲν μ' ἔγειραν τὰ χρόνια,
Μ' ἔγειραν τὰ σκοντάματα, καὶ τὸ χυμένο αἷμα !
Μ' ἀκόμα εἶναι ζωντανὴ ἡ ἄθλια μου καρδιά,
Καὶ ὀτὴ χρυσὴ τὴν ὄψι σου περίλυπος σοῦ στέλνει,
Τὸν ὑστερό της στεναγμό, τὸ θρήνη της, τὸ δάκρυ ! . . .

(φέρεται πλησίον τῆς κεντρικῆς θύρας)

Τζανέτο πιστέ μου, ξύπνησε, αὐγερινὸς προβαίνει. . .

(ἐπιστρέφει πλησίον τοῦ παραθύρου)

Περίλαμπο ἀστέρι μου ποῦ τὸ σταυρὸ εἰκονίζεις,
Ὅμοιο μ' ἐσὲ εἰκόνισα ὀτῆς Μάνης τὴν σημαίαν,
Ποῦ πάντοτε ἀνεδείχθη, καὶ ὀτὴ μάχη νικηφόρος,
Καὶ δάφναις τὴν ἐστόλισαν τοῦ Γένους τὰ παιδιά.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ καὶ ἡ ἀνωθεν

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Προστάξατε κυρία μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σήμερον θὰ μοῦ δώσῃς,

Τῆς πίστεώς σου δείγματα.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πότ' ἔλειψα κυρία.

Νὰ μὴ σοῦ δώσω δείγματα τρανὰ τῆς πίστεώς μου. ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ναί, τὸ γνωρίζω, εἶσαι οὐδ' ἄλλο πλὴν ἐμπιστευμένος
Τοῦ οἴκου μου, δι' αὐτὸ πρὸς σὲ τὴν σήμερον προτρέχω.
Νὰ λάβω δείγματα αὐταπαρνήσεως, θάρρους.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Κυρία μου διὰ τὸν οἶκον σου θυσία ἐγὼ νὰ γίνω.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μετὰ ψυχρότητος)

Πόσα ὀτὸν Πύργου ἀπέμειναν πυρίτιδος βαρέλια ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πενήντα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ναὶ δὲν ἔσφαλεις. Εἶπέ μου τὴν ζωὴν σου
Θὰ ἔδιδες γιὰ τὴν τιμὴν τῶν Μαυρομιχαλαίων ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Σ' αὐτοὺς τὴν ἀριέρωσα πρὸ χρόνων σεβαστὴ μου.
Καὶ τὴν ψυχὴν μου ἂν δυνατὸν δι' αὐτοὺς νὰ παραδώσω.
Πρόσταξε.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἰς τοῦ Πύργου μου τρέξε τὰ μαῦρα βάθη,
Ὅπου κοιμᾶται ὁ θάνατος. Ὅταν ἔκει μέσα ἀκούσεις,
Δυπητερὰ τοῦ Πύργου μου τὸ σήμαντρον σημαίνει,
Θυμήσου νὰ μὴ φοβηθῆς, στιγμὴ μὴ δειλιάσεις . . .

(σύρει ἐκ τοῦ σελαχίου τῆς πιστόλιον, τὸ ὁποῖον προσφέρει
τοῦ Τζανέτου)

Μ' αὐτὸ τὸν χάρον ἄφοβα, ἔκει κάτω νὰ ξυπνήσῃς,
Ὅπου κοιμᾶται εἰς τὴν βαθὺν τοῦ ἄδου του τὸν ὕπνον . . .
Σὺ τρέμεις ; τὰ γγράματα μὴ οἴσθεις τὸ θάρρος ;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Δησιμόνησες δι εἶσαι οὐ δὲ πρῶτος μπαῖραχτάρης,
Ποῦ τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ ἐκάρφωνες στὰ τόσα
Τοῖς Ἀρβανιτιῶς καὶ τῆς Τουρκίᾳς τ' ἄτιμα τὰ ταμπούρια;!

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Κυρία μου.....

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐδειλίαςες; Δὲν εἶσαι πλέον Μανιάτης;!

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἐγήρασα ὅτ' ἄνδρα πόλεμον, θάνατον δὲν φοβοῦμαι,
Ἄλλὰ νὰ γίνω δῆμιος!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σωτήρ ἐσὺ θὰ γίνῃς.

Τί μένει;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἐγὼ δῆμιος νὰ γίνω ἀποφασίζεις;

Τὰ τέκνα σου, τ' ἀγγόνια σου ἐγὼ νὰ θυσιάσω;

Ἐγὼ ποῦ τ' ἀνάθρεψα μέσα ὅτ' ἄνδρα ἀγκαλιὰ μου;

Τὴν γενεὰ νὰ σβύσω ἔγω τῶν Μαυρομιχαλαίων;!

Ποῦ εἰς αὐτὴν τὸ Γένος μας τόσας στηρίζει ἐλπίδας;

Δὲν θὰ βρω τόπον νὰ σταθῶ, ποῖα γῆ θὰ νὰ μὲ λυώσῃ;

Καὶ τὴν ψυχὴ μου ἢ κόλασις κ' αὐτῆ, θὰ τὴν ξεράσῃ!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τόπον γιὰ μνήμα ἐὰν ζητεῖς;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ναί!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Στῶν Μαυρομιχαλαίων

Τὸ μνήμα θὰ ἀναπαυθῆς ἂν τῶ γραφεῖ ἢ μοῖρα.

Μὴ ἐξετάζῃ ἢ πίστις σου τί σκέπτομαι, τί θέλω.

Σήμερον ἀπεφάσισα ἐδῶ ζωὴν ἢ τάφον!

Ἄν ἐδειλίαςες ἐσὺ, νομίζεις πῶς στὴν Μάνην.

Δὲν θαῦρω γενναϊόκαρδον δῶ μέσα νὰ μὲ σώσῃ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ λαμβάνει τὸ πιστόλιον

Στάς διαταγὰς μου εἰμ' ἐγὼ Θεὸς μου εὐπλαγχνίσου.

Τὰ τόσα ἀθῶα πλάσματα ποῦ χαίρει ἐδῶ ἢ ψυχὴ μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐσὲ ποῦ τόσον τ' ἀγαπᾷς σ' ἔκλεξα νὰ τὰ σώσῃς.

Καὶ τοὺς Ἀγγέλους μου ἐσὺ πιστὸν νὰ παραδώσῃς,

Εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν!

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Νὰ γίνῃ ἢ θέλησίς σου.

Σὺ δὲ Κυρία;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ μετὰ πικροῦ γέλωτος

Ἐγὼ οὐκ ἔχω τὸν τάφον ποῦ θ' ἀνοιξῇς,

Ὅτι πέσω, αὐτοῦ γιὰ νὰ γενῶ αἰώνιον σκέπασμά του.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ὅτι ἀκουσθῇ τὸ σήμαντρον, στὰ ὄπλα θὰ νὰ κρῖξῃ

Τὴν Μάνην, καὶ φρικτόκαρδος πόλεμος θὰ ν' ἀρχίσῃ.

Ποῖος θὰ νὰ μείνῃ ζωντανὸς στὴ Μάνη ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ,

Ὅταν ἀκούσῃ ἐχάθησαν οἱ Μαυρομιχαλαῖοι

Γιὰ τὴν τιμὴν τοῦ οἴκου τους, διὰ τὴν τιμὴν τοῦ Γένους;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Αὐτὸ ἐγὼ ἐπιθυμῶ μετὰ τὸν θάνατόν μου,

Ἡ Μάνη νὰ ἐκδικηθῇ ὅλην τὴν γενεὰ μου,

Νὰ ποιοσθῇ τὸ μνήμα τῆς, μ' Ἀγαρινῶν τὸ αἶμα!

Ὅτι νὰ σημάνω σήμερον μνημόσυνον, ἢ νίκην,

Ἡ θὰ νὰ ζήσῃ ἢ Πατρίς, ἢ ἐρείπια θὰ νὰ γίνῃ,

Ἡμεῖς θ' ἀναπαυόμεθα μεσ' ἐνδοξον κιβούρη.

Σ' ἐμᾶς οἱ ζῶντες θὰ εὐλογοῦν μιὰ περασμένη δόξα!

Διὰ τοὺς δειλοὺς ποῦ σβύνονται ὅτ' ἄνδρα ἔρμη των τὴν κλίνην

Χρηζοῦν τὰ μαῦρα δάκρυα, τὰ νεκρικὰ τραγούδια,

Καταστροφὴ καὶ πόλεμος εἶναι τὰ μοιρολόγια.

Π' ἀνήκουν εἰς τοὺς Ἑρῶας, καὶ μάρτυρας τοῦ Γένους!

Παρὶ νὰ πέσωμε ἄδοξοι, κάλλιο μὲς τὸ κιβούρι,

Νὰ μᾶς σκεπάσῃ ἢ τιμὴ κ' ἢ δόξα τῆς πατρίδος!

Τί μένει;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ (γονυπετῆς)

ὦ! κυρία μου προσμένω τὴν εὐχὴ σου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μὲ τὴν εὐγνωμοσύνην μου λάβε καὶ τὴν εὐχὴ μου.

Ὁ Τζανέτος ἀσπάζεται τὴν δεξιὰν τῆς Αἰκατέρ. καὶ δρομαίως ἀπέρχεται.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μόνη)

ὦ! τύχη τί μου ἔφυλαξες γιὰ τὰ γεράματά μου!
Δόξα σοι κύριε! Ἀδάκρυτη εἰς τὸ μαρτύριον βαίνω.

(Πλησιάζει βραδέως πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Φωτεινῆς
βλέπει πρὸς τὰ ἐντὸς μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ὀργῆς)

Ἐξύπνησε . . . ἐνδύεται . . . πόσον ὠραία εἶναι . . .
Ἄγγέλου ἔχει τὴν μορφήν, εἶθε καὶ τὴν καρδίαν . . .
ὦ! νόμφη μου ἂν ἠμάρτανες μὲ στεναγμόν, ἢ βλέμμα,
Μὲ λέξιν, μ' ἓνα σου παλμόν, μ' αὐτό μου τὸ μαχαίρι
Ἐγὼ τὴν ἄθλια σου καρδιά θὰ τὴν κατασπαράξω.
Ἐδῶ πρὶν τοῦ θανάτου σου θὰ ἰδῆς βλαθεῖα νοιγμένο.
Τὸ μνῆμα διὰ τὰ τέκνα σου· γιὰ τὰ δικά μου τέκνα!

(μετὰ προαιουρᾶς)

Ζωὴ ἂν γίνης δαίμονας, ε' ἐμὲ θὰ βρῆς τὴν ἄδην,
Πρὸ τὴν ψυχὴν σου αἰώνια θὰ μαρτυρεῖ ἡ ψυχὴ μου,
Στ' ἀπέραντα θὰ τρέχαμεν ε' ἀξάντλητο σκοτάδι
Ὅπου δὲν θὰ βρωμε ποτὲ λιμάνι σωτηρίας!

(ὀπισθοχωροῦσα)

Ἐρχεται . . . Εἶν' τὸ βλέμμα μου εὐλόφωτο ἀκόμα,
Ἐπάνω σας θὰ στωλησθῆ καὶ δὲν θὰ τοῦ ξεφύγη
Νεῦμα σας, θλίψις, σπαραγμός, ἀπόκρυφόν σας δάκρυ!
ἀποσύρεται. μένει κατασκαπεύουσα ὀπισθεν ἡμικελίαν ν.ε. θύρας)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ὁ Σιουκιὸς εἰσέρχεται τεταραχημένος, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ
τοῦ Ἀχμέτ. Αἰκατερίνη κατὰ μέρος.)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐστὸν πατρικὸν τὴν οἶκον μου· μιὰ ὥρα θὲ νὰ μείνω,
Θλίψιν, πικρίαν φοβερὰν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου,
Διότ' ἔως πλέον δὲν θὰ ἰδῶ μητέρα ἀδελφόν μου,
Εἰς τὰ δεινὰ τῆς τύχης μου οὐ μόνος μ' ἀπομένεις

(ἐναγκαλιζεται περιπαθῶς τὸν Ἀχμέτ)

ΑΧΜΕΤ

Θὰ εὖρη πάντοτε σ' ἐμὲ τόσην θερμὴν φιλίαν,
Ἢ ὅποια ἐν τῷ μέλλοντι θὰ σὲ παρηγορήσῃ.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πόσοι τὸ μεγαλεῖον μου φθονῶσι εἰς τὸν κόσμον,
Ἄν ἔβλεπον τὰ στήθη μου ποῖα σπαράζει λύπη.
Τοὺς τίτλους μου, τὰ πλοῦτη μου δικαίως θὰ περιφρόνῃ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ καθ' ἑαυτὴν

Σιγὰ συνδιαλέγονται

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ συγκεκλινημένος

ὦ! ποθητὴ μου μήτηρ.

ΑΧΜΕΤ

Θυμήσου ἔχεις οὐζυγον, τέκνα καὶ ὁ Σουλτάνος
Πεῖρος εἶσαι ἂν μάθη ἄφρευκτα θ' σ' ἀποκεφαλίσῃ.
Δησιμένησες; ἐσώθημεν χθὲς ἀπὸ προδοσίαν!
Μήπως καὶ θέλεις ὅμοια παρ' ἄλλου νὰ μᾶς σείρῃ.
Εἰς φοβερὰν, ἀπάνθρωπον, ἄτιμον καταδικην;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Συντρίβεται ἡ καρδία μου

ΑΧΜΕΤ

Τὰ δάκρυα σὲ προδίδουν.

Ἄδω ἔρχεται ὁ Ἱερεὺς.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐγὼ τοῦ εἶχα γράψει.

Ὅτι τὸν ἐπερίμενα . . .

ΑΧΜΕΤ

Μεῖνε, μὴ λησμονήσῃς

Τὸν ὄρκον σου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

ὦ γαί ποτὲ

(Ὁ Ἀχμέτ ἀπέρχεται)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Σ Κ Η Ν Η Π Ε Μ Π Τ Η

ΑΝΘΙΜΟΣ, ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, (κατὰ μέρος)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἦλθα στὰς διαταγὰς σου

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Σ' εὐχαριστῶ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Σὺ τέκνον μου θερμά, πικρὰ δακρύζεις,
Τούρκος ἂν ἦσαι ἀδιαφορῶ. Πρῶτον καθήκον μου εἶναι,
τῶν τεθλιμμένων ἐν τῇ γῆ παρήγορος νὰ εἶμαι.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θεέ μου Παντοδύναμε !

ΑΝΘΙΜΟΣ παρακλητικῶς

Πίστευσε ἡ ψυχὴ μου

Προσμένει εἰς τὰ χεῖλή μου νὰ σὲ παρηγορήσῃ.
Ἡ παναθλία μου κααδιὰ ἐγήρασε σταῖς θλίψεις,
Καὶ ἡ καρδιὰ ποῦ πολλὰ ἐπέρασε στὸν κόσμον
Μέσα της ἔχει ἀφθονο παρηγοριὰς τὸ δάκρυ.
Εἶναι ὁ θεὸς ἀξάντλητη γλυκιὰ πηγὴ εὐσπλαγχνίας.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ σιγῇ τῆ φωνῆ

Εἰπέ μου πάτερ, ἂν ἐγὼ Θεὸν Σταυρὸν πιστεύω,
Καὶ τοῦ Χριστοῦ ἀνάστασιν

ΑΝΘΙΜΟΣ

ᾠ! τέκνον μου προχώρει

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πνευματικέ μου ἂν θὰ σωθῶ, εἰπέ μου ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἡ ψυχὴ μου,

Ἀγάλλεται. Εἶν' τοῦ Χριστοῦ ἀπειρὴ εὐσπλαγχνία,
Ἄπ' τὸν Σταυρὸν συγχώρησε καὶ τὸν ληστὴν παιδί μου.
Ποῖος ἐπίστευσε εἰς αὐτὸν καὶ ἄνεσιν δὲν εἶρε,
Στὴν θλῆψιν ἀνεξάλειπτη, θερμὴν παρηγορίαν ;

Εἶναι τῆς θείας προνοίας τὸ ἔλεος μεγάλο,
Σ' ἀγνὸ μέσα εἰσχωρεῖ, ὁ ὕψτερος καὶ ὁ πρῶτος,
Ὅπου ζητοῦσιν εἰσοδὸν μ' ἓνα ἐγκάρδιον δάκρυ.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς δολέθηρμα πατέρα,
Δατρεύω

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐκολούθησε

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ μεγάλη τῆ φωνῆ

Θεὸν ἐσταυρωμένον !

ΑΝΘΙΜΟΣ δεόμενος

Μέγας Σὺ, εἶσαι Κύριε, τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου,
Ἐλέησον παντοδύναμε σῶσε τῆς ἀμαρτίας.
Εὐλόγησον τὸ δάκρυ μου νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ καθ' ἑαυτὴν

Σφέδρα ἐσυγκινήθηκα. Δὲν ἐννοῶ.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἰπέ μου

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πνευματικέ μου σου ζητῶ ὄρκον τῆς πίστεως μας.
Ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εἰπῆς ὅσα σοῦ ἀναφέρω.
Τὸ μυστικόν μου θαψέτο 'στὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου.
Ἄν μίαν λέξιν ἐξ αὐτοῦ προφέρεις θὰ ἀνοίξῃς
Τέκνου μου καὶ συζύγου κ' ἐμοῦ αὐτοῦ τὸν τάφον.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐστὲν ὑψιστον ὀρκίζομαι στοῦ κόσμου τὸν Σωτῆρα,
Ὅτι θὰ μένη αἰῶνια θαμμένο 'στὴν ψυχὴ μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ σιγαλῇ τῆ φωνῆ

Εἰς τὸν σταυρὸν στ' ὀρκίζομαι Ὁρθόδοξος ὅτ' εἶμαι,
Ἐλλῆν τὸ Γένος !

ΑΝΘΙΜΟΣ

ᾠ! Θεέ, ἐποῖαν χαρὰν Ἄγιαν

Ἐχυσες στὴν καρδίαν μου . . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Μόνον ἀπίστου φέρω

Τὸ φόρεμα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἀγάλλεται. εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἶμ' Ἕλληνα ἐγεννήθηκα ὅτ' ἐνδοξόν μας Γένος·
Εἰς οἰκογένειαν ποῦ τιμᾶ τὴν φίλην μας πατρίδα!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(καθ' ἐαυτήν)

Σιγὰ δμιλοῦν, ὁ Ἄνθιμος ἀδημονεῖ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Βεβαίως

Τύχη σκληρὰ θὰ σ' ἔσυρε ὅτ' ἔθνος τῶν ἀπίστων.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Νόμος σκληρὸς ἀπάνθρωπος

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὅστις σκληρὰ ἐπιβάλλει

Τ' ἄτιμο παιδομάζωμα εἰς τ' ἄτυχόν μας Γένος.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τοῦ νόμου ἐκείνου εἶμ' ἐγὼ πτέρυα ἄθλιο ὄμμα.
Εἰς τὴν Τουρκιὰ ἀνετράφηκα ἀπὸ μικρὰ ἡλικία
Ἄλλ' εἰς ἐκείνην ἔμεινε Ἑλληνικὴ ἡ καρδιά μου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

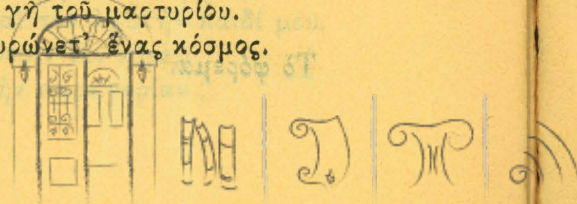
Τέκνον μου μὴ ἠγασθήσῃς τὴν πίστιν μας στὰ ξένα·
Ὅμοιους μας μὴ μαρτύρησῃς ὅτ' ἐπὶ τὴν γῆν τὴν σκλαβωμένην·
Μὴ ἔχυσῃς ὅτ' ἔθνος μας ἀδελφικὸν μας αἷμα.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ποτὲ τ' ὀρκίζω στὸν Θεόν, στὰ Ἅγια π' ἀνυψώνεις.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μήπως ποτὲ τὸ ξίφος σου συνώμωζε κρυφίως.
Δι' αὐτὴν τὴν γῆν ποῦ ἔγεινε ἡ γῆ τοῦ μαρτυρίου.
Ὅπου καθ' ὥρα, συμφορά! σταυρώνει ἕνας κόσμος.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἰς τὸν Σταυρὸν πατέρα μου ποῦ φέρω σοῦ τ' ὀρκίζω.
Ὅτι δὲν ἐσυνώμωσα δι' αὐτὴν μου τὴν πατρίδα!

(ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ σταυρὸν)

Γνωρίζεις τὸν Σταυρὸν αὐτόν; Μύριες φοραὶς πατέρα
Μὲς τὴν Τουρκιὰ τὸν ὀπίσσω μ' ὀλόθερμά μου δάκρυα

(ὁ Ἄνθιμος λαμβάνει τὸν Σταυρὸν)

Εἶπε δικόσου δῶρημα. Ἰδέ. . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

(Ὁ Σιουκιούρ δεικνύει τῷ Ἄνθιμῳ τὸ ὑπὸ σθεν μέρος τοῦ Σταυροῦ)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πνευματικὴ μου ἀνάγνωσε ἐπάνω ὅτ' ἐπὶ τὸν Σταυρὸν σου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

(ἀναγινώσκει μετὰ θαυμασμοῦ καὶ συγκινήσεως)

«Ὁ Ἄνθιμος τῷ μαθητῇ Γεωργίῳ Μαυρομιχάλῃ»

(μετὰ κτανύσεως θέλει νὰ γονυπετήσῃ ἄλλ' ὑποβασταζέται ὑπὸ τοῦ Σιουκιούρ)

» ὦ! Μέγας εἶσαι Κύριε καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου»
«Οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου»
Ἄλλὰ ὦ τέκνον ποθητὸν εἶπέ μοι ποῖος εἶσαι;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ὁ μαθητὴς ὁ Γιώργης σου, τὸ τέκνον ποῦχε κλάψει
Ἡ μήτηρ μου, ὁ πατερας μου, Σὺ πάτερ τόσα ἔτη!

ΑΝΘΙΜΟΣ

Θεὲ μου παντοδύναμε! δός μου στιγμὰς ἀκόμα,
Τὰ ἅγια θεῖα ἔργα σου στή γῆ μου νὰ δοξάζω!
ὦ! τὴν χαρὰν μου τέκνον μου, λέξεις ἐγὼ δὲν ἔχω,
Νὰ τὴν ἐκφράσω. ἰδέ τὴν εἰς τὰ θερμά μου δάκρυα,
Χαρὰς αὐτὰ εἶναι δάκρυα ποῦ πνίγουν τὴν καρδιά μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(καθ' ἐαυτήν)

Στὴν ὄψι του χαρποικὸν συγκίνησιν ἐγὼ βλέπω.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πάτερ μου, σὲ εὐχαριστῶ, ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ μου.
Ἐδῶ ἡ νόμφη μ' ἔρχεται, μ' αὐτὴν ἐδῶ νὰ μείνω,
Εἰς τὴν ἀθῶα τῆς ψυχῆ θὰ ἐμπιστευθῶ τὰ πάντα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἄλλὰ πρὶν μάθε. Πρὸς Θεοῦ τέκνον μου νὰ μ' ἀκούσης..

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (παρκλητικῶς)

Ἐδῶ τὴν ἐπερίμενα. Ἐρχετ' εἰσάκουσόν με.
Παρακαλῶ σε, ἔφθασε, μ' αὐτὴν ἐδῶ νὰ μείνω.

(Ὁ Ἄνθιμος ἀπερχεται Μένει πλησίον τῆς Αἰκατερίνης)

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ὅποίαν ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ὡς ἐνθύμημα δῶρόν μου νὰ δεχθῆτε.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἐν δῶρον ; !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εὐτελέστατον.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Πῶς θὰ τ' ἀνταποδώσω ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τὸ εἰλικρινὲς ἐγκάρδιον δῶρον μου θὰ πληρώσω,
Τὴν τῶσον φιλοξένειαν τοῦ εὐγενοῦ σὰς οἴκου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἡ πενθερά μου εἶν' αὐτὴ τοῦ οἴκου αὐτοῦ κυρία,
Αὐτὴ σὰς φιλοξένησε ὅτὸν Πύργον τῆς, σ' ἐκείνην.
Διευθύνανε τὰ δῶρά σὰς, κι' ἄλλοτε σὰς τὸ εἶπον.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(πλησιάζει πρὸς τὴν Ζωὴν, μετὰ συγκινήσεως. ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἐγκώλιον—Τὸ προσφέρει πρὸς αὐτήν)

Πάντοτε αὐτὸ θὰ ἐνθυμῆ εἰς τὴν ἀγίαν ψυχὴ σου

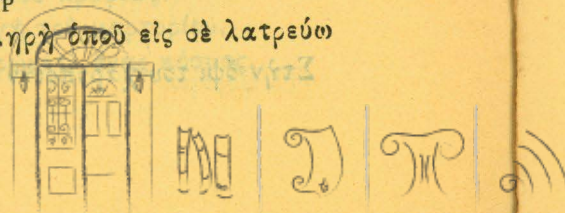
ΦΩΤΕΙΝΗ (ἀπομακρυνομένη)

Τί κύριε !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐμὲ σκληρῆ ὁποῦ εἰς σὲ λατρεύω

Τὰ θεῖα σου αἰσθημάτων.

ΦΩΤΕΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

Θε μου συγχώρησόν με.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ὡ ! δός μου μίαν ἀπάντησιν.

ΦΩΤΕΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

Ὡ ! σῶσε με Θεέ μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (πλησιάζει αὐτὴν περιπαθῶς)

Ἀπάντησόν σου καρτερῶ

ΦΩΤΕΙΝΗ

(ἐπιτίθεται ὀργίλως κατ' αὐτοῦ μετ' ἐγχειριδίου)

Δάβε τὴν !

(Ὁ Ἄνθιμος δρομαίως δραττεῖ τῆς χειρὸς τῆς Φωτεινῆς τὸ ἐγχειρίδιον ρίπτει αὐτὸ μακρὰν καὶ μετὰ σοβαρᾶς φωνῆς)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἄμαρτάνεις !

Μήπως σὺ δίδεις τὴν ζωὴν κι' ὀρίζεις νὰ τὴν πάρης ; !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (ἐν ταραχῇ)

Ὅποια ἄφοβη καρδιά, ὅποια ψυχὴ γενναία !

(Ἡ Αἰκατερίνη ὀργισμένη παρίσταται ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (πρὸς τὸν Ἄνθιμον)

Τί ἐπραξες ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἰς τον Θεὸν ἔχω νὰ δώσω λόγον !

(Αἰκατερίνη μετὰ πνιγρᾶς φωνῆς πρὸς τὸν Σουκιούρ)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σὺ εἰς τὸν οἶκον μου δειλὲ ἤλθες νὰ ἐξαπατήσης,

Μ' ἐλπίδας καὶ δωρήματα μητέραν τόσον τέκνων ;

Ἐνόμισες πῶς εὐρηκες ἐδῶ ἓνα χαρέμι,

Ἐδῶ ποῦ πᾶσα προσβολὴ πληρώνεται μὲ αἷμα ;

Σὺν ὄχεντρα φαρμακερῇ εἰσχώρητες ἔδω μέσα

Κι' ἐνόμισες ὅτὸν Πύργόν μου δὲν θὰ βρεθῆ μιὰ πτέρνα,

Νὰ σοῦ συντρίψῃ ἄπιστε τ' ἄμαρτωλὸ κεφάλι !

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῆ Αἰκατερίνη)

Ὡ ! πρὸς Θεοῦ πραῦνθητι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (τῷ Ἀνθίμῳ)

Τί λέγεις σὺ ποῦ εἶδες ;

(πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Δεν ἤκουσες ἢ ἐκδίκησις ποῦ φθάνει εἰς τὴν Μάνην,
Μακρῇ διαβαίνει, ἄσπλαγχνη ἀπὸ μιᾶ πλάσιν σ' ἄλλη.
Ἐδῶ μέσα θ' ἀποθάνομεν, δὲν θὰ σὲ σώσῃ ὁ στόλος,
Ἄλλ' οὔτε ὁ Σουλτάνος σου. Πνευματικέ μου τρέξε
Νὰ φάλλῃς τὰ μνημόσυνα ! Μένεις ἐγκαταλείπεις ;

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῇ Αἰκατερίνῃ)

Κυρία μου πραῦνθητι Ἱερὸν μυστήριον κρύπτει

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγὰ τῷ Ἀνθίμῳ)

Πάτερ θυμοῦ τὸν ὄρκον σου.

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῷ Σιουκιούρ μετὰ πόνου)

Τέκνον μου σιωπαίνω.

(καθ' ἑαυτὸν)

Σῶμε με Θεέ μου σῶσε με ἀπ' ὅμοιαν καταδίκην !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Ὅλα ἔδω μέσα ἐγνώριζες, σοῦ διέφυγε ἓνα μόνον,

Ὅτι ἐπάνω στέκεσαι σὲ φλογερὸ Ἡφαίστιον.

Πρὶν ἔλθῃς δὲν ἐγνώριζες ὅτι σ' αὐτὸν τὸν Πύργον,

Εἶναι ἡ ζωὴ ἀδιαφορὸς κί' ὁ θάνατος παιγνίδι.

Ἄνθιμε φύγε !

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῇ Αἰκατερίνῃ)

Ἠσύχασε νὰ μὴ μετανόησῃς.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τί λέγεις ; Πλέον τί μ' ἄφησε Ἱερὸν σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ;

(πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Σὺ τὴν τιμὴν ἐπρόσβλας τοῦ οἴκου μου, τί ἐλπίζεις ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐγώ ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὴν φιλοξενίαν ἢ χριστιανοῦ ἢ Τούρκου
Ποτὲ δὲν ἀπετόλμησε μὲ λέξιν νὰ προσβλήῃ.

Τί ἅγιον οἱ ἄπιστοι ἔχετε σεῖς τὸν κόσμον ;
Σεῖς ἀναιδῶς χλευάζεται ἀνθρώπινα καὶ θεῖα !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πρὶν ἢ τὴν καταδίκην μου ὅσῳ Πύργον σου προστάξεις,
Νομίζω ὅτι δίκαιον εἶναι καὶ νὰ μ' ἀκούσῃς
Ναὶ θὰ μ' ἀκούσῃς, ὁ Θεὸς θὰ σοὶ τὸ ἐπιβάλλει,
Κί' εὐαίσθητος καρδία σου

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ποτέ ! ἔσὲ ν' ἀκούσω ;

Ἐσὲ ὅστις ἐτόλμησες δώρημ' αὐτῆς νὰ δώσῃς,

Καὶ παρ' αὐτῆς ἐζήτησες συνέντευξιν κρυφίαν ;

Δὲν εἶναι μόνον ἔγκλημα ἢ ἀποτρόπαιος πράξις,

Ἄλλὰ κ' ἡ σκέψις ἄτιμος, τὸ καταχθόνιο βλέμμα !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Μήπως καὶ εἶναι ἔγκλημα νὰ δώσῃ τις ἐν δῶρον ;

Εἰς ὅποιον τοῦ ἐπρόσφερε τόσας φιλοφρονήσεις ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τολμᾶς ; τί σ' ἔδωκε αὐτῇ ; Ἐγὼ εἶμαι ἡ κυρία

Αὐτοῦ τοῦ οἴκου . . . Αἱ χάριτες ὦ ! τῆς φιλοξενίας

Εἶναι καθήκοντα . . . Αὐτὴν μὲ τὴν ἀχαριστίαν

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐγὼ ποτέ σοῦ τὸ ζητῶ γιὰ χάριν,

Σὺ νὰ δεχθῆς τὸ ἅγιον ἐκεῖνο δώρημά μου.

(ἐξάγει καὶ πάλιν ἐκ τοῦ κόλπου τὸ ἐγκώλιον μεταθέτει αὐτὸ
εἰς τὰς χεῖρας τῆς Αἰκατερίνης)

Ἐδιδ' αὐτὸ τῆς νόμφης σας πρὸς σᾶς νὰ τὸ προσφέρῃ

Διότ' ἄγνωστος ἐσκέπτομουν ἐγὼ ν' ἀναχωρήσω.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(μετὰ θαυμασμοῦ βλέπουσα τὸ ἐγκώλιον)

Τί βλέπω ; ! .. Εἶναι ὄνειρον. Μὴ ἀλλοῦ τρέχ' ὁ νοῦς μου ;

Τὸ ἐγκώλιόν μου εἶν' αὐτό· καλὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγὰ τῷ Ἀνθίμῳ)

Πάτερ μου σ' ἀνεγνώρισε.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ευλόγησε Θεέ μου.

Τὰς φοβερὰς αὐτὰς σιγμάς.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὴν φρικτὴ μέρα ἐκείνη

Εἰς τὸν λαιμὸν τὸ ἔρριφα τοῦ ἀτυχοῦς μου τέκνου.

Ναὶ εἶν' ἐκεῖνο, τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Παρθένον φέρει.

ΦΩΤΗΝΗ (σιγὰ πρὸς τὸν Ἄνθιμον)

Πάτερ μου σὺ μὲ ἔσωσες.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁ ὕψιστος παιδί μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (πρὸς τὸν Ἄνθιμον ἐκτὸς ἑαυτῆς)

Τῆς συμφορᾶς μου εἶν' ὄνειρον. Μήπως θανάτου χέρι

Σημαίνει εἰς τ' ἀπέραντα τὴν τελευταίαν μου ὥραν; . . .

Μήπως ἀπ' τὸν Παράδεισον ἦλθε ἐδῶ ἡ ψυχὴ του,

Τὴν τεθλιμμένη μου καρδιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ; . . .

Πῶς μὲ θωρεῖτε σιωπηλὸς καὶ συγκεκλινημένον;

Μήπως τὰς φρένας ἔχασα καὶ κλαίει' ἐδῶ μέσα; . . .

(Ὁ Σιουκιούρ ἀσπάζεται τὴν δεξιὰν τῆς μητρὸς του)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἶναι αὐτὸ τὸ τέκνον σου, βρέχει μὲ δάκρυά του

Τὴν δεξιάν σου . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Δύναμαι ἐγὼ νὰ τὸ πιστεύσω;

Ὅτι ὅτὸν κόσμον ἀκόμη ζεῖ νεκρὸν τὸ εἶχα κλαύσει.

Ἄνθιμε εἶμαι εἰς τὴν ζωὴν; Ἡ εἶν' ὄνειρα τοῦ τάφου

Ὅσα ἔδω μέσα ἤκουσα, ὅσα ἔδω μέσα εἶδα;

Σεῖς κλαίεται . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἄπὸ χαράν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μὴ ἔχασα τὸν νοῦν μου;

Ἄνθιμε ζῶ;

(Ὁ Σιουκιούρ περιπαθῶς ἐναγκαλιζέται αὐτήν.)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐτοῦ τέκνου σου τὰς ποθητὰς ἀγκάλας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Θεέ μου; δὲν εἶν' ὄνειρον . . . Τέκνον συγχώρησόν μοι,

Ἐγὼ ἢ σκληρὰ ἐξάπλωσα ἀδελφικὸν σου χέρι.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἰς τὴν ὀργὴν σου ἐκθείασα τ' ἀγνὰ αἰσθήματά σου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Γεώργη μου τέκνον ποθητόν, ἐλθὲ ὅστην ἀγκαλιὰ μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Συγχώρησόν με ἀδελφέ.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐχεις ψυχὴν ἀγίαν.

Σὺ εἶσαι τὸ ἀγνότερον τοῦ οἴκου μου στολίδι,

Θὰ δώσουν εἰς τὸ ἔθνος μας αἱ ἀρεταὶ σου τέκνα

Ἄτινα θὰ τιμῶσαι τοὺς νέους μας ἀγῶνας!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (ἐντρομος)

Θεέ μου! ὁ Βάσος καρτερεῖ . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ποῦ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πρόφθασε πατέρχ,

Νὰ μὴν ξυπνήσῃ θάνατον ὅτιο Πύργου μου τὰ βάρη

(Ἄνθιμος δρομαίως ἀπέρχεται)

Σ Κ Η Ν Η Ε Κ Τ Η .

Ο ΠΕΤΡΟΣ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΠΕΤΡΟΣ

Τὰ πάντα κύριε ναύαρχε εἶν' ἔτοιμα. Θὰ ἦτο

Τιμὴ μας ἂν ἐμένατε δι' ὀλίγας κἂν ἡμέρας.

Ὅποια χαρὰ εἰς τὴν ὄψιν σας;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ μας
Τὸν ἀδελφόν σου ἔστειλε νὰ μᾶς παρηγορήσῃ.

ΠΕΤΡΟΣ

Ποῦ; Πότε εἶπέ μου μῆτερ μου;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(ἐναγκαλιζόμενος τὸν Πέτρον)

Φίλτατε ἀδελφέ μου.

ΠΕΤΡΟΣ

Ποία χαρὰ ἀπροσδόκητος!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἄν ὁ Σουλτάνος μάθῃ

Ὅτ' εἶμαι Ἕλλην, συμφορὰ! θὰ ἀποκεφαλίσῃ.

Ἐμέ, τ' ἄθῶα τέκνα μου. Ἦτο δι' ἐμέ γραμμένον.

Ἡ ἀληθής μου ὑπαρξίς μυστήριον νὰ μείνῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Στὰ βάθῃ τῆς καρδίας μου τέκνον μου θὰ τὸ θάψω.

ΠΕΤΡΟΣ

Σοὶ τὸ δρκίζομ' ἀδελφέ ὅσῃν φίλην μας πατρίδα!

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΧΜΕΤ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Εἶν' ἔτοιμα τὰ πάντα.

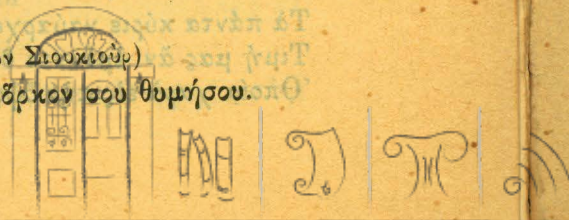
ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἴδέτε εἰς τὸν Ἀχμέτ τὸν μόνον μου τὸν φίλον,

Αὐτὸν εἶχα παρήγορον.

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Τὸν ἔρπον σου θυμήσου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τὸν διέλυσε ἕνας Θεός. Αὐτός, σὺ φίλτατέ μοι
Θὰ ἤξεύρατε τοῦ βίου μου τὸ φοβερὸ μυστήριον.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΑΝΘΙΜΟΣ, ΒΑΣΟΣ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΤΖΑΝΕΤΟΣ (πρὸς τὴν Αἰκατερίνην)

Μοῦ εἶπεν ὁ πνευματικὸς . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (δεικνύουσα τὸν Σιουκιούρ)

Τὸ τέκνον π' εἶχα χάσει.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Κυρία ἀπ' τὰς ἀγκάλας μου;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἶπέ μου μ' ἐνθυμῆσαι;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Μέγας εἶσαι Κύριε!

(περιπαθῶς ἀσπάζεται τὰς χεῖρας τοῦ Σιουκιούρ)

Τὰ ἔργα σου θαυμάζω!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Φίλτατοι σὰς ἀφίνω' γειά!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τέκνο μου θὰ μ' ἀφήσης;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Γρήγορα πάλιν θὰ μὲ ἰδῆς εἰς τὴν θερμὴ ἀγκαλιὰ σου,

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Νὰ κλείσῃς σὺ τὰ ῥάτια μου, καὶ νὰ μὲ κατεβύσῃς
Ἐν τῷ μνήμα τοῦ πατέρα σου!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
Δ Η Μ Ο Σ Ι Α Κ Ε Ν Τ Ρ Ι Κ Η
Μ Ο Υ Σ Ε Ι Ο Λ Η Σ Ο Υ Ρ Ι Ο Υ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εὐλόγησον με Πάτερ.

(πάντες γονυπετεῖς)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Θεέ μου σὺ εὐλόγησον τοῦ βίου του τὰς ἡμέρας,
Ἐνίσχυσον τὸ ξίφος του, τὴν ἀγαθὴν ψυχὴ του
Νὰ σώσῃ ἀπ' τὰ μαρτύρια τὸ Γένος τῶν πιστῶν σου!

(πάντες ἐγείρονται, ἐκτὸς τοῦ Σιουκιούρ ὅστις μένει
γονυπετῆς ἐνώπιον τῆς μητρὸς του.)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

ὦ! δός μου μάνα μου γλυκεῖα τὴν ἄγια τὴν εὐχὴ σου!

Αἰκατερίνη

(σφόδρα συγκινημένη θέτει τὴν δεξιὰν τῆς ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς τοῦ Σιουκιούρ.)

Μ' ἐσὲ ὁ Παντοδύναμος κ' ἡ μητρικὴ εὐχὴ μου!

(Ὁ Σιουκιούρ ἀσπάζεται τὴν δεξιὰν τῆς μητρὸς του
καὶ ἐγείρεται)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΙΚΩΝ.

Πάντες ἐναγκαλίζονται τὸν Σιουκιούρ· Γενικὴ συγκίνησις. Ὁ Σιουκιούρ
ἀπέρχεται μετὰ τοῦ Ἀχιμέτ. Ἡ Αἰκατερίνα σφόδρα συγκινημένη
ὑποβαστάζεται παρὰ τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Φωτηνῆς, ὁ δὲ Ἄνθιμος καὶ
Τζανέτος γονυπετῶς δέονται, βλέποντες πρὸς τὸ μέρος πρὸς ὃ ἀνεχώ-
ρησεν ὁ Σιουκιούρ μετὰ τοῦ Ἀχιμέτ.

ΠΗΠΤΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.22.Φ110020

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ